

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΕΤΟΣ 1^{ον}

Αρ. 24

ΤΑΠΗΤΩΝ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΣ-ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΣ, ΠΛΥΣΙΣ, ΔΙΟΡ-
ΘΩΣΕΙΣ & ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΣΥΝΤΗΡΗΣΙΣ ΕΝΤΟΣ ΨΥΧΡΟΘΑΛΑΜΩΝ

Η ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ „ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΞ”

Καθιστά γνωστόν ότι εγκαταστήσασα ειδικούς ΨΥΧΡΟΘΑΛΑΜΟΥΣ συμφώνως πρὸς τὰς τελευταίας υποδείξεις τῆς ἐπιστήμης καὶ τέχνης διὰ τὴν κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας συντήρησιν τῶν ταπητῶν, παρέχει τούτους εἰς χρῆσιν τοῦ Κοινοῦ καὶ μετὰ τὰς κάτωθι εὐκολίας:

Παραλαμβάνει καὶ ἐπιστρέφει τοὺς πρὸς καθαρισμὸν καὶ συντήρησιν τάπητας δι' ἰδίων τῆς αὐτοκινήτων. Καθαρίζει τοὺς τάπητας διὰ τελειοτάτων ηλεκτρικῶν εγκαταστάσεων ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν ἐιδικοῦ προσωπικοῦ. Διατηρεῖ τούτους κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον εἰς τοὺς ἐιδικούς ψυχροθαλάμους αὐτῆς καὶ εἰς θερμοκρασίαν κάτω τοῦ μηδενός, ὅπου ὁ φοβερός ἐχθρὸς τῶν ταπητῶν, ὁ σκῶρος, δὲν δύναται νὰ ζῇσι. Ἡ μέθοδος αὕτη, ἐφαρμοσθεῖσα ἤδη ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν Εὐρώπῃ, Ἀμερικῇ καὶ, ἀντικατέστησε τὰ πεπαιωμένα καὶ ἀντεπιστημονικὰ μέσα τῆς κατὰ τὸ θέρος ἰδίας προφυλάξεως τῶν ταπητῶν διὰ καρφαλίνης ἢ ἀντισηπτικῶν καὶ ἐντομοκτόνων ὑγρῶν.

Αἱ τιμαὶ διὰ τὴν παραλαβὴν, καθαρισμὸν, συντήρησιν καὶ ἐπιστροφήν τῶν ταπητῶν εἰνε:

Ἀπὸ 1	ἕως 5	τετραγ. μέτρα	Δραχ. 25	τὸ τεμάχιον
Ἀπὸ 5	ἕως 10	τετραγ. μέτρα	Δραχ. 50	τὸ τεμάχιον
Ἀπὸ 10	ἕως 20	τετραγ. μέτρα	Δραχ. 5	κατὰ τετραγ. μέτρον.
Ἀνω τῶν	20	τετραγ. μέτρων	Δραχ. 7	κατὰ τετραγ. μέτρον.

Ἐὰν πλεονέκτε τοῖς χιλίοις ὡς ἀσφάλιστρα ἐπὶ τῆς δηλουμένης ἀξίας ἐκάστου τάπητος. Αἱ ἄνω τιμαὶ ἐννοοῦνται δι' ὅλοκληρον τὴν θερινὴν περίοδον. Καθίσταται ἐπισημνῶν γνωστόν ὅτι ἡ Α. Ε. «ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΞ» κατήρτισε πρὸς εὐκολίαν τῶν κ.κ. πελατῶν τῆς ἐιδικῆς προσωπικῆς διὰ τὴν πλῆσιν ταπητῶν καὶ τὴν ἐπιδιόρθωσιν ἐφθαρμένων ἢ ἐσχιζομένων τοιούτων. Ἡ πλῆσις καὶ ἡ ἐπιδιόρθωσις αὐτῶν θέλει γίνεσθαι κατὰ τὴν ἰδιαίτην συμφωνίαν καὶ εἰς τιμὰς ἀπιστευτῶς εὐθηνάς.

Διὰ περισσotέρας πληροφορίας παρακαλοῦμεν ὅπως ἀπευθυνθῇτε εἰς τὰ Ἐργοστάσια τῆς Α. Ε. «ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΞ», ὁδὸς Πατησίων 307, Τηλέφ. 80—191.

ΕΥΛΥΓΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΦΡΑ ΣΑΝΦΤΕΡΟ
ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΜΕ ΤΑ ΔΙΣΚΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
KISSINGA
Πωλοῦνται εἰς τὰ φαρμακεία
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΤΖΟΥΡΟΣ-ΚΑΡΡΑΣ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9 - ΤΗΛΕΦ. 23605

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ Ο „ΦΟΙΝΙΞ,”

Ἀποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξείδια εἰς τὰς διαφόρους ἰαματικές πηγὰς, προτιμῶντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ ἐν Ἀθῆναις Ὑδροθεραπευτήριον „ΦΟΙΝΙΞ”, ἸΩΝΟΣ 5, παραπλευρῶς θεάτρου Κοτεπεύλη. Τὰ ἰαματικά τεχνικά Λουτρά τῶν διαφόρων Λευτροπέλων Αἰδηψοῦ-ΜΕΘΑΝΩΝ-ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ-ΥΠΑΤΗΣ, ἀναπληροῦν τελείως τὰ ἰαματικά λουτρά τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων ἰαματικῶν πηγῶν. Ἱατρικαὶ συμβουλαι δωρεάν. Τελεία ἀνακαινισαί. Ὁρεὶ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π.μ.—8 μ.μ.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΕΙΔΗ
ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ
Ε. Γ. ΚΟΙΜΗΣΗΣ & ΣΙΑ
ΑΠΕΛΛΟΥ 4, ΑΘΗΝΑΙ.

„ΓΚΡΑΣ”

Ἐνα σικ ὀδρον εἶνε ἕνα μπουκαλάκι ἀρώματος

„AIR DE GRACE”

λεπτοῦ, μεθυστικοῦ
Τιμὰι 75—125—150
Πλουσιωτάτη συλλογὴ αρωμάτων εἰς χύμα.
ΓΚΡΑΣ Περικλέους 48.

HERB-KALLON

Τὸ ΧΕΡΜΠ εἶνε τὸ ἀριστὸν καλλυντικόν. Εἶνε ἀποσταγμὴ ἀνθῶν καὶ ἀνθέων ἀγνόν. Λεῖπει ἡγγυημένως ὅλας τὰς οὐσμῆς τοῦ προσώπου.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Κέντρα Φαρμακεία.

Διὰ χονδρικήν καὶ λιανικὴν πώλησιν Ἀντιπροσωπεῖα καὶ ρακαταδήχη:

Φαρμακείον Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
Ὁμόνοια. Ἀθῆναι.

ΑΓΟΡΑΖΩ !!

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ-ΔΑΔΜΑΚΑ
ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙΟΝ

πάσης ἀξίας, παντὸς εἴδους, λόγια, παλαιὰ ἀσκήμια, παντὸς παρασημα, νομίσματα ΕΛΛ. ΔΙΣΤΡΙΑ (Φεῖνιξ) μετὰ τὴν τέρως τιμὰς ὅλων τῶν ἑλλαντιστημάτων.

Ὅστις μὰς πωλήσῃ τὸ χρῶμα ὠρολόγιον, ἀναλαμβάνομεν τὴν τοποθέτησιν τῆς μηχανῆς τοῦ νικέλιου κάσσα.

ΠΡΟΣΟΧΗ !

Μὴ πωλήσῃτε τὰ κοσμήματα σας, προτεῖ μὴ ἐπισκεφθῇτε καὶ τοῦτο πρὸς τὸ συμφέρον σας. Μὴ πῖπτετε θύματα διαφόρων ἐπιτηδεύων.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁρολογιοποιὸς-Χρυσόχοος
Εὐπέλιδος καὶ Ἀθηνᾶς 51

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΑΧΑΡΝΩΝ 182. - ΑΘΗΝΑΙ

Παναθηναϊκά

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ἡ ξανθὴ γόησσα Καρόλα Λομπάρ, ὅπως ἐμφανίζεται στὸ τελευταῖο τῆς φιλμ.

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ Κ' Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

"Ένα ιστορικό παρατσούκλι. 'Ο μεγαλύτερος στρατιώτης όλων των εποχών. 'Η τρεις έπαρχίες του πνεύματος του Ναπολέοντος. 'Η στάση του απέναντι των γυναικών, κλπ. κλπ.

ΥΠΕΡΑΝΤΙΣΤΗΝΕΣ...
 παρατσούκλι στον άρχηγό τους. Μ' αυτό ήθε-
 λαν ν' αποδείξουν πως τον θεωρούσαν έναν άν-
 τισ των «δικών» των. Κι' έπειδή το ανάστημά του
 δεν ήταν παραπάνω από ένα μέτρο κι' εξήντα-
 τρία εκατοστά, τον έβγαλαν «ο κοντοεικονέντα»!

Ένας βιογράφος του Μεγάλου Ναπολέοντος,
 παίζοντας πάνω σ' αυτό το παρατσούκλι, έ-
 γραψε αργότερα: «Ο Βοναπάρτης ήταν ο «μικ-
 ρός δεκανέας», και κάτι λιγότερο ακόμα: Έ-
 νας στρατιώτης. Και κάτι περισσότερο: 'Ο με-
 γαλύτερος στρατιώτης όλων των εποχών»...

Ο μεγάλος έξ άλλου Γάλλος κριτικός 'Ιππο-
 λυτός Ταιν, ο συγγραφέας της περίφημης «Φι-
 λολογίας της Τέχνης», έκανε ένα είδος γεο-
 γραφίας, σχετική με το πνεύμα του Ναπολέον-
 τος: «Ήταν διηρημένο. Έγραφε, σε τρεις με-
 γάλες έπαρχίες: Πρώτη έπαρχία — η μεγα-
 λύτερη — η στρατιωτική. Τα σύνορά της έ-
 φταναν ως την τελευταία λεπτομέρεια της

στρατιωτικής και της πολεμικής έπστημης. Στο
 κεφάλαιο αυτό, τα ήξερε όλα. Ήξερε όλα, όσα
 έχουν σχέση με τα στρατιωτικά και με τον πό-
 λεμο, εκτός από ένα, που δεν ήθελε να ξέρη:
 Την ήττα! Έπίσης αυτός που τα ήξερε και τα
 κατάθεσε όλα, έλεγε ότι μια λέξη μόνο δεν
 ήπιανε στο λεξιλόγιό του: Κι' αυτή ήταν η λέ-
 ξη «αδύνατον»!

Η δεύτερη έπαρχία του πνεύματος του Να-
 πολέοντος, κατά τον Ταιν, ήταν μια καταπλη-
 κτική εγκυκλοπαίδειά μάφρας, μια ιδιοφυία

που αγκάλιαζε δ-
 λους τους κλά-
 δους της ανθρω-
 πίνης γνώσεως.

Στην υπηρεσία
 της εγκυκλοπαι-
 δικής αυτής μορ-
 φώσεως είχε ένα
 σπάνιο δώλο: το
 περσικό μπαγιό-
 κι του. Τίποτα
 δεν του διέφευγε.

Τίποτα δεν ξε-
 γνοούσε, όσος και-
 ός και να περ-
 νούσε. Όπως δεν
 τον έβλεπε, ούτε
 και θα τον ξεχά-
 σι, τον ίδιο, ο
 καιρός...

Η τούτη έπαρ-
 χία του πνεύμα-
 τος του Ναπολέ-
 οντος ήταν, κατά
 τον Ταιν πάντο-
 τε, η αντίληψή
 του στα οικονομι-
 κά ζητήματα. Ή-
 ξερε πολύ καλά,

α σπουσία είχε,
 κι έναν άνθρω-
 πο που θέλει να
 διευθύνει μια γού-
 ρα — κι' αυτής
 ήθελε να διευθί-
 νη δόξαλη τον
 κόσμο — το οί-
 κονομικό ζήτημα.

Ο Ναπολέων στ' ην 'Αγία Έλένη.

Χάραξε εύθους έξ άρχής μια σταθερή οικονο-
 μική πολιτική, και τον υπουργό των Οικονομικών
 που διάλεξε απ' την άρχή, τον κράτησε κοντά
 του ως το τέλος.

Δεν υπήρχε ζήτημα δημοσίου ενδιαφέροντος,
 στο οποίο να μη σπέρνη την προσοχή του. 'Α-
 ξίζει μονάχα ν' αναφέρουμε ότι ακόμα και το
 καταστατικό της περιφέρειας «Γαλλικής Κομμο-
 νίας» το συνέταξε ο ίδιος, με τα χέρια του, κα-
 τά τη διάρκεια της θρυλικής έκστρατειας του
 στη Μόσχα, και μάλιστα κατά τις κρίσιμες στιγ-
 μές της 15 'Οκτωβρίου 1812!

 'Αλλ' ως έρθουμε τώρα και στις σχέσεις του
 Μεγάλου Ναπολέοντος με τις γυναίκες.

Η μεγάλη συγγραφέας κυρία ντε Στάελ, πριν
 κηρύξει άμεσολάτως πόλεμο έναντίον του, φαινε-
 ται ότι τον είχε αγαπήσει. 'Αλλά ο έρως της
 αυτός στάθηκε άτυχής, γιατί ο Ναπολέων δεν
 ανταποκρίθηκε στα αισθήματά της.

Το πάθος της κυρίας ντε Στάελ για τον Να-
 πολέοντα, ήταν, ως όμοιες στιγμές, τόσο δυ-
 νατό, ώστε αυτή η υπέρφραση κόρη του υποου-
 γού των Οικονομικών του τελευταίου βασιλέως
 Λουδοβίκου Ιβου, του περιφρουρού Νεγκρέ, ο ο-
 ποίος έθεωρήθη ότι διά της πολιτικής του προ-
 παρασκευόισε τη γαλλική επανάσταση, έφθασε

κάποτε να πη στον αδελφό του Ναπολέοντος,
 τον φιλόδοξο Λουκιανό Βοναπάρτη: «Όταν
 βρίσκομαι κοντά στον αδελφό σας, δεν ξέρω
 κι' εγώ τι μου συμβαίνει! Ψάχνω να βρω λόγια
 εκφράσεως που να τον αναγκάσουν ώστε να με
 προσέξει».

Κι' όμως, ο Ναπολέων δεν την προσέξε. 'Ο-
 ταν μάλιστα άρχισε, με τα συγγράμματά της,
 να του γίνεται ενοχλητική, της κήρυξε τον πό-
 λεμο. Δεν έδωσε δέ να πάρη την άποψή του,
 ακόμα και να την εξορίση! 'Η κυρία ντε Στάελ
 όμως τον πολεμούσε με την πένα της...

Κι' όμως πρέπει να παραδεχτούμε ότι ήταν
 ένα πολιτικό σφάλμα, από μέρος του Ναπολέ-
 οντος, το να θελήσει να ψηφιστεί αυτή η γυ-
 ναίκα, που πήγαινε προς αυτόν, με τόσο συμπα-
 θεια, αυτός που από τις γυναίκες του άμεσου
 οικογενειακού του περιβάλλοντος, κάθε άλλο

μπορούσε βέβαια ποιά να είναι εθνοπασιμένης.
 Γιατί όλες οι γυναίκες του περιβάλλοντός του,
 ή γυναίκα του 'Ιωσηφίνα, ή προγοή του, ή
 'Ορτενσία, ή αδελφές του, συναγωνίζονταν,
 όλες, ποιά να τον νευρώσει περισσότερο και να
 του δημιουργή ζήτημα! Χαρακτηριστικό της
 μικρής υπολήψεως που είχε για όλες αυτές τις
 γυναίκες του οικογενειακού του περιβάλλοντος ο
 Ναπολέων, είναι κι' ο ύπαινημός που έκανε κά-
 ποτε σε μια εμπιστευτική συζήτηση, γιά ζητή-
 ματα οικογενειακά, με την 'Ιωσηφίνα: «Ξέ παιδί
 πόρτα κρηφασώνει ή 'Ορτενσία»...

Κι' όλες αυτές τις γυναίκες, στις άποιες κα-
 τά βάθος δεν είχε καμιά υπόληψη, ο Ναπολέων
 τις άγαπούσε. Στην κυρία ντε Στάελ, άποφάσι-
 ελζε υπόληψη. Έκείνη όμως δεν την άγαπούσε.

Το βέβαιον πάντως είναι ότι τη γυναίκα, ο
 άνδρας αυτός που είχε δώσει όλο του το πάθος,
 όλη του την ψυχή και το κομμάτι του στη Γαλ-
 λία, τη θεωρούσε άπλως σαν ένα όργανο γιά
 άρισμένους κρατικούς σκοπούς: Την ήθελε κον-
 τά του άποκλειστικώς ως μητέρα ενός διαδό-
 χου. 'Ετσι, όταν ή 'Ιωσηφίνα δεν άπόφερε να
 εκπληρώσει τον σκοπό αυτό, δεν δίστασε να βά-
 λη κατά μέρος όλους τους δεσμούς και τις συμ-
 παθείες, και να τη χωρίση! 'Αγίαρθε τότε γιά
 ένα μικρό διάστημα μια όμοια Πολωνέζα, την
 κόμισσα Βαλέσκα, πάντα όμως με την έπιθα-
 μία και τον άπώτερο σκοπό να γίνει πατέρα.

Κι' έπειτα πήρε την Αυστριακή, τη Μαρία-
 Λουίζα, την κόρη ενός έχθρου του αυτοκράτο-
 ρος, χωρίς να την άγαπά, κι' άρχισε να τη σέ-
 βεται και να την άγαπά μονάχα όταν αυτή έ-
 ξετέλεσε τον ποσορισμό της — όταν δηλαδή
 του έδωσε διάδοχο! Κι' απ' την έξορία, ότε-
 ρώτερα, δεν ενδιαφερόταν και δεν έδωκεν τρι-
 φερή στοργή, παρά μόνο γιά τον άτιχο το γιό
 του, τον πρόωρα χαμένο Αιεδία...

Απ' τη μελέτη της ζωής του Ναπολέοντος
 βγάζει κανένας το συμπέρασμα ότι πραγματικά
 ούδέποτε υπήρξε ο φιλογυναικός έρωτας που οι
 ρομαντικοί ιστορικοί, και πιο πολύ ο θρύλος, έ-
 πιμένουν να τον παριστάνουν. 'Η σχέσεις του
 με τις γυναίκες είχαν πάντα κάποια σκοπιμό-
 τητα. Ένα πνεύμα ύπολογισμού, ψυχρό και κα-
 θαρό, του άπα-
 γόρευε τις σχέ-
 σεις του αυτές.

Μπορεί να πη
 κανένας σήμε-
 ρα, χωρίς να
 πάτην έξω, πως
 όλο του το π-
 όθος και τον έ-
 ρωτα, ο δαυμό-
 νιος αυτός κα-
 τακτητής τα εί-
 χε δοσμένα άλ-
 λού: Στη Γαλ-
 λία. 'Ο ίδιος,
 άλλωστε, το έ-
 πε: «Ένα πά-
 θος έχω μόνο,
 μια μονάχα έ-
 ρωμένη, τη
 Γαλλία! Αυτή
 σιλόγ'όμοια, ά-
 κή και σ' όν
 ήνω μου, αυ-
 την έχω κοντά
 μου, στην καρ-
 διά μου — αυ-
 τη που δεν με
 πρόδωσε ποτέ,
 και που σπατα-
 λεί, γιά το χα-
 τίρι μου, το αί-
 μα και το χήμ-
 α της»...

Και της δ' ά-
 ταπόδωσε αν-ό,
 με τη θυσία της
 ζωής του...

ΤΑ... ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑΣ ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΟΛΕΜΟ

(Τι έγραφε καταναγκαστικώς ο γαλλικός και ο γερμα-
 νικός Τύπος κατά την περίοδο των έχθροπραξιών).

αίμιον άλλωσπου και περιέγραφε τις τερά-
 στες ήμερες και την τραγωδία των θημάτων
 που θα δημιουργούσε αυτό το μακελειό.

Ένας ύπαλληλος του υπουργείου των Έσω-
 των έμισε κατά τύχην ότι έγράφη ένα τέ-
 το από άρθρο και ότι έπρόκειτο να δημοσιευθεί την
 επομένη. Είδοντας άμέσως τον ύπομυρό του,
 'Εκείνος έτρεψε ταργμένους να βοηθ' τον προ-
 θυπουργό Μπέτταν Χάδεργκ, γιά να τον άνα-
 κωνώσει την είδηση αυτή. Συνελήφθη τότε έκτα-
 κτο ύπομυρικό συμβούλιον και άπερασιόθη να
 επιβληθή από την ίδια κιόλας στιγμή η λογο-
 κρία! Την επομένη, στη θέσι στην όποια θα
 δημοσιεύονταν στο «Μόργκενστατ» το άρθρο
 του Μπρεντάν — το άρθρο αυτό που θα έφρι-
 χνε σ' άπόκρυψι τους Γερμανούς με τις άτα-
 σίδδες προφητείες του — υπήρχε... Ένας
 χώρος λευκός.

Η ψαλίδα της κυρίας 'Αναστασίας — ο-
 πας έλεγαν εθνικιστά τη λογοκρία — είχε δι-
 μοιουργήσει το πρώτο δώμα της. Και το σύνθη-
 μα της έπιβολής του σκληρού αυτού μέτρου,
 που το έδωσε πρώτη ή Γερμανία, το άπολού-
 θησαν ή Ραλλία και όλα τα έμπαλμα κράτη.

Από τότε ή λογοκρία λειτουργούσε αλύττητα
 και ή διάρκεια του πολέμου, κόντοντας τα
 άρθρα και τις ειδήσεις, άπαγορεύοντας τις δη-
 μοσιεύσεις άφομένους φωτογραφιών — και ύ-
 πογράφοντας τις έφημερίδες και τα περιοδικά
 να καταχωρούν άφομένους πληροφορίες και τη-
 λεγραφήματα που είχαν σκοπό να διακηρύξουν
 τους έχθρους ή να τονώσουν το πατριωτικό
 φρόνημα των πολιτών.

Θα σάς αναφέρουμε τώρα μερικούς από τους
 πιο... χαρακτηρισμούς και χαρακτηρισμούς ά-
 θλους της λογοκρίας στη Ραλλία και στη Γερ-
 μανία, στο διάστημα του μεγάλου πολέμου. Οι
 εγχερουνοί της λογοκρίας ένοθαν βέβαια
 πολλές φορές ειδήσεις που θα μπορούσαν να
 βλάψουν την πατρίδα τους. Σιγά όμως, ή ύ-
 περβολική εδονειδησία τους τους έκανε να
 διαπράττουν γκάφες που προκαλούν σήμερα τα
 γέλια ή την άγανάκτηση, με τη συστηματική
 διαστρέψη κάθε αλήθειας και με τον ταρτο-
 ρισμό που άπαίνει τις περισσότερες από τις
 διαταγές τους.

Στη Γερμανία, οι άξιοματικοί που ήσαν έπ-
 φορισμένοι με τη λογοκρία των έφημερίδων
 ή των έκτακτών, έγραφε να έχουν απ' όψει
 τους τα έξης:

Σχετικά με τον αυτοκράτορα.—Να επιβλέ-
 πουν τη δημοσίευση των λόγων, των διαταγών,
 των τηλεγραφημάτων του αυτοκράτορος, τα ό-
 ποια έγραφε, πούν δημοσιευθούν, να κυτταρθούν
 προσεκτικά, έστω και αν το πρωτότυπο κείμενο
 ήταν αβυσθινικό.

Με τον πρόκηπτα διάδοχο.—Ν' άπαγορευέ-
 ται ή δημοσίευση κάθε ειδήσεως ή φωτογραφίας
 που θα παρουσίαζε τον Κρόνπριτς στον ιδιωτι-
 κό του βίο! 'Ο διάδοχος έπρεπε να εμφανίζεται
 στο λαό μονάχα με την ιδιότητα του άρχιστα-
 τήγου.

Έχθροπραξίες.—'Απαγορεύεται ή δημοσίευ-
 ση τυχόν πολεμικών σκηνών.

Στρατιώται.—Να διαγράφεται πάντοτε ο
 χαρακτηρισμός των στρατιωτών ως άνθρωπί-
 νων ύλικών.

Ίδου τώρα και μερικές από τις διαταγές που
 έδωσε κατά καιρούς ή 'Ανωτάτη 'Υπηρεσία της
 γερμανικής λογοκρίας στις έφημερίδες και τα
 περιοδικά:

30 Αύγουστου 1914.—Σε περίπτωση που
 ο γερμανικός στρατός θα σημείωνε ήττες, δεν
 έπρεπε να γίνεται λόγος γιά τους ύπευθύνους.
 'Η διαταγή αυτή είχε ισχύ γιά όλη τη διάρκεια
 του πολέμου.

22 Σεπτεμβρίου 1914.—'Η κατάσταση
 στο Δυτικό μέτωπο έπρεπε να είναι
 πάντοτε εχθρικός. Και αν ακόμα ύπομυχο-
 ρούν τα γερμανικά στρατεύματα από διάφορα
 σημεία, ή μετακίνησή τους ν' άποδίδονται σ' ένα
 στρατηγικό σχέδιο, το όποιο, φυσικά, θα
 στεφθή από έπιτυχία.

23 Σεπτεμβρίου 1914.—Να περι-
 στήλονται ψευδείς πληροφορίες του γαλλικού
 τύπου γιά φανταστικές ήττες του γερμανικού
 στρατού, γιά να δημοσιευθούν, με ειρωνικά σχό-
 λια, μόλις δώσει διαταγή ή υπηρεσία της λογο-
 κρίας.

25 Δεκεμβρίου 1916.—Να μη γρά-
 φονται έθνικιστικές ήμνες γιά τη νίκη του τουρ-
 κικού στρατού στην Καλλίπολη. 'Απεναντίας: ή
 ειδήσεις αυτές να είναι γραμμένες σε τρόπο ό-
 στε το Κοινόν να σχηματίση την εντύπωση ότι ή
 νίκη της Τουρκίας όφείλεται μάλιστα στους Γερ-
 μανούς άξιοματικούς.

2 Φεβρουαρίου 1917.—Το γερμα-
 νικό Κοινόν δεν πρέπει ν' άνησυχούνη από την
 είσοδο της 'Αμερικής στον πόλεμο. Να γραφούν
 διάφορες ειδήσεις, από τις όποιες θα βγαίνει
 καθαρά το συμπέρασμα ότι ή 'Αμερική δεν μπο-
 ρεί να βοηθήσει άποκλειστικώς την 'Αντάντ.

Να γραφή με ζοφία γράμματα ή έξης ειδήσεις:
 «'Η μεταφορά 30.000 στρατιωτών από την 'Α-
 μερική στην Εδώστη θ' άπαιτήσει 75 πλοία, χω-
 ρητικότητας 4.000 τόννων. Για νάρκουν 100.000
 στρατιώται, χωρίς βαρέα όπλα και μηδισυλλο-
 βόα, θ' άπαιτηθούν πλοία 400.000 τόννων. 'Η

2 Φεβρουαρίου 1917.—Το γερμα-
 νικό Κοινόν δεν πρέπει ν' άνησυχούνη από την
 είσοδο της 'Αμερικής στον πόλεμο. Να γραφούν
 διάφορες ειδήσεις, από τις όποιες θα βγαίνει
 καθαρά το συμπέρασμα ότι ή 'Αμερική δεν μπο-
 ρεί να βοηθήσει άποκλειστικώς την 'Αντάντ.

Να γραφή με ζοφία γράμματα ή έξης ειδήσεις:
 «'Η μεταφορά 30.000 στρατιωτών από την 'Α-
 μερική στην Εδώστη θ' άπαιτήσει 75 πλοία, χω-
 ρητικότητας 4.000 τόννων. Για νάρκουν 100.000
 στρατιώται, χωρίς βαρέα όπλα και μηδισυλλο-
 βόα, θ' άπαιτηθούν πλοία 400.000 τόννων. 'Η

2 Φεβρουαρίου 1917.—Το γερμα-
 νικό Κοινόν δεν πρέπει ν' άνησυχούνη από την
 είσοδο της 'Αμερικής στον πόλεμο. Να γραφούν
 διάφορες ειδήσεις, από τις όποιες θα βγαίνει
 καθαρά το συμπέρασμα ότι ή 'Αμερική δεν μπο-
 ρεί να βοηθήσει άποκλειστικώς την 'Αντάντ.

Να γραφή με ζοφία γράμματα ή έξης ειδήσεις:
 «'Η μεταφορά 30.000 στρατιωτών από την 'Α-
 μερική στην Εδώστη θ' άπαιτήσει 75 πλοία, χω-
 ρητικότητας 4.000 τόννων. Για νάρκουν 100.000
 στρατιώται, χωρίς βαρέα όπλα και μηδισυλλο-
 βόα, θ' άπαιτηθούν πλοία 400.000 τόννων. 'Η

2 Φεβρουαρίου 1917.—Το γερμα-
 νικό Κοινόν δεν πρέπει ν' άνησυχούνη από την
 είσοδο της 'Αμερικής στον πόλεμο. Να γραφούν
 διάφορες ειδήσεις, από τις όποιες θα βγαίνει
 καθαρά το συμπέρασμα ότι ή 'Αμερική δεν μπο-
 ρεί να βοηθήσει άποκλειστικώς την 'Αντάντ.

Να γραφή με ζοφία γράμματα ή έξης ειδήσεις:
 «'Η μεταφορά 30.000 στρατιωτών από την 'Α-
 μερική στην Εδώστη θ' άπαιτήσει 75 πλοία, χω-
 ρητικότητας 4.000 τόννων. Για νάρκουν 100.000
 στρατιώται, χωρίς βαρέα όπλα και μηδισυλλο-
 βόα, θ' άπαιτηθούν πλοία 400.000 τόννων. 'Η

2 Φεβρουαρίου 1917.—Το γερμα-
 νικό Κοινόν δεν πρέπει ν' άνησυχούνη από την
 είσοδο της 'Αμερικής στον πόλεμο. Να γραφούν
 διάφορες ειδήσεις, από τις όποιες θα βγαίνει
 καθαρά το συμπέρασμα ότι ή 'Αμερική δεν μπο-
 ρεί να βοηθήσει άποκλειστικώς την 'Αντάντ.

Να γραφή με ζοφία γράμματα ή έξης ειδήσεις:
 «'Η μεταφορά 30.000 στρατιωτών από την 'Α-
 μερική στην Εδώστη θ' άπαιτήσει 75 πλοία, χω-
 ρητικότητας 4.000 τόννων. Για νάρκουν 100.000
 στρατιώται, χωρίς βαρέα όπλα και μηδισυλλο-
 βόα, θ' άπαιτηθούν πλοία 400.000 τόννων. 'Η

2 Φεβρουαρίου 1917.—Το γερμα-
 νικό Κοινόν δεν πρέπει ν' άνησυχούνη από την
 είσοδο της 'Αμερικής στον πόλεμο. Να γραφούν
 διάφορες ειδήσεις, από τις όποιες θα βγαίνει
 καθαρά το συμπέρασμα ότι ή 'Αμερική δεν μπο-
 ρεί να βοηθήσει άποκλειστικώς την 'Αντάντ.

Να γραφή με ζοφία γράμματα ή έξης ειδήσεις:
 «'Η μεταφορά 30.000 στρατιωτών από την 'Α-
 μερική στην Εδώστη θ' άπαιτήσει 75 πλοία, χω-
 ρητικότητας 4.000 τόννων. Για νάρκουν 100.000
 στρατιώται, χωρίς βαρέα όπλα και μηδισυλλο-
 βόα, θ' άπαιτηθούν πλοία 400.000 τόννων. 'Η

2 Φεβρουαρίου 1917.—Το γερμα-
 νικό Κοινόν δεν πρέπει ν' άνησυχούνη από την
 είσοδο της 'Αμερικής στον πόλεμο. Να γραφούν
 διάφορες ειδήσεις, από τις όποιες θα βγαίνει
 καθαρά το συμπέρασμα ότι ή 'Αμερική δεν μπο-
 ρεί να βοηθήσει άποκλειστικώς την 'Αντάντ.

Να γραφή με ζοφία γράμματα ή έξης ειδήσεις:
 «'Η μεταφορά 30.000 στρατιωτών από την 'Α-
 μερική στην Εδώστη θ' άπαιτήσει 75 πλοία, χω-
 ρητικότητας 4.000 τόννων. Για νάρκουν 100.000
 στρατιώται, χωρίς βαρέα όπλα και μηδισυλλο-
 βόα, θ' άπαιτηθούν πλοία 400.000 τόννων. 'Η

2 Φεβρουαρίου 1917.—Το γερμα-
 νικό Κοινόν δεν πρέπει ν' άνησυχούνη από την
 είσοδο της 'Αμερικής στον πόλεμο. Να γραφούν
 διάφορες ειδήσεις, από τις όποιες θα βγαίνει
 καθαρά το συμπέρασμα ότι ή 'Αμερική δεν μπο-
 ρεί να βοηθήσει άποκλειστικώς την 'Αντάντ.

Να γραφή με ζοφία γράμματα ή έξης ειδήσεις:
 «'Η μεταφορά 30.000 στρατιωτών από την 'Α-
 μερική στην Εδώστη θ' άπαιτήσει 75 πλοία, χω-
 ρητικότητας 4.000 τόννων. Για νάρκουν 100.000
 στρατιώται, χωρίς βαρέα όπλα και μηδισυλλο-
 βόα, θ' άπαιτηθούν πλοία 400.000 τόννων. 'Η

2 Φεβρουαρίου 1917.—Το γερμα-
 νικό Κοινόν δεν πρέπει ν' άνησυχούνη από την
 είσοδο της 'Αμερικής στον πόλεμο. Να γραφούν
 διάφορες ειδήσεις, από τις όποιες θα βγαίνει
 καθαρά το συμπέρασμα ότι ή 'Αμερική δεν μπο-
 ρεί να βοηθήσει άποκλειστικώς την 'Αντάντ.

Να γραφή με ζοφία γράμματα ή έξης ειδήσεις:
 «'Η μεταφορά 30.000 στρατιωτών από την 'Α-
 μερική στην Εδώστη θ' άπαιτήσει 75 πλοία, χω-
 ρητικότητας 4.000 τόννων. Για νάρκουν 100.000
 στρατιώται, χωρίς βαρέα όπλα και μηδισυλλο-
 βόα, θ' άπαιτηθούν πλοία 400.000 τόννων. 'Η

2 Φεβρουαρίου 1917.—Το γερμα-
 νικό Κοινόν δεν πρέπει ν' άνησυχούνη από την
 είσοδο της 'Αμερικής στον πόλεμο. Να γραφούν
 διάφορες ειδήσεις, από τις όποιες θα βγαίνει
 καθαρά το συμπέρασμα ότι ή 'Αμερική δεν μπο-
 ρεί να βοηθήσει άποκλειστικώς την 'Αντάντ.

Να γραφή με ζοφία γράμματα ή έξης ειδήσεις:
 «'Η μεταφορά 30.000 στρατιωτών από την 'Α-
 μερική στην Εδώστη θ' άπαιτήσει 75 πλοία, χω-
 ρητικότητας 4.000 τόννων. Για νάρκουν 100.000
 στρατιώται, χωρίς βαρέα όπλα και μηδισυλλο-
 βόα, θ' άπαιτηθούν πλοία 400.000 τόννων. 'Η

2 Φεβρουαρίου 1917.—Το γερμα-
 νικό Κοινόν δεν πρέπει ν' άνησυχούνη από την
 είσοδο της 'Αμερικής στον πόλεμο. Να γραφούν
 διάφορες ειδήσεις, από τις όποιες θα βγαίνει
 καθαρά το συμπέρασμα ότι ή 'Αμερική δεν μπο-
 ρεί να βοηθήσει άποκλειστικώς την 'Αντάντ.

Να γραφή με ζοφία γράμματα ή έξης ειδήσεις:
 «'Η μεταφορά 30.000 στρατιωτών από την 'Α-
 μερική στην Εδώστη θ' άπαιτήσει 75 πλοία, χω-
 ρητικότητας 4.000 τόννων. Για νάρκουν 100.000
 στρατιώται, χωρίς βαρέα όπλα και μηδισυλλο-
 βόα, θ' άπαιτηθούν πλοία 400.000 τόννων. 'Η

2 Φεβρουαρίου 1917.—Το γερμα-
 νικό Κοινόν δεν πρέπει ν' άνησυχούνη από την
 είσοδο της 'Αμερικής στον πόλεμο. Να γραφούν
 διάφορες ειδήσεις, από τις όποιες θα βγαίνει
 καθαρά το συμπέρασμα ότι ή 'Αμερική δεν μπο-
 ρεί να βοηθήσει άποκλειστικώς την 'Αντάντ.

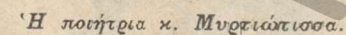
Να γραφή με ζοφία γράμματα ή έξης ειδήσεις:
 «'Η μεταφορά 30.000 στρατιωτών από την 'Α-
 μερική στην Εδώστη θ' άπαιτήσει 75 πλοία, χω-
 ρητικότητας 4.000 τόννων. Για νάρκουν 100.000
 στρατιώται, χωρίς βαρέα όπλα και μηδισυλλο-
 βόα, θ' άπαιτηθούν πλοία 400.000 τόννων. 'Η

2 Φεβρουαρίου 1917.—Το γερμα-
 νικό Κοινόν δεν πρέπει ν' άνησυχούνη από την
 είσοδο της 'Αμερικής στον πόλεμο. Να γραφούν
 διάφορες ειδήσεις, από τις όποιες θα βγαίνει
 καθαρά το συμπέρασμα ότι ή 'Αμερική δεν μπο-
 ρεί να βοηθήσει άποκλειστικώς την 'Αντάντ.

Να γραφή με ζοφία γράμματα ή έξης ειδήσεις:
 «'Η μεταφορά 30.000 στρατιωτών από την 'Α-
 μερική στην Εδώστη θ' άπαιτήσει 75 πλοία, χω-
 ρητικότητας 4.000 τόννων. Για νάρκουν 100.000
 στρατιώται, χωρίς βαρέα όπλα και μηδισυλλο-
 βόα, θ' άπαιτηθούν πλοία 400.000 τόννων. 'Η

2 Φεβρουαρίου 1917.—Το γερμα-
 νικό Κοινόν δεν πρέπει ν' άνησυχούνη από την
 είσοδο της 'Αμερικής στον πόλεμο. Να γραφούν
 διάφορες ειδήσεις, από τις όποιες θα βγαίνει
 καθαρά το συμπέρασμα ότι ή 'Αμερική δεν μπο-
 ρεί να βοηθήσει άποκλειστικώς την 'Αντάντ.

Να γραφή με ζοφία γράμματα ή έξης ειδήσεις:
 «'Η μεταφορά 30.000 στρατιωτών από την 'Α-
 μερική στην Εδώστη θ' άπαιτήσει 75 πλοία, χω-
 ρητικότητας 4.000 τόννων. Για νάρκουν 100.000
 στρατιώται, χωρίς βαρέα όπλα και μηδισυλλο-
 βόα, θ' άπαιτηθούν πλοία 400.000 τόννων. 'Η

[illegible]

Οἱ Δαίμονες τοῦ Ὁκεανοῦ

Τοῦ Γουσταύου Αἰμάρ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΟΛΟΝ ποὺ εἶσαι ἕνας ληστής ὡς τὸ κόκκαλο, ἐλπίζω νὰ ἐλθῇ μερικὰ εὐγενικά αἰσθήματα στὴν καρδιά σου, εἰπε ὁ Λαπάντας. Σοὺ δοκίμαζα λοιπόν, ὅτι θὰ συγχάνοιμιν νὰ σὲ σκοτώσω σὰν σκυλὶ στὴν ἄκρη αὐτοῦ τοῦ ποταμοῦ.

—Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν παρομοίωσι, ἔκαμε ὁ τραυματίας, χαμογελώντας παρὰ.

—Κὺ ὅμως, ἐξακολούθησε ὁ Λαπάντας, δὲν θὰ δίσταζαι νὰ τὸ κάνω. Μπορῶ ὥστόσο νὰ βασιλεύω στὸ λόγο τῆς τιμῆς σου;

—Ναί. Σοὺ δίνω τὸν λόγο τῆς τιμῆς μου σὰν γνήσιος εὐπατριώτης.

—Χμ!... Εἶσαι τόσο λίγο εὐπατριώτης!... Ἄλλ' ὡς εἶνε... τὸν δέχομαι.

—Μπορῶ νὰ μάθω μὲ ποιὸν δρουν;

—Πῶς!... Στὴ θέσι ποὺ βρίσκεσαι τοῖμας νὰ παζαρεύεις κώλας;

—Γιατὶ ὄχι; Τί μπορεῖς νὰ μοῦ κινήσῃς; Νὰ μὲ σκοτώσῃς; «Ε, κ' ἔπειτα; Γιὰ νάμιστε λοιπόν ἐξηγημένοι, σὲ πληροφοροῦ πῶς ἀντιδρῶναι καὶ ἂν συμβῇ, δὲ καὶ ἂν μοῦ κινήσῃς, ἐγὼ καὶ ὡς τὴν ἑσπέρην μου πῶν, δὲν θὰ πείσω νὰ μισῶ ἐκείνους ποὺ ἐχθρεύονται, δὲν θὰ παρατηρῶ ἀπὸ κανένα μίσος μου, γιὰτὶ αὐτὸ, μπορῶ νὰ πῶ, εἶνε ἡ βία μου ἡ ζωὴ. Μόνο μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ κλέψω τὰ μισὰ μου αὐτὰ, μόνο καὶ αὐτὸ δέχομαι τίς ταπεινώσεις σου. Τώρα, πές μου: Ποιὸς εἶνε οἱ ὅροι σου;

—Οἱ ὅροι μου εἶνε ἀπλούστατοι. Στὸ εἶπα καὶ στὸ ξαναεἶπα: Πολὺ λίγο μ' ἐνδιαφέρουν ὁ δούξ ντὲ λὰ Τόρε καὶ ἡ οἰκογένειά του. Γιὰ μένα εἶνε Ἰσπανοὶ καὶ αὐτὸ εἶνε ἀρκετὸ. Καταλαβαίνει; Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε τώρα φιλοξενούμενος τῶν Ἀδελφῶν τῆς Ἀκτῆς καὶ σὰν τέτοιος, πρέπει νὰ εἶνε σεβαστὸς καὶ ἀνταρξίτης ἀπ' ὅλους. Καὶ σὲ εἰδοποιῶ, ὅτι ἀπὸ αὐτοῦ ἢ τὸ πῶν, ἀπὸ αὐτοῦ, θὰ εἶνε ἀσφαλτομένη ἐναντίον σου καὶ τοῦ ἀδελφοῦ σου. Μοῦ ὑπόσχεσαι, ὅτι δὲν θὰ ἐπαχθῇς τίποτε ἐναντίον του, ὅσο βρίσκεται στὸν Ἅγιο Δομίγκο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἄλλωστε θ' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ σιγῇ σὲ στιγμή;

—Ναί. Σοὺ τὸ ὑπόσχομαι... σοὺ δίνω τὸ λόγο μου, σὰν εὐπατριώτης.

—Πολὺ καλὰ. Ἄς ὑποθέσουμε ὅτι σ' ἀρίστω ἐλευθέρω, μοῦ ὑπόσχεσαι, ὅτι θὰ ἐγκαταλείνῃς μέσῃ σὲ εἰκοσιτέσσερες ὥρες τὸ γαλλικὸν τμήμα τοῦ Ἀγίου Δομίγκου καὶ δὲν θὰ ξαναπατήσῃς περὶ αὐτὸ σ' αὐτό;

—Σοὺ τὸ ὑπόσχομαι, ὄχι μόνο γιὰ μένα, ἀλλὰ καὶ γιὰ λογαριασμὸ τοῦ ἀδελφοῦ μου. Κατὰ τὴν ἀντίληψί μου, πρέπει καὶ αὐτὸς νὰ συμπεριληφθῇ μέσα στὴν συμφωνία μας. Συμφωνεῖ;

—Ἔστω... συμφωνῶ. Σὲ λίγο θὰ εἶσαι ἐλευθέρω.

—Καὶ πῶς, ἀπάντησε γογγίζοντας ὁ πυροβόλος, δὲν θέλεις νάχῃς καμιά ἐγγύησι ἀπὸ μένα, ποὺ νὰ σ' ἐξασφαλίσῃ;

—Ποιά ἐγγύησι νὰ ζητήσω ἀπὸ σένα, κακομοίρη, ἔτσι ὅπως κατάντησες; εἶπε μ' ἕνα περιφρονητικὸ τόνο ὁ Λαπάντας, καὶ χωρὶς ν' ἀρῇ τὸν αἰχμάλωτό του, ποὺ λυσσοῦσε ἀπ' τὸ καλὸ του, ν' ἀπαντήσῃ, συνέχισε: Τώρα ποὺ σοὺ ἔφερχα τὴ μίσση, φιλαράκο, δὲν ἀξίζεις γιὰ μένα οὔτε μιὰ πεντάρα. Ἐλευθέρω, ὅπως αὐτὸς αἰχμάλωτος, ἡ ζωὴ σου θὰ βρίσκεται πάντοτε στὴ διάθεσί μου. ἔπειτα ὁ πάρεξ καὶ ἕνα μυστικόν. Ἐνα μυστικὸν ποὺ κατέχω καὶ ποὺ σ' ἀρροῦ. Μόνο ἐγὼ τὸ ξέρω αὐτὸ τὸ μυστικόν σου, γιὰτὶ ἐκείνος ποὺ μοῦ τὸ ἀποκάλυψε, δὲν ἔφερε ποιά σημασία, ποιά τεραστία σημασία ἔχει! Γιατὶ ἀπ' αὐτὸ ἐξαρτᾶται ὅλη ἡ εὐτυχία σου, ἂν ὑπάρχει βέβαια ἀπὸ δὴ καὶ πέρα εὐτυχία γιὰ σένα!...

...Μπορεῖς λοιπόν νὰ τραβᾷς τὸ δρόμὸ σου, ὅπως τραβῶ καὶ ἐγὼ τὸν δικόν μου. Ἀλλὰ ἔκαμε μιὰ συμβολή, τὴν τελευταία ποὺ ἔχω νὰ σοὺ δώσω:

Μονιμάς ὁ Ἐξολοθρευτής.

...Κατέχω ἐναντίον σου τόσο φοβερὰ ὅπλα καὶ εἶνε ὅπλα φοβερά, γιὰτὶ ὅλα εἶνε ἡθικά, ποὺ μ' ἔνα μόνο λόγο μου μπορῶ νὰ ἐκμηδενίσω αὐτὴν ἀδιαιρέτως ποὺ προσπαθεῖς νὰ φανερώσῃς καὶ νὰ σὲ ρίξω στὴν πύλιν ὀβελὴ ἀπὸ γυναι.

—Δώσε λοιπὸν προσοχὴ στὰ λόγια μου καὶ λογιάσῃς καλὰ τί θὰ κινήσῃς! Ἀλλοίμονο σὲ σένα ἂν βρεθῇς ξανά ἀντιμέτωπος ἢ καὶ ἂν κινήσῃς τὴν τρέλλα νὰ περάσῃς κανέναν ἄνθρωπο ποὺ μ' ἐνδιαφέρει. Εἶσαι ἀρκετὰ ἔξυπνος γιὰ νὰ καταλάβῃς, ὅτι ἐκεῖνα ποὺ ὑπονοοῦνται ἀπ' τὰ λόγια μου εἶνε πέρα γιὰ πέρα ἀληθινὰ. Γι' αὐτὸ δὲν ἐπιμένω περισσότερο... δὲν προχωρῶ... ἄλλωστε, ἔχω τὸ λόγο μου!...

ἔπειτα ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ, ὁ Λαπάντας γονάτισε κοντὰ στὸν τραυματία, πὸν ἐλευθέρωσε ἀπὸ τὰ δεσμά του καὶ τὸν βοήθησε νὰ σηκωθῇ καὶ ν' ἀναχωρήσῃ τὴν ὁδὸν του σ' ἕνα κομῶ ἄσπερο.

Ἀλλὰ τὴ σιγῇ ἀκριβῶς ἐκεῖνη, ἕνας ἀρκετὰ δυνατὸς θόρυβος ἀκούστηκε ἀπ' τὴν πύλιν πυκνὸν ἐνερτὴν μερὶά τοῦ δάσους.

Ὁ Λαπάντας στράφηκε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ εἶδε τὸν Τριμπαύτωρ καὶ τοὺς συντρόφους του νὰρχονται μὲ γρήγορον βῆμα πρὸς αὐτόν, σέρνοντας μαζί τους τὸν ἄλλο πυροβόλον, ποὺ γιὰ νὰ τὸν κάνουν νὰ βαδίσῃ γρήγορα, τοῖσιν αὐτοῖς ὑποκαταστήσιν στὰ παγὰ.

—Νὰ τὸ πονάει μας! εἶπε ὁ Τριμπαύτωρ στὸν φιλιμπουστιέρο χαμογελώντας. Μὰς ἔκανε νὰ τρέξουμε, ἀλλ' ὡς εἶνε, τὸν τσακώσαμε! Τώρα μπορεῖτε νὰ τὸν κινήτε δὲ θέλετε, κατεπάνω.

—Εὐχαριστῶ! εἶπε ὁ Λαπάντας. Δὲν μοῦ χρειάζεται. Πῆρα ἀπ' τὸ σύντροφόν μου ὅλες τίς πληροφορίες ποὺ χρειάζομαι. Κι' οἱ δύο τοὺς εἶνε ἐλευθέρω. Δώστε τοὺς πίσω τὰ ὅπλα τους καὶ ἄς φύγουν.

Ὅταν ἄκουσε ὁ πυροβόλος ἀπ' τὸ στόμα τοῦ Λαπάντα, ὅτι ἦσαν ἐλευθέρω καὶ αὐτοὺς καὶ ὁ ἀδελφός του, τάχασε. Τρομαγμένος ἀκόμα κινεῖται γύρω του σαστισμένος, μὴ μπορώντας νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἀναπάντεχὴ ἐκείνη ἀπόφασιν τοῦ Λαπάντα. Ἐπὶ τέλος, κάρφισεν τὰ ἐρωτηματικά μάτια του πάνω στὸν ἀδελφόν του, ποὺ τοῦ χαμογέλυσε.

—Ἐγὼ τὸ λόγο σας, κύριοι, ξαναῖτε ὁ Λαπάντας. Μέσα σὲ εικοσιτέσσερες ὥρες, εἴσατε ὑποχρεωμένοι νὰ φύγετε ἀπ' τὸ νησί.

—Μέσα σὲ εικοσιτέσσερες ὥρες θὰ ἔχουμε ἀναχωρήσει, ἀπάντησε ὁ πυροβόλος.

—Τότε... χωρεῖτε. Ἀλλὰ... φιλιάξήτε! εἶπε ὁ Λαπάντας καὶ τοὺς γύρισε πρὸς τὴν πόλιν.

Κι' ἀποτεινόμενος τοὺς συντρόφους του, πρόσθεσε:

—Ἐμμέρος, παιδιά! Δρόμο! Δὲν ἔχουμε τίποτε περὶ νὰ κάνουμε ἐδῶ.

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα, ὁ Λαπάντας ἔφτασε στὸ θρησκευτικὸν σταθμὸν τοῦ Πολετιά, ὁ ὁποῖος τὸν ὑποδέχθηκε μ' ἀνοιχτὴς ἀγκάλες!

XIX

ΟΠΟΥ ΕΝΘ ΠΕΡΙΠΑΤΕΙ ΥΠΟ ΤΟ ΦΕΙΓΟΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ ὁ ΛΑΠΑΝΤΑΣ ΜΑΘΑΙΝΕΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΛΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑ

Ἡ πρώτη φροντίδα τοῦ Λαπάντα, ὅταν ἔφτασε στὸ σταθμὸν τοῦ Πολετιά, ἦταν ν' ἀποστείλῃ τὸν Τριμπαύτωρ καὶ τὸν Ὀλιβιέ Αἰζμελὲν νὰ βροῦν τὸν Ὁκεανὸ καὶ νὰ τὸν πληροφορήσῃν γιὰ τὸ μέρος ποὺ βορρῶνται, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τοῦ εἰποῦν τίποτε γιὰ τὸ πῶς τελείωσε ἡ καταδίωξις.

Ὅταν οἱ δύο ἀνιχνεύται ἀπομακρύνθηκαν, οἱ Ἀδελφοὶ τῆς Ἀκτῆς ἔστησαν τίς σκιρῆς τους καὶ χόπησαν ἀπὸ κάτω γιὰ νὰ ἡσυχάσουν.

Ἡ ὥρα δὴ ἦταν περίπου τρεῖς μετὰ τὸ μεσημέρι.

Ὅταν κατὰ τίς πέντε τὸ ἀπόγευμα ἔρχαν σεβρινοῦναι γιὰ τὸ δείπνο, ἕνα καλομαγερεμένον φαί μὲ κρέας ἀγριοχοίρου, ὁ Τριμπαύτωρ καὶ ὁ σύντροφός του ἔσαν ἀρροῦ.

Ἐρχαν σιγανήσῃ τὴ συντροφίαν τοῦ Ὁκεανίου σὲ ἀπόστασι μιάς περιόδου λήθης ἀπ' τὸ θρησκευτικὸν σταθμόν.

Ἡ δοκιμασία ντὲ λὰ Τόρε καὶ ἡ κόρη τῆς ἔχον τόσο τρομάξει ἀπ' ὅσα ἔγιναν, ὅστε δὲν ἔχον περὶ καμμιὰ διάθεσιν, μὰ οὔτε καὶ κοινοῦ καὶ δύναμιν νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν ἐκδρομὴν.

τοὺς, ποὺ εἶχε διακοπῇ μ' ἕνα τόσο τραγικὸν τρόπο.

Ἀμέσως μετὰ τὴ μὴν, ὁ καὶ ντ' Ὁρεγόν εἶχε ἀποστείλει ἕνα ἀπ' τοὺς ὑπηρετῆς του στὸ Πόρτ Μαργκὰ γιὰ νὰ φέρῃ ἄλλα. Μὰ δὲ φέανε τ' ἄλλα, μολοντὶ ὁ Μονιμάς καὶ οἱ σύντροφοί του ἔχον ἀντιθετὴ γνώμη, ὁλόκληρον τὸν καραβάνι πῆρε τὸ δρόμον πρὸς τὸ Πόρτ Μαργκὰ.

Ὁ Ὁκεανὸς πάλι μὲ κανένα τρόπο δὲν δέχτηκε ν' ἀποχωρήσῃ ἀπ' τοὺς νέους συντρόφους του, ἀλλ' ἀνέθεσε στὸν Τριμπαύτωρ νὰ βεβαιώσῃ τὸ Λαπάντα, ὅτι ἦταν τρευματισμένος.

Ὅταν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ γρηναῖος φιλιμπουστιέρος καὶ μάλιστα ἐκεῖνο τὸ τρευματισμένον, κατὰσφίρισε καὶ ἔπεσε σὲ βαθεῖα συλλογὴ. Γιὰ μιὰ στιγμὴ μάλιστα φάνηκε πῶς μὴ πάλιν γινόνταν μέσα του, ἔτσι σὰν νὰ ἤθελε νὰ τρέξῃ ἀμέσως στὸ Πόρτ Μαργκὰ.

Ὁ Πολετιάς ὥστόσο, τὸν ἔπεισε νὰ μείνῃ τὴν νύκτα στὸ σταθμὸν.

Ἔτσι, ἀμέσως μετὰ τὸ δείπνο, ἀποχωρήσαντες γιὰ νὰ κοιμηθῶν.

Μόλις ὅμως οἱ φιλιμπουστιέροι ἀποκοιμήθηκαν, ὁ Λαπάντας βῆκε ἀπ' τὴ σιγῇ καὶ τὸ ὅπλον του, καὶ τράβηξε ἀσπαστὰ πρὸς ἕνα μέρος. Ἡ νύκτα ἦταν θαυμαστὰ. Τὸ σπογγυλὸ φεγγάρι γέμιζε ἀπὸ φῶς τὴν πεδιάδα. Ἀπὸ μακριὰ θόρυβοι ἐκλάμβανον ἀνακατασκευάζοντες καὶ κατὰ ποὺ ἐμοιάζεσαν τὴν ἀνατολὴν τῆς φούρας ποὺ κοίταν.

Ὁ Λαπάντας περπατοῦσε καὶ σκεπτόταν. Σκεπτόταν τὰ περασμένα, ξανάλεπε τὸν ἐαυτὸν αἰσῶν χρόνον νέον, ὁμορφόν, πλούσιον, δοξαζόμενον, ἀκριβῶς ἐρωτευμένον. Καὶ φέροντας στὸ μυαλὸν τοῦ τὰ βάσανα καὶ τίς περιπέτειες ποὺ ὑστερὰ δοκίμασε, ξεφώνισε ἔτσινα:

—Δὲν ἀξίζεις μιὰ τέτοια μαρτυρικὴ ζωὴ, Λαπάντα!... Ὁ Θεὸς φαίνεται θέλει νὰ μὲ δοκιμάσῃ, ἀλλὰ ἔβαλε πολλὴ βαρεὰ τὸ χέρι του ἐπάνω μου. Θὰ διαμαρτυρηθῶ ἐναντίον του γιὰ τὴν τῆξί μου, ἂν δὲν εἶχα ἀπολύτῃ πίστιν στὴ δικαιοσύνη του.

Θὰ περπατοῦσε ἔτσι ἀσπαστὰ περὶ ποὺ δὴ ὅς ὁ φιλιμπουστιέρος, ὅταν ἔφτασε σπασίματος ἢ, γιὰ νὰ εἰσαίσει ἀκριβέστερον, τὸν σταμάτησε ὁ σκύλος του.

Ὁ φιλιμπουστιέρος ἔσπινε καὶ μὲ γρήγορον ματιὰς γύρω του ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὸ μέρος ποὺ εἶχε φτάσει. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, εἶχε ἀρῇσιν πολλὴν πίστιν τῇ Σαβάνῃ, εἶχε περάσει ἐνα πλανόδιον καὶ τώρα βρίσκονταν στὴν μιὰ ὁχμὴν τοῦ Ἀρτιοντόν.

—Ποῦ στὸ διάβολο ἔχω τὸ νοῦ μου; φησίζου. Εἶμαι τέσσερες τοὺς λόγους λήθης μακριὰ ἀπ' τὸ σταθμόν. Ἀλλὰ νὰ μιὰ θαυμαστὰ ἰδέα. Ἐντὺς ποὺ μ' εἰδοποιῶσε ὁ ἐλκράβος—ὁ σκύλος μου—χωρὶς αὐτὸν ἔλπεσθαι στὸ ποτάμι. Πρέπει νὰ ἐπιστρέψω.

Ἐκεῖ ὅμως ποὺ ἐθαίμαζε τὴν μεγαλοπρέπειαν τὸν γύρον τοῦ ἄρχου, ἔσπινε, βλέποντας πέρα μακριὰ νὰ τρευματίζῃ ἕνα φωτεινὸν σημάδι.

—Τί νὰ σημαίνει τάχα αὐτό; ἀναρωτήθηκε. Αὐτὰ ἐδῶ μποροῦν μὴν τὰ βροντᾶ εἶναι τὰ «Βροντὰ τοῦ Κινδύνου». Μὰ ὅπως ἐμαθεῖ, καὶ οἱ τελευταῖοι λησταὶ ποὺ λημέριοῦσαν σ' αὐτὰ, καταδύθηκαν καὶ πιάστηκαν, ἐδῶ καὶ τρεῖς μέρες. Πῶς λοιπὸν βρίσκεται ἐκεῖ κάποιος; Ἀσφαλῶς δὲν εἶνε Καραῖδας. Αὐτοὶ ἔχον πολλὴν καρὸν ποὺ ἔφταναν ἀπ' τὰ μέρη αὐτὰ. Ἀλλὰ μιὰ καὶ βοήθησε ἐδῶ, ἂς προχωρήσω ὡς ἐκεῖ νὰ δῶ τί γίνεται.

Ἔτσι παίρνοντας τὴν ἀπόφασιν νὰ πᾶν ὡς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὁ Λαπάντας μῆτερας μέσα στὸ ποτάμι.

Ἦταν ἡ ἐποχὴ τῆς μεγάλῃς ζέσθης καὶ οἱ ποταμοὶ ἔχον λίγο νερό. Ὅταν προχώρησε ὅμως ἐπὶ μισθὸν τοῦ ποταμοῦ ὁ φιλιμπουστιέρος, τὸ νερὸ ἔφτασε πάνω ἀπ' τοὺς μηρούς του καὶ γιὰ νὰ προφυλάξῃ τὸ ὅπλον του, προχώρησε κρατώντας τὸ ψηλά, μὲ τεντωμένον τὸ χέρι. Ἐφτασε ἔτσι οἱ λίγο στὴν ἀπέναντι ὁχμὴν, μαζί μὲ τὸ ποτὶν τοῦ σκαλὶ καὶ σταμάτησε. Ὁ πρῶτος γιὰ νὰ στήρῃ τὰ ρούχα του καὶ ὁ σκύλος γιὰ νὰ πιναχθῇ.

Ἐπειτα προχώρησε πρὸς τὸ φῶς, ποὺ πάντα τὸ βλέπανε μικροστὰ τους σὰν ἕνα μικρὸ φῶς.

Ἀντιμέτωπος ὅμως τῇ νύκτῃ εἶνε σχεδὸν ἀδύνατον νὰ ὑπολογίσῃ κανεὶς τίς ἀποστάσεις. Ὁ φιλιμπουστιέρος θὰ βράδιζε κάποιον μιὰ ὥρα καὶ ὅμως δὲν εἶχε ἀκόμα πληρώσει πρὸς τὸ τέμα τῆς πορείας του.

Ὅσο προχωροῦσε, ὁ δρόμος γινόταν περισσότερον ἀνώμαλος. Βάδιζε ἐπάνω σ' ἕνα βραχώδες ὑποπόδιον καὶ κάθε τόσο ἀνέβαινε καὶ κατέβαινε πλάγῃς βραχώδεις, ἀτόπες καὶ προμακτικές, ὅσπου ἔφτασε μπροστὰ σ' ἕνα βαθύτατον φαράγγι. Τὸ πέρασε καὶ αὐτὸ μὲ δύσκολα. Ὅταν ὅμως βρέθηκε ἀπ' τὴν ἄλλην μερὶά, τὸ φῶς εἶχε χαθεῖ.

Μάταια ὁ Λαπάντας προσάθηκε νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ, ἀλλάζοντας

διαρκῶς θέσι. Κίταζε δεξιὰ καὶ ἀριστερά, μὰ δὲν μπόρεσε νὰ τὸ διακρίνῃ.

Ἦταν ἔτοιμος περὶ νὰ παρατηρῇ ἀπ' τὴν ἀκαρπῆ ἀναζητήσῃ του καὶ νὰ γυρίσῃ στὸ θρησκευτικὸν σταθμὸν τοῦ Πολετιά, ὅταν ἔξαφνα τοῦ φάνηκε πῶς ἀκούσε ἕνα θόρυβον σὰν βιαστικὰ βήματα πολλῶν ἀνθρώπων μαζί.

Ὁ φιλιμπουστιέρος δὲν εἶχε γελανθῇ. Ἦσαν τὰ βήματα ἀνθρώπων ποὺ βροχόντουσαν κάποιον ἐκεῖ κοντὰ. Καὶ γιὰ νὰ μὴ βοήθῃ ἀπροετοίμαστος μπροστὰ σ' ἀνθρώπους ποὺ δὲν ἔξερε ποιοὶ ἦσαν, κρύφτηκε πίσω ἀπὸ μιὰ σειρὰ βράχων, σὲ τρόπο ποὺ νὰ μπορῇ νὰ βλέπῃ ἐκείνους ποὺ θὰ περνοῦσαν ἀπ' τὸ μονοπάτι, χωρὶς ἐκεῖνοι νὰ μποροῦν νὰ τὸν ἴδω.

Πραγματικά, δὲν πέρασαν λίγα λεπτά καὶ τέσσερα άτομα, γυμμένα μὲ ἰσπανικά ρούχα, φάνηκαν νὰ βγαίνουν, τὸ ἕνα πίσω ἀπ' τὸ ἄλλο, ἀπὸ ἕνα στενὸν καὶ περῶδες δρομίσκον. Πέρασαν τόσο κοντὰ ἀπ' τὸν φιλιμπουστιέρο, ὅστε οἱ μανδύες τοὺς ἀγγίζαν τὸ βράχο, πίσω ἀπ' τὸν ὁποῖο ἦταν κρυμμένος.

Ἦσαν ἑσπᾶνοι καὶ φαινόταντο σὰν ν' ἀνέκοντο στὴν ἀνωτέρα κοινωνικὴ τάξι. Προχωροῦσαν μὲ στρατιωτικὰ βήματα, χωρὶς νὰ μιλάω.

Ὁ φιλιμπουστιέρος τοὺς ἄρσενε νὰ πρὸχωρήσουν τόσο, ὅστε νὰ μπορῇ νὰ τοὺς παρακολουθῇ, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ κίνδυνος νὰ τὸν καταλάβουν, ἔτσι καὶ ἂν γυρῇ κανεὶς τοὺς ἔξαφνα πίσω τὸ κεφάλι.

Ἐπειτα ἀπὸ ἐνὸς τετάρτον παρακολούθησε, ὁ Λαπάντας διέκρινε πάλι τὸ φῶς ἐκεῖνο, ποὺ τόσο ἐπιμονα εἶχε ἀναζητήσῃ προηγουμένως. Αὐτὴ τὴν φορὰ τὸ ἀντίκρινε τόσο καλὰ, ὅστε ἦταν ἰσχυρότερον νὰ τὸ χάσῃ πάλι. Τὸ φῶς ἐκεῖνο προσεγγόταν ἀπὸ μιὰ μεγάλῃ φωτιά, ποὺ ἔκαψε μαρὸς στὴν εἰσοδὸ μιὰς σπηλιάς.

Γιὰ νὰ ἴδῃ μέσα στὴ σπηλιά αὐτὴ καλὴτερα ὁ φιλιμπουστιέρος, ἔφραξε νὰ πληρώσῃ λίγο.

Ἀπὸ ἀνδρες καθόντουσαν κοντὰ στὴν φωτιά. Ὁ Λαπάντας διέκρινε τοὺς ἀνιχνεύτας, αἰσθάνθηκε μιὰ ἐκπλήξι, ποὺ δὲν ἦταν καθόλου ἐνθάδε. Ὁ πρῶτος ἦταν ὁ Τυργόνατος. Ὁ δεύτερος ὁ κατεπάνω Μπόθουελ. Καθόντουσαν ὁ ἕνας ἀπέναντι τοῦ ἄλλου καὶ φοιτοῦσαν σιωπῇ, ἀρίστων τὰ βλέμματά τους νὰ πλανιόταναι ἀόριστα. Φαινόταντο σὰν κατὰ ἐκείνην καὶ κατὰ περιμέναντες συγχρότως.

Οἱ τέσσερες Ἰσπανοὶ πεζοποροὶ χόπησαν στὴ σπηλιά καὶ χωρὶς νὰ νὰ καταλαβῶν, καθίσταναν γύρω στὴν φωτιά. Ὁ Λαπάντας, προχωρώντας σιγῇ καὶ προσπαθώντας νὰ μὴν κινήσῃ τὸν παραμικρὸν θόρυβον, πλησίασε ὅσο μποροῦσε πρὸς τὴν σπηλιά.

Ὁ σκύλος τοῦ ἐλκράβους τὸν ἀκούλυσε ἀπὸ κοντὰ.

Ὅταν κινήθηκε καλὰ ἀνάμεσα σὲ μιὰ συστάδα πυκνοφυλλῶν καὶ ἄρχισαν δέντρον, πηχόμενον ἀνάμεσα σὲ δάμους ἀδύνατους, ὁ φιλιμπουστιέρος ἔφραξε στὸ σκύλιν του καὶ ἐκείνος, ὅπως ἦταν γνησιώτατος, ποδῶνσε σιωπῇ καὶ ἐκπλήξις μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ κυρίου του.

Ἐπειτα, ὁ Λαπάντας ἔβγαλε τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα ἀπ' τὰ κλαδιά, παραμεινόντας τα μὲ προσοχὴν καὶ ἄρσενε νὰ ἐξετάζῃ ἕνα πρὸς ἕνα τοὺς περιμέναντες ἐκείνους συντρόφους.

Τότε ἀντιλήφθη, ὅτι ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς τέσσερας ἐκείνους ἀνιχνεύτας ποὺ παρακολούθησε, ἦταν ὁ Περδινουάλης. Οἱ ἄλλοι τρεῖς τοῦ ἦσαν τελείως ἀγνωστοί. Πρῶτὴ φορὰ ἔβλεπε στὴ ζωὴν τοῦ τὰ τρία ἐκεῖνα πρόσωπα. Ἦσαν βέβαιος ὅμως, ὅτι ἦσαν Ἰσπανοὶ. Ἡ περιβολὴ τοὺς μάλιστα, ἡ κινήσις τους, τὰ γωνιώδη χαρακτηριστικά τους καὶ ἡ καλὴ κατασκευὴν φάτσας τους, δείχνοντες καθαρὰ τὴν Καστιλιανὴ καταγωγὴν τους.

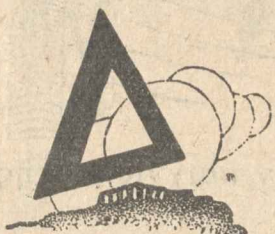
Οἱ ἔξη ἄνδρες κοινοπραξίαν γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ ὑστερὰ, σ' ἕνα νηῖμα τοῦ Μπόθουελ, ὁ Τυργόνατος πῆρε τὸ λόγο.

Ἡ λόγι, μέσα στὴν ὁποία ἦσαν κρυμμένοι ὁ Λαπάντας, βροχόντας τόσο κοντὰ στὴ σπηλιά, ὅστε ὁ φιλιμπουστιέρος δὲν ἔφερε οὔτε λέξιν ἀπὸ τὴν σιωπὴν τὸν ἐξοχόν του, ἢ ὅσα ἦσαν πρὸς ἐνδιαφέροντα.

—Σαῖο δὲν Ἀντόνιο Κορόνελ, εἶπε ὁ Τυργόνατος, λιποθύμει πολὺ ποὺ φθάσατε τόσο ἀργὰ στὸ ραντεβὺ ποὺ σὲς ὁ ἴδιος ὁρίσατε. Ἡ ἀπόστασι ἀπ' τὸ Σάν Χουάν ντὲ λὰ Μαργκὰ καὶ μέρους ἐδῶ, νομίζω, δὲν εἶνε τόσο μεγάλη, ὅστε νὰ δικαιολογεῖται πλήρως ἡ ἀργηρότης σας.

—Σαῖο Φρανσέσκ, τοῦ ἀπάντησε ἀγέρως ὁ ἕνας ἀ

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΜΙΣΟΣ

ΓΟ γρηές, φτωχικά ντυμένες, πιασμένες απ' το χέρι, περνούσαν απ' την πλατεία του χωριού κι' ελός ο κόσμος σηκώθηκε στο πόδι και τις κύταζε με μια λανθάνουσα γιά μένα τον ξένο περιέρχεται. Γιατί τίποτε το εξαιρετικό δεν έβλεπα σ' αυτές τις δυο ηλικιωμένες γυναίκες. Η φυσιογνωμία τους ήταν εντελώς συνηθισμένη κι' η όλη τους εμφάνιση πολύ απλή.

— Είνε ή δεσποινίδες ντ' Αρζινιάν, μου είπε ο ηλικιωμένος συνοδός μου, παλιός κάτοικος του χωριού. Έδώ και σαράντα χρόνια, ή δυο αδελφές μέινανε όρφανές, από πατέρα και μητέρα. Κληρονόμησαν έναν μικρό πύργο που απέχει απ' εδώ δυο περίπου χιλιόμετρα. Εκείν τον καιρό ήσαν ακόμα πολύ ώμορφες. Ο άρχοντας του χωριού, ο Ζάν ντ' Αρζινιάν, αγάπησε την μεγαλύτερη, την Γιλβέρτη, και την αρραβωνιάστηκε. Ένα άμοιβαίο έρωτικό αίσθημα, φαίνεται, είχε αναπτυχθεί μεταξύ τους. Λίγες μέρες, όμως, πριν απ' την ημέρα που εορταζόταν η γέννηση των γάμων τους, θρήκον μένα στη λίμνη, που είχε κάτω απ' τα τείχη του πύργου ντ' Αρζινιάν, το πτώμα του δυστυχισμένου Ζάν ντ' Αρζινιάν, κατατρυπημένο με στιλέτο. Η Γιλβέρτη στήν άγκυρα κατέθεσε καθαρά και ξεστερα ότι ο δολοφόνος ήταν ή αδελφή της ή Ανγκερραντ.

«Αυτή τον σκότωσε!... σ' ε' όρκίζομαι!... Άγαπούσε τον Ζάν κι' από ζηλοφθονία τον σκότωσε!...» Μιλούσε τόσο ήρεμα κι' απλά!...

Η Ανγκερραντ πάλι, σαν να επρόκειτο για την απλούστερη και φυσικώτερη πράξη, ωμολόγησε:

«Είνε αλήθεια!... Τον σκότωσα γιατί τον αγαπούσα!...»

Μιλούσε και φαινόταν ψύχραιμη, ασυγκίνητη, κι' ή έκφρασή της έδειχνε, ότι ήταν βέβαιη, πως είχε κάνει κάτι που έπρεπε να γίνει.

Έπειτα από πέντε χρόνια που έμεινε στη φυλακή, ή Ανγκερραντ ξαναγύρισε στο χωριό και θρήκον την Γιλβέρτη, ή οποία, σ' έλο αυτό το διάστημα, έμεινε κλεισμένη στον πύργο. Κι' από τότε πάντα είχε αχώριστες και ζούν πάντα μαζί!... Απ' την εποχή του φοβερού δολοφόνου, αγαπητέ μου κύριε, κανείς δεν έχει μπει στην κατοικία τους. Γεράσανε χωρίς ποτέ νάρθουν σ' επικοινωνία με κανένα. Μαθαίνονται και φθίνουν κάθε μέρα, σαν τον έρειπωμένο πύργο τους, που καταρρέει μέρα με την ημέρα... Πολύ σπάνια τις βλέπουμε έξω και ποτέ δεν θυμάται κανείς να είδε την μία χωριστά απ' την άλλη... Γιατί ζούν μαζί;... Πώς μπορεί να βλέπη και ν' ακούη ή μία την άλλη, και να περνούν όλες τις ώρες της ζωής τους μαζί, έπειτα από ένα τόσο φοβερό έγκλημα, που θάπρεπε να τις έχει χωρίσει για πάντα;... Η ζωή τους όλη είχε για μ' ένα αζεδιάλυτο αίνιγμα...»

Η ζωή αυτών των δυο πλασμάτων μ' ενδιέφερε πολύ. Τίποτε όμως περισ-

σότερο απ' ότι είχα ακούσει απ' το στόμα του γέροντος συνοδού μου δεν κατόρθωσα να μάθω. Κι' όσο περνούσε ο καιρός, τόσο ή περιέργειά μου μεγάλωνε. Ήθελα να ξεδιαλύνω το μυστήριο που σκέπαζε την ζωή των αδελφών ντ' Αρζινιάν.

Και μια νύχτα του χειμώνα παγερή και σκοτεινή, αποφάσισα να πραγματοποιήσω κάποιο σχέδιό μου. Κατά τις δέκα έφθασα στη λίμνη, που θρήκονε το πτώμα του Ζάν ντ' Αρζινιάν. Ένας σκοτεινός δγκος, στη μέση της λίμνης έδειχνε το θραχώδες νησί, στην κορφή του οποίου θρήκονε ή έρειπωμένη πύργος. Η λίμνη ήταν παγωμένη και την πέρασα βαδίζοντας επάνω στον πάγο. Έπειτα από λίγο έφτασα στα έρείπια του πύργου. Πέρασα μέσα από στέγες χωρίς αίσουσες, διαδρόμους γεμάτους συντρίμια και σκάλες σκεδόν χωρίς σκαλοπάτια. Τίποτε δεν φανέρωνε ότι ήτο δυνατόν να κατοικούν εκεί μέσα δυο ζωντανά πλάσματα, κι' άρχισα ν' απελπίζομαι.

Έξαφνα όμως, άκουσα φωνές. Με μεγάλη δυσκολία, μέσ' στο σκοτάδι, κατόρθωσα να φτάσω μπροστά σε μια πόρτα, πίσω απ' την οποία άκουγότουσαν

πίο καθαρά ή φωνές. Κύτταξα τότε από μια σχισμάδα και είδα τις δεσποινίδες ντ' Αρζινιάν καθισμένες μπροστά στο μισαναμμένο τζάκι της αίθουσας, ή μία απέναντι στην άλλη.

— «Ο, τι κι' αν έκανες, έμένα αγαπούσε!... Ναί!... Εμένα αγαπούσε!...»

— «Τίποτ!... Άλλά εγώ τον σκότωσα!...»

Μιλούσαν και τα λόγια τους έρχονταν μέσ' από τα σφιγμένα τους δόντια. Μιλούσαν κι' έλεγαν φοβερά πράγματα. Δεν φώναζαν ωστόσο καθόλου, όπως φωνάζουν οι έξωργισμένοι άνθρωποι. Η φωνή τους ήσαν θραχνές τα λόγια τους έρχονταν με δυσκολία από τα στόματά τους, και δεν έκαναν καμμία κίνηση με τα χέρια τους. Καί, φυσικά, δεν ωφέλετο αυτό στο ότι πιθανόν να ήσαν πολύ κουρασμένες. «Οχι!... Θά μπορούσαν κάπως πιο δυνατά να μιλήσουν και να κάνουν και πιο άποτες κινήσεις.

— Έπειτα από μικρή σιωπή άκουσα:

— Δεν πρέπει να ξεγνάς. Ανγκερραντ, ότι ο Ζάν ήταν αρραβωνιασμένος μαζί μου κι' ότι ήταν δολοφόνος δικός μου.

— Ο Ζάν σου ήταν περισσότερος δικός μου, Γιλβέρτη, γιατί ήταν ο άντρας πουχα όνειρευτεί και που τον αγαπούσα με την δύναμή του όνειρου, την ακατά-

λυτη εκείνη δύναμη που σ' δεν μπορείς ποτέ να νιώσεις!...

Κι' ή συνομιλία τους εξακολούθησε με τον ίδιο πάντα τόνο. «Ω! πόσο ήσως φανέρωναν ή σδυμένες φωνές τους κι' ή άκίνησή τους!... Τίποτε, ποτέ δεν μπόρεσε να καταλάβω τι είνε μίσος, όπως ή δυο εκείνες γεροντοκόρες άδελφές με τις σδυμένες φωνές τους και την ανατριχιαστική άκίνησή τους.

Νάταν ή πρώτη φορά, τάχα, που μιλούσαν για τον δυστυχισμένο εκείνο άνθρωπο, που, πηγαίνοντας να θρήκονε την χαρά και την γαλήνη, δέχτηκε το θάνατον στυλίο κατάστημα λίγες μέρες πριν απ' την ημέρα της γέννησης του πού χρόνια ζωής να όνειρευται!... Όχι! Η γνώμη μου, ή πεποίθησή μου, ή ή κράδανη πεποίθησή μου είνε ότι και στον δρόμο ακόμα θάν έρχονταν, πασιμένες σαν δυο αγαπημένες αδελφές, από τα χέρια, μιλούσαν γι' αυτόν, γι' αυτόν μιλούσαν κάθε ώρα, κάθε στιγμή, διαρκώς γι' αυτόν και στον ύπνον τους ακόμα θά μιλούσαν για τον Ζάν ντ' Αρζινιάν, που κι' ή δυο τον αγαπούσαν έθα και σαράντα δόκιληρα χρόνια. Μιλούσαν διαρκώς για την άγνη τους έκηση και για το έγκλημα για να τυραννί ή μία την άλλη.

Έξαφνα, ή Γιλβέρτη έπιασε το μισό της αδελφής της και με μια έκρηξη και μυστηριώδη φωνή, που φανέρωνε μια άπειρη ήδονή, είπε:

— Την τελευταία βραδιά την πέρασε μαζί μου, μέσα σ' αυτό εδώ το δωμάτιο. «Όλη την νύχτα μιλούσαμε για την μελλοντική μας ετυχία.

Η Ανγκερραντ έτρεψε. «Είνας για λίγο σιωπηλή και κατόπιν άπάντησε:

— Την τελευταία βραδιά την πέρασε μαζί σου... Άλλά την τελευταία ώρα της ζωής του μαζί μου!...

Την φορά αυτή εκείνη που έτρεπε ήταν ή Γιλβέρτη.

Δεν μιλούσαν πια. Ένα άγριο κι' όσβεστο μίσος έκανε τα μάτια τους να λάμπουν. «Ω! εκείνο το μίσος!... Είπα ποτέ δυνατόν ένα τέτοιο φοβερό μίση φωνιάζει μέσα σ' ανθρώπινες ψυχές!

Λίγες στιγμές μιάς τραγικής σιωπής, πέρασαν κι' έπειτα πάλι επανέληθη ή άπαλαιο εκείνος διάλογος του μίσους, ή ανατριχιαστικός εκείνος διάλογος που χρόνια τώρα επαναλαμβάνονταν κάθε μέρα. Κι' ένοιωσα τότε ότι τις δυο εκείνες αδελφές τις έγινε το μίσος τους τόσο στέρα, όσο είνε αδύνατο να ένόση κι' ή πιο μεγάλη άγάπη δυο ανθρώπινες υπάρξεις. Ζούσαν μαζί, γιατί δεν μπορούσαν να ζήσουν χωρίς το μίσος αυτό, που ήταν ή χαρά τους, ή μέθη τους, ή ετυχία τους, κι' ένοιωθαν την έπαικτική ανάγκη να το αναμολέσουν διαρκώς. Εξεδίκετο ή μία την άλλη διαρκώς, σε κάθε δευτερόλεπτο, με τα λόγια που άκουσα. «Ω! τι μίσος ήσαν αυτές!

— Ένα μίσος ακατανόηστο, ακατανόητο!

Κι' άκουσα την Γιλβέρτη να λή στην Ανγκερραντ:

— Εσένα ποτέ δεν σ' αγαπούσα!...

Ήταν άφοσιωμένος σε μένα, ήταν όσμενος σε μένα μ' όλη του την ψυχή και το σώμα, ή ζωή του άνιχε σε μένα!...

Κι' ή Ανγκερραντ της άπάντησε με

Η ΛΟΥΠΕ ΒΕΛΕΖ, ΜΗΤΕΡΑ

(Άρθρο του Άμερικανού δημοσιογράφου Κάρτερ Μπρούτσε).

Λούπε Βελέζ, ή διάσημη μεξικανοαμερικανίδα ήθοισα σ' ός το κίνηματογράφου, μόδετη σε τελευταία ένα παιδάκι.

Η μαχή, συνταμίστη αυτής εδής, όταν πρωτοδιαδόθηκε στο Χόλλανουντ, άναστάσισε ακολούθως την κίνηματογραφική πόλ. Ήταν δυνατόν ή Λούπε Βελέζ ή γυναίκα με τα πιο τρελά

αυτή; ρώτησε ή Λούπε, όταν έφρα ή άνεμοβόλα της. Δεν είνε κάτι άσυνήθιστο στο σπίτι της Λούπε, μα και κάτι όραιο; Χθές τη νύχτα, όρες δόκιληρες έπαιξα με την Τζόαν, ήλα τα παιχνίδια της. Νά σ' έμωσα για τα παιχνίδια; Οχι, μα ήταν κάτι που μου έδωσε φοβή εύχαρίστη, ίση λίγα άλλα πράγματα ως τώρα στη ζωή μου.

Σήμερα το πρωί σήραμε στα μαγαζιά μ' αγοράσαμε με την Τζόαν ό,τι όρεξαμε. Το μεσημέρι πάλι νουν τα μαγαζιά, μα για το χατίρι της Τζόαν ένα-δυο άφρησαν μισή ώρα ακόμα άνοιχτά τα τμήματα των παιχνιδιών. Η Τζόαν άγόρασε όλα τα παιχνίδια που λαχτάρησε στη ζωή της και όσα δεν είχε ποτέ α-

μα μας». Τη στιγμή ακριβώς εκείνη άκούστηκε μια ήλη, όρσοάτη παιδιαστική φωνή. Ήταν ή φωνή της Τζόαν.

— Μαμά Λούπε, φώναζε. Μαμά Λούπε, θέλω να πάω. Έξω με το παιχνίδι!...

— Πήγαινε, μικρό μου, άπορίθρε ή Λούπε.

Μα ή Τζόαν, πριν φύγει, όρεμσε στο δωμάτιο, έπιασε στην άγκαλιά της μητέρας—θείας της και τη γέμισε με χάδια και με φιλά. Είνε μια μικρούλα, όρφα ως όχτώ χρόνων, μελαχροινή σαν τη θεία της και με κατάμαυρα, σαν τα δικά της άαράστικα μάτια.

«Πώς σ' έφαινα ή μικρούλα αυτή; ρώτησε ή Λούπε, όταν έφρα ή άνεμοβόλα της. Δεν είνε κάτι άσυνήθιστο στο σπίτι της Λούπε, μα και κάτι όραιο; Χθές τη νύχτα, όρες δόκιληρες έπαιξα με την Τζόαν, ήλα τα παιχνίδια της. Νά σ' έμωσα για τα παιχνίδια; Οχι, μα ήταν κάτι που μου έδωσε φοβή εύχαρίστη, ίση λίγα άλλα πράγματα ως τώρα στη ζωή μου.

Σήμερα το πρωί σήραμε στα μαγαζιά μ' αγοράσαμε με την Τζόαν ό,τι όρεξαμε. Το μεσημέρι πάλι νουν τα μαγαζιά, μα για το χατίρι της Τζόαν ένα-δυο άφρησαν μισή ώρα ακόμα άνοιχτά τα τμήματα των παιχνιδιών. Η Τζόαν άγόρασε όλα τα παιχνίδια που λαχτάρησε στη ζωή της και όσα δεν είχε ποτέ α-

— Έα! έφρα μίσης έσθλα να τη μικρούλα άνιρηά μου, που δεν ην έθα κάνει ακόμα... παιδάκι μου, κι' αγοράσε παιχνίδια, παιχνίδια, ζωντανές, ό,τι λαχτάρησε. Πέρι τα Χριστούγεννα της ήθα ένα μεγάλο δέντρο και το στήνω με τα πιο όμορφα παιχνίδια. Η Τζόαν — έτοι ή νένα — έπιασε σαν τρελή από τη χαρά της. Βιάστηκε την, ή μητέρα μου, να έλ: «Λούπε, γιατί δεν νιώθεις ή μικρούλα κόρη της αδελφής σου... Είμα σίγουρη ότι θά σ' ήν δόση!... Έτσι, συμπλήρωσε ή Βελέζ, άποφάσισα να νιώθω την άνιρηά μου, σάρεα από τη σάρκα μας και αίμα από το αί-

ένα άπαλαιο χαμόγελο.

— Ναί ή ζωή του σου ά-νιχε!...

Κι' άπρινοντας έναν σαρκαστικό παχασμό, που μου πάγωσε το αίμα στις φλέβες, εξακολούθησε:

— Άλλά...εγώ την είδα να έγκαταλείπη το σώμα του... έγω είδα να τρέχη το αίμα του και το ρούφη!... Καταλαβαίνεις!... Στο ξανάλεω για να το καταλάβης: Το ήπια το αίμα του!... Ναί. Το αίμα που γίνιχε δικό μου αίμα!... Το αίμα μου είνε και δικό του αίμα!... Εγώ το χαίρομαι!...

Κι' ή δυο μέναν άκίνητες, θουές, με σφιγμένα τα δόντια... Μόνο ή ματιές τους σπίζαν άγρια!...

Κι' έξαφνα, ή Γιλβέρτη σαν λυσσασμένη τίγρις χύμηξε πάνω στην Ανγκερραντ...

Δεν κρατούσα πια κι' έφυγα, άπο έλλωστε έμαθα έ-κείνο, που ήθελα να μάθω.

Λούπε Βελέζ, ή διάσημη μεξικανοαμερικανίδα ήθοισα σ' ός το κίνηματογράφου, μόδετη σε τελευταία ένα παιδάκι.

Η μαχή, συνταμίστη αυτής εδής, όταν πρωτοδιαδόθηκε στο Χόλλανουντ, άναστάσισε ακολούθως την κίνηματογραφική πόλ. Ήταν δυνατόν ή Λούπε Βελέζ ή γυναίκα με τα πιο τρελά

αυτή; ρώτησε ή Λούπε, όταν έφρα ή άνεμοβόλα της. Δεν είνε κάτι άσυνήθιστο στο σπίτι της Λούπε, μα και κάτι όραιο; Χθές τη νύχτα, όρες δόκιληρες έπαιξα με την Τζόαν, ήλα τα παιχνίδια της. Νά σ' έμωσα για τα παιχνίδια; Οχι, μα ήταν κάτι που μου έδωσε φοβή εύχαρίστη, ίση λίγα άλλα πράγματα ως τώρα στη ζωή μου.

Σήμερα το πρωί σήραμε στα μαγαζιά μ' αγοράσαμε με την Τζόαν ό,τι όρεξαμε. Το μεσημέρι πάλι νουν τα μαγαζιά, μα για το χατίρι της Τζόαν ένα-δυο άφρησαν μισή ώρα ακόμα άνοιχτά τα τμήματα των παιχνιδιών. Η Τζόαν άγόρασε όλα τα παιχνίδια που λαχτάρησε στη ζωή της και όσα δεν είχε ποτέ α-

μα μας». Τη στιγμή ακριβώς εκείνη άκούστηκε μια ήλη, όρσοάτη παιδιαστική φωνή. Ήταν ή φωνή της Τζόαν.

— Μαμά Λούπε, φώναζε. Μαμά Λούπε, θέλω να πάω. Έξω με το παιχνίδι!...

— Πήγαινε, μικρό μου, άπορίθρε ή Λούπε.

Μα ή Τζόαν, πριν φύγει, όρεμσε στο δωμάτιο, έπιασε στην άγκαλιά της μητέρας—θείας της και τη γέμισε με χάδια και με φιλά. Είνε μια μικρούλα, όρφα ως όχτώ χρόνων, μελαχροινή σαν τη θεία της και με κατάμαυρα, σαν τα δικά της άαράστικα μάτια.

«Πώς σ' έφαινα ή μικρούλα αυτή; ρώτησε ή Λούπε, όταν έφρα ή άνεμοβόλα της. Δεν είνε κάτι άσυνήθιστο στο σπίτι της Λούπε, μα και κάτι όραιο; Χθές τη νύχτα, όρες δόκιληρες έπαιξα με την Τζόαν, ήλα τα παιχνίδια της. Νά σ' έμωσα για τα παιχνίδια; Οχι, μα ήταν κάτι που μου έδωσε φοβή εύχαρίστη, ίση λίγα άλλα πράγματα ως τώρα στη ζωή μου.

Σήμερα το πρωί σήραμε στα μαγαζιά μ' αγοράσαμε με την Τζόαν ό,τι όρεξαμε. Το μεσημέρι πάλι νουν τα μαγαζιά, μα για το χατίρι της Τζόαν ένα-δυο άφρησαν μισή ώρα ακόμα άνοιχτά τα τμήματα των παιχνιδιών. Η Τζόαν άγόρασε όλα τα παιχνίδια που λαχτάρησε στη ζωή της και όσα δεν είχε ποτέ α-

— Έα! έφρα μίσης έσθλα να τη μικρούλα άνιρηά μου, που δεν ην έθα κάνει ακόμα... παιδάκι μου, κι' αγοράσε παιχνίδια, παιχνίδια, ζωντανές, ό,τι λαχτάρησε. Πέρι τα Χριστούγεννα της ήθα ένα μεγάλο δέντρο και το στήνω με τα πιο όμορφα παιχνίδια. Η Τζόαν — έτοι ή νένα — έπιασε σαν τρελή από τη χαρά της. Βιάστηκε την, ή μητέρα μου, να έλ: «Λούπε, γιατί δεν νιώθεις ή μικρούλα κόρη της αδελφής σου... Είμα σίγουρη ότι θά σ' ήν δόση!... Έτσι, συμπλήρωσε ή Βελέζ, άποφάσισα να νιώθω την άνιρηά μου, σάρεα από τη σάρκα μας και αίμα από το αί-

ένα άπαλαιο χαμόγελο.

— Ναί ή ζωή του σου ά-νιχε!...

Κι' άπρινοντας έναν σαρκαστικό παχασμό, που μου πάγωσε το αίμα στις φλέβες, εξακολούθησε:

— Άλλά...εγώ την είδα να έγκαταλείπη το σώμα του... έγω είδα να τρέχη το αίμα του και το ρούφη!... Καταλαβαίνεις!... Στο ξανάλεω για να το καταλάβης: Το ήπια το αίμα του!... Ναί. Το αίμα που γίνιχε δικό μου αίμα!... Το αίμα μου είνε και δικό του αίμα!... Εγώ το χαίρομαι!...

Κι' ή δυο μέναν άκίνητες, θουές, με σφιγμένα τα δόντια... Μόνο ή ματιές τους σπίζαν άγρια!...

Κι' έξαφνα, ή Γιλβέρτη σαν λυσσασμένη τίγρις χύμηξε πάνω στην Ανγκερραντ...

Δεν κρατούσα πια κι' έφυγα, άπο έλλωστε έμαθα έ-κείνο, που ήθελα να μάθω.

Κι' ή Ανγκερραντ της άπάντησε με

— Ένα μίσος ακατανόηστο, ακατανόητο!

Κι' άκουσα την Γιλβέρτη να λή στην Ανγκερραντ:

— Εσένα ποτέ δεν σ' αγαπούσα!...

Ήταν άφοσιωμένος σε μένα, ήταν όσμενος σε μένα μ' όλη του την ψυχή και το σώμα, ή ζωή του άνιχε σε μένα!...

Κι' ή Ανγκερραντ της άπάντησε με

Λούπε Βελέζ, ή διάσημη μεξικανοαμερικανίδα ήθοισα σ' ός το κίνηματογράφου, μόδετη σε τελευταία ένα παιδάκι.

Η μαχή, συνταμίστη αυτής εδής, όταν πρωτοδιαδόθηκε στο Χόλλανουντ, άναστάσισε ακολούθως την κίνηματογραφική πόλ. Ήταν δυνατόν ή Λούπε Βελέζ ή γυναίκα με τα πιο τρελά

αυτή; ρώτησε ή Λούπε, όταν έφρα ή άνεμοβόλα της. Δεν είνε κάτι άσυνήθιστο στο σπίτι της Λούπε, μα και κάτι όραιο; Χθές τη νύχτα, όρες δόκιληρες έπαιξα με την Τζόαν, ήλα τα παιχνίδια της. Νά σ' έμωσα για τα παιχνίδια; Οχι, μα ήταν κάτι που μου έδωσε φοβή εύχαρίστη, ίση λίγα άλλα πράγματα ως τώρα στη ζωή μου.

Σήμερα το πρωί σήραμε στα μαγαζιά μ' αγοράσαμε με την Τζόαν ό,τι όρεξαμε. Το μεσημέρι πάλι νουν τα μαγαζιά, μα για το χατίρι της Τζόαν ένα-δυο άφρησαν μισή ώρα ακόμα άνοιχτά τα τμήματα των παιχνιδιών. Η Τζόαν άγόρασε όλα τα παιχνίδια που λαχτάρησε στη ζωή της και όσα δεν είχε ποτέ α-

μα μας». Τη στιγμή ακριβώς εκείνη άκούστηκε μια ήλη, όρσοάτη παιδιαστική φωνή. Ήταν ή φωνή της Τζόαν.

— Μαμά Λούπε, φώναζε. Μαμά Λούπε, θέλω να πάω. Έξω με το παιχνίδι!...

— Πήγαινε, μικρό μου, άπορίθρε ή Λούπε.

Μα ή Τζόαν, πριν φύγει, όρεμσε στο δωμάτιο, έπιασε στην άγκαλιά της μητέρας—θείας της και τη γέμισε με χάδια και με φιλά. Είνε μια μικρούλα, όρφα ως όχτώ χρόνων, μελαχροινή σαν τη θεία της και με κατάμαυρα, σαν τα δικά της άαράστικα μάτια.

«Πώς σ' έφαινα ή μικρούλα αυτή; ρώτησε ή Λούπε, όταν έφρα ή άνεμοβόλα της. Δεν είνε κάτι άσυνήθιστο στο σπίτι της Λούπε, μα και κάτι όραιο; Χθές τη νύχτα, όρες δόκιληρες έπαιξα με την Τζόαν, ήλα τα παιχνίδια της. Νά σ' έμωσα για τα παιχνίδια; Οχι, μα ήταν κάτι που μου έδωσε φοβή εύχαρίστη, ίση λίγα άλλα πράγματα ως τώρα στη ζωή μου.

Σήμερα το πρωί σήραμε στα μαγαζιά μ' αγοράσαμε με την Τζόαν ό,τι όρεξαμε. Το μεσημέρι πάλι νουν τα μαγαζιά, μα για το χατίρι της Τζόαν ένα-δυο άφρησαν μισή ώρα ακόμα άνοιχτά τα τμήματα των παιχνιδιών. Η Τζόαν άγόρασε όλα τα παιχνίδια που λαχτάρησε στη ζωή της και όσα δεν είχε ποτέ α-

— Έα! έφρα μίσης έσθλα να τη μικρούλα άνιρηά μου, που δεν ην έθα κάνει ακόμα... παιδάκι μου, κι' αγοράσε παιχνίδια, παιχνίδια, ζωντανές, ό,τι λαχτάρησε. Πέρι τα Χριστούγεννα της ήθα ένα μεγάλο δέντρο και το στήνω με τα πιο όμορφα παιχνίδια. Η Τζόαν — έτοι ή νένα — έπιασε σαν τρελή από τη χαρά της. Βιάστηκε την, ή μητέρα μου, να έλ: «Λούπε, γιατί δεν νιώθεις ή μικρούλα κόρη της αδελφής σου... Είμα σίγουρη ότι θά σ' ήν δόση!... Έτσι, συμπλήρωσε ή Βελέζ, άποφάσισα να νιώθω την άνιρηά μου, σάρεα από τη σάρκα μας και αίμα από το αί-

ένα άπαλαιο χαμόγελο.

— Ναί ή ζωή του σου ά-νιχε!...

Κι' άπρινοντας έναν σαρκαστικό παχασμό, που μου πάγωσε το αίμα στις φλέβες, εξακολούθησε:

— Άλλά...εγώ την είδα να έγκαταλείπη το σώμα του... έγω είδα να τρέχη το αίμα του και το ρούφη!... Καταλαβαίνεις!... Στο ξανάλεω για να το καταλάβης: Το ήπια το αίμα του!... Ναί. Το αίμα που γίνιχε δικό μου αίμα!... Το αίμα μου είνε και δικό του αίμα!... Εγώ το χαίρομαι!...

Κι' ή δυο μέναν άκίνητες, θουές, με σφιγμένα τα δόντια... Μόνο ή ματιές τους σπίζαν άγρια!...

Κι' έξαφνα, ή Γιλβέρτη σαν λυσσασμένη τίγρις χύμηξε πάνω στην Ανγκερραντ...

Δεν κρατούσα πια κι' έφυγα, άπο έλλωστε έμαθα έ-κείνο, που ήθελα να μάθω.

Κι' ή Ανγκερραντ της άπάντησε με

— Ένα μίσος ακατανόηστο, ακατανόητο!

Κι' άκουσα την Γιλβέρτη να λή στην Ανγκερραντ:

— Εσένα ποτέ δεν σ' αγαπούσα!...

Ήταν άφοσιωμένος σε μένα, ήταν όσμενος σε μένα μ' όλη του την ψυχή και το σώμα, ή ζωή του άνιχε σε μένα!...

Κι' ή Ανγκερραντ της άπάντησε με

Λούπε Βελέζ, ή διάσημη μεξικανοαμερικανίδα ήθοισα σ' ός το κίνηματογράφου, μόδετη σε τελευταία ένα παιδάκι.

Η μαχή, συνταμίστη αυτής εδής, όταν πρωτοδιαδόθηκε στο Χόλλανουντ, άναστάσισε ακολούθως την κίνηματογραφική πόλ. Ήταν δυνατόν ή Λούπε Βελέζ ή γυναίκα με τα πιο τρελά

αυτή; ρώτησε ή Λούπε, όταν έφρα ή άνεμοβόλα της. Δεν είνε κάτι άσυνήθιστο στο σπίτι της Λούπε, μα και κάτι όραιο; Χθές τη νύχτα, όρες δόκιληρες έπαιξα με την Τζόαν, ήλα τα παιχνίδια της. Νά σ' έμωσα για τα παιχνίδια; Οχι, μα ήταν κάτι που μου έδωσε φοβή εύχαρίστη, ίση λίγα άλλα πράγματα ως τώρα στη ζωή μου.

Σήμερα το πρωί σήραμε στα μαγαζιά μ' αγοράσαμε με την Τζόαν ό,τι όρεξαμε. Το μεσημέρι πάλι νουν τα μαγαζιά, μα για το χατίρι της Τζόαν ένα-δυο άφρησαν μισή ώρα ακόμα άνοιχτά τα τμήματα των παιχνιδιών. Η Τζόαν άγόρασε όλα τα παιχνίδια που λαχτάρησε στη ζωή της και όσα δεν είχε ποτέ α-

μα μας». Τη στιγμή ακριβώς εκείνη άκούστηκε μια ήλη, όρσοάτη παιδιαστική φωνή. Ήταν ή φωνή της Τζόαν.

— Μαμά Λούπε, φώναζε. Μαμά Λούπε, θέλω να πάω. Έξω με το παιχνίδι!...

— Πήγαινε, μικρό μου, άπορίθρε ή Λούπε.

Μα ή Τζόαν, πριν φύγει, όρεμσε στο δωμάτιο, έπιασε στην άγκαλιά της μητέρας—θείας της και τη γέμισε με χάδια και με φιλά. Είνε μια μικρούλα, όρφα ως όχτώ χρόνων, μελαχροινή σαν τη θεία της και με κατάμαυρα, σαν τα δικά της άαράστικα μάτια.

«Πώς σ' έφαινα ή μικρούλα αυτή; ρώτησε ή Λούπε, όταν έφρα ή άνεμοβόλα της. Δεν είνε κάτι άσυνήθιστο στο σπίτι της Λούπε, μα και κάτι όραιο; Χθές τη νύχτα, όρες δόκιληρες έπαιξα με την Τζόαν, ήλα τα παιχνίδια της. Νά σ' έμωσα για τα παιχνίδια; Οχι, μα ήταν κάτι που μου έδωσε φοβή εύχαρίστη, ίση λίγα άλλα πράγματα ως τώρα στη ζωή μου.

Σήμερα το πρωί σήραμε στα μαγαζιά μ' αγοράσαμε με την Τζόαν ό,τι όρεξαμε. Το μεσημέρι πάλι νουν τα μαγαζιά, μα για το χατίρι της Τζόαν ένα-δυο άφρησαν μισή ώρα ακόμα άνοιχτά τα τμήματα των παιχνιδιών. Η Τζόαν άγόρασε όλα τα παιχνίδια που λαχτάρησε στη ζωή της και όσα δεν είχε ποτέ α-

— Έα! έφρα μίσης έσθλα να τη μικρούλα άνιρηά μου, που δεν ην έθα κάνει ακόμα... παιδάκι μου, κι' αγοράσε παιχνίδια, παιχνίδια, ζωντανές, ό,τι λαχτάρη

Η ΚΑΛΤΣΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΝΤΥΜΠΑΡΥ

ΑΠΟ δω και δύο χρόνια, η κυρία Ντυμπάρυ ζούσε ολομέλειαν στην έσπλη της Λυσιέν — ένα μικρό και κομψό παλάτι, που το περιτριγύριζε ένα άπλετο δάσος. Από την έσπλη που η άρρα εύνοια του Λουδοβίκου ΙΣΤ' έφερε την άγαστη του βασιλικού φίλου της χάρις στις καθιέρωτες μερικόν αυλών έχθρων της, αποφάσισε να ζήσει μακριά από τον κόσμο, σε μια καταναγκαστική μόνωση, για να αποδείξει στους φίλους και στους απάλους του ότι ζήτοσε να διατηρήσει άμειντο το άδωμα του έρωτός της για το βασιλέα της Γαλλίας.

Η κυρία Ντυμπάρυ διασκεύαζε τότε στην άσπλη της άμωμάς της. Ήταν μια γυναίκα τριάντα πέντε περίπου χρονών, ψηλή, με μακρινά ξανθά μαλλιά, με ήμενικό παρόσχημα, με κανονικά χαρακτηριστικά και με δόντια που έλαμπαν σαν μαργαριτάρια, όταν γελούσε, άνάμεσα σε τ' άκρωςά των χειλιών της.

Πολλοί από τους παλούς της φίλους, που την είχαν γνωρίσει όταν μεσημεριούσε στην Αύλη των Βερσαλλιών, ζήτησαν να μεταβούν στην έσπλη της Λυσιέν σε δεύτερο άνασπορο. Μα η κυρία Ντυμπάρυ τους έδωσε με τρόπο να καταλάβουν ότι έγνωσε να ζήσει μακριά από κάθε διασκέδαση, χωρίς πολλές συναναστροφές. Φοδύανε μίφους δώσε πάλι άφορμές στους έθδρους της να την καταλογίσουν...

Ένα πρωί, ενώ η κυρία Ντυμπάρυ, έσπλημένη σ' ένα κρεβάτι, στο μπουντουά της, διάβαζε ένα τόμο ποιμάτων του άδδα Ντελλί — του περφόρου αυτού έρωμένου, που έγραψε μερικά από τα πιο θεαυά έρωτικά τραγούδια του γαλλικού παρνασσού — μπήκε μέσα η Γενεβιέθ, η καμαριέρα της.

— Μα, δεν σε φώναξα, Γενεβιέθ; της είπε η κυρία Ντυμπάρυ, θυμαμένη έπειδή την άνησπρε.

— Νά με συγχώρη η κυρία κόμηση, άποκρίθηκε η Γενεβιέθ, μια είνε άνάγκη να της μωλήσω για μιά ιαδύσει...

— Ποιά άκατάλληλη άρα διάδεις... Άς είνε. Λέγε, σ' άκούω...

Μια καλή γυναίκα του χωριού μας, η χήρα Ροζέ, πέθανε άρύνοντας έξη παιδιά. Μερες φιλέσπληγγες άκούεινες άνέλαβαν να πάρουν τα πέντε από αυτά, τα μικρότερα, και να τα μεγαλώσουν σ'αυτούς. Μένει τώρα ένα, ο Ζάν, ένα παλινκαφά δέκα έπτά έτών, ένα παιδί πολύ μορφομένο άναλόγως της ηλικίας του, που δεν μπορεί άμως να δουλέψη στα χωράδια έπειδή είνε λεπτοκαμωμένο και φιλάσπηνο... Δεν θά μπορούσε η κυρία κόμηση να ενδιαφερθή γ' αυτό το άσπληνο... Ά! είνε πολύ καλό παιδί, δειλό και μαζεμένο σαν χορσίτσι... Ο δάσκαλος του χωριού μού είπε ότι γράφει πολύ καλά...

Η κυρία Ντυμπάρυ, καταλαβαίνοντας ότι η Γενεβιέθ ήταν ίσως να της μωλή άς το άδω για τον προσταυμένο της, κούνησε καταφρατικά το κεφάλι της, για να έσφορτωθή την καμαριέρα της... — Ύστερ' από λίγο ο Ζάν άσπληνέται μπροστά της, τρέμοντας από την εύθυμία του. Με την πρώτη ματιά που του έοριζε η κυρία Ντυμπάρυ... διαπισλόγησε τη Γενεβιέθ για το ενδιαφέρον που έδειχνε για το παλινκαφά αυτό. Ο Ζάν ήταν ένας νέος

πολύ σπληθητικός, μ' έθνευκά χαροσπληστικά, με άσπλη έσπλησπιδά, με ξανθά μαλλιά και με κατάνανρα μάτια. Κύνταζε την κόμηση με τόση λατρεία και εύνωσπιδά, άς έσπλη ταράχτηκε χωρίς να το θέλη και άναγκάστηκε να χαμυλώσει πρσπτη τα μάτια.

Το ίδιο άδω, ο Ζάν έσπληνε τον τίτλο του ιδιόπτερου γωσπιδά της κυρίας Ντυμπάρυ.

Η κόμηση του άπαγόσπνε τις έσπλησπες της, τις άσπες έσπινος έγρσπες καλλυγσπικά, με μεγάλα προσπλη. Κρσπιδε τα βιβλία των έξδων της και σπλη της διάδεις κανένα τραγούδι. Ή φωνή του ήταν πολύ λεπτή άκούμα, μιά είνε ένα παρσπιδό παιδί, που έσπανε την καρδιά της κόμησης να χπιδά το γωσπιδά στα σπλη της.

Κάθε φορά που η κυρία Ντυμπάρυ φωνάζε στο άσπλη της το Ζάν, έσπινος άνατρίμωζε από τη χαρά του... — Ύστερ' από λίγο καμρ, δεν πρσπινε πιά να τον φωνάζη η κυρία του για να δρσπιδε διαρκώς κοντά της. Την παρσπιδουθούσε παντά σαν τη σπλη της. Και όταν έσπλη κλειδωνότανε στο άσπλη

Καί, άμωσπιδας στον άέρα μια μετασπιδή κάλτσά της κυρίας, σπνέχισε:

— Μας έσπλησαν την άλλη!

Η παρσπλη της Γενεβιέθ θά σπς φωνή δικαιολογμένη όταν μωδτε πως μια μετασπιδή κάλτσά ήταν, τα χρόνια έσπινος, άντισπιδό πολτισπιδά. — Όλες η κυρίες της άσπιδωκρσπιδάς δεν μπορούσαν να φρε-

ρεϊ να ζήρη. Μιά μέρα άμως συνέθι κάπτι που έσπανε την κόμηση να προσέξη καλύτερα τον Ζάν και — μιά θά μάθετε τη συνέθεια όταν έσπιδει η κατάνλλη σπλη.

Έσπιδό το πρωί, η κόμηση καθύτανε παρδς στο τραπέζι της τουαλέτας της, που ήταν γεμάτο από μετοκαλάρια, σπληνάρια και βαζάρια με κρσπες, άρσπια και καλλυπιδές κυρίας — όταν έσπινος μωδρε μέσα έξσπλη η Γενεβιέθ, η καμαριέρα της, φωνάζοντας:

— Κυρία κόμηση! Κυρία κόμηση...!

— Τι συμβαίνει; ρώτησε τραμγμένη η κυρία Ντυμπάρυ.

— Έχουμε έναν κλέφτη στο σπτι μας.

Καί, άμωσπιδας στον άέρα μια μετασπιδή κάλτσά της κυρίας, σπνέχισε:

— Μας έσπλησαν την άλλη!

Η παρσπλη της Γενεβιέθ θά σπς φωνή δικαιολογμένη όταν μωδτε πως μια μετασπιδή κάλτσά ήταν, τα χρόνια έσπινος, άντισπιδό πολτισπιδά. — Όλες η κυρίες της άσπιδωκρσπιδάς δεν μπορούσαν να φρε-

ρεϊ να ζήρη. Μιά μέρα άμως συνέθι κάπτι που έσπανε την κόμηση να προσέξη καλύτερα τον Ζάν και — μιά θά μάθετε τη συνέθεια όταν έσπιδει η κατάνλλη σπλη.

Έσπιδό το πρωί, η κόμηση καθύτανε παρδς στο τραπέζι της τουαλέτας της, που ήταν γεμάτο από μετοκαλάρια, σπληνάρια και βαζάρια με κρσπες, άρσπια και καλλυπιδές κυρίας — όταν έσπινος μωδρε μέσα έξσπλη η Γενεβιέθ, η καμαριέρα της, φωνάζοντας:

— Κυρία κόμηση! Κυρία κόμηση...!

— Τι συμβαίνει; ρώτησε τραμγμένη η κυρία Ντυμπάρυ.

— Έχουμε έναν κλέφτη στο σπτι μας.

Καί, άμωσπιδας στον άέρα μια μετασπιδή κάλτσά της κυρίας, σπνέχισε:

— Μας έσπλησαν την άλλη!

Η παρσπλη της Γενεβιέθ θά σπς φωνή δικαιολογμένη όταν μωδτε πως μια μετασπιδή κάλτσά ήταν, τα χρόνια έσπινος, άντισπιδό πολτισπιδά. — Όλες η κυρίες της άσπιδωκρσπιδάς δεν μπορούσαν να φρε-

ρεϊ να ζήρη. Μιά μέρα άμως συνέθι κάπτι που έσπανε την κόμηση να προσέξη καλύτερα τον Ζάν και — μιά θά μάθετε τη συνέθεια όταν έσπιδει η κατάνλλη σπλη.

Έσπιδό το πρωί, η κόμηση καθύτανε παρδς στο τραπέζι της τουαλέτας της, που ήταν γεμάτο από μετοκαλάρια, σπληνάρια και βαζάρια με κρσπες, άρσπια και καλλυπιδές κυρίας — όταν έσπινος μωδρε μέσα έξσπλη η Γενεβιέθ, η καμαριέρα της, φωνάζοντας:

— Κυρία κόμηση! Κυρία κόμηση...!

— Τι συμβαίνει; ρώτησε τραμγμένη η κυρία Ντυμπάρυ.

— Έχουμε έναν κλέφτη στο σπτι μας.

Καί, άμωσπιδας στον άέρα μια μετασπιδή κάλτσά της κυρίας, σπνέχισε:

— Μας έσπλησαν την άλλη!

Η παρσπλη της Γενεβιέθ θά σπς φωνή δικαιολογμένη όταν μωδτε πως μια μετασπιδή κάλτσά ήταν, τα χρόνια έσπινος, άντισπιδό πολτισπιδά. — Όλες η κυρίες της άσπιδωκρσπιδάς δεν μπορούσαν να φρε-

ρεϊ να ζήρη. Μιά μέρα άμως συνέθι κάπτι που έσπανε την κόμηση να προσέξη καλύτερα τον Ζάν και — μιά θά μάθετε τη συνέθεια όταν έσπιδει η κατάνλλη σπλη.

Έσπιδό το πρωί, η κόμηση καθύτανε παρδς στο τραπέζι της τουαλέτας της, που ήταν γεμάτο από μετοκαλάρια, σπληνάρια και βαζάρια με κρσπες, άρσπια και καλλυπιδές κυρίας — όταν έσπινος μωδρε μέσα έξσπλη η Γενεβιέθ, η καμαριέρα της, φωνάζοντας:

— Κυρία κόμηση! Κυρία κόμηση...!

— Τι συμβαίνει; ρώτησε τραμγμένη η κυρία Ντυμπάρυ.

— Έχουμε έναν κλέφτη στο σπτι μας.

Καί, άμωσπιδας στον άέρα μια μετασπιδή κάλτσά της κυρίας, σπνέχισε:

— Μας έσπλησαν την άλλη!

Η παρσπλη της Γενεβιέθ θά σπς φωνή δικαιολογμένη όταν μωδτε πως μια μετασπιδή κάλτσά ήταν, τα χρόνια έσπινος, άντισπιδό πολτισπιδά. — Όλες η κυρίες της άσπιδωκρσπιδάς δεν μπορούσαν να φρε-

ρεϊ να ζήρη. Μιά μέρα άμως συνέθι κάπτι που έσπανε την κόμηση να προσέξη καλύτερα τον Ζάν και — μιά θά μάθετε τη συνέθεια όταν έσπιδει η κατάνλλη σπλη.

Έσπιδό το πρωί, η κόμηση καθύτανε παρδς στο τραπέζι της τουαλέτας της, που ήταν γεμάτο από μετοκαλάρια, σπληνάρια και βαζάρια με κρσπες, άρσπια και καλλυπιδές κυρίας — όταν έσπινος μωδρε μέσα έξσπλη η Γενεβιέθ, η καμαριέρα της, φωνάζοντας:

— Κυρία κόμηση! Κυρία κόμηση...!

— Τι συμβαίνει; ρώτησε τραμγμένη η κυρία Ντυμπάρυ.

— Έχουμε έναν κλέφτη στο σπτι μας.

Καί η κυρία Ντυμπάρυ, χωρίς να του δώσει καμρ ή σπλη ή έσπια που σχηματίστηκε ήταν άσπληνη μένη, τον ρώτησε με άσπιδω ύρος: — Γιατί έσπλησε την κάλτσά μου; Ο Ζάν έσπιδε στην παρδία. Έμωδξε άμωσπιδας τα κάλτσά και είτε με φωνή που έσπιδε από τα δονατά άνασπιδά: — Άς με συγχώρη η κυρία κόμηση...! Θά της πιά άπλη η άλγεια... Ένωιαθα δυνάμους στον σπδ χέρι... Μιά γωσπιδά γωσπιδά, που έσπιδε πολλά παρσπιδά, μού είτε ότι άν έσπιδε στον σπδ χέρι μου το ύρσπια μου έσπιδε το σπδια ενός άσπιδωκρσπιδά, θά μού περσπιδε άμωσπιδας ή πόνος!... Γ! αυτό πρσπιδε την κάλτσά της κυρίας κόμησης!

Η κυρία Ντυμπάρυ έμωδ έσπληνη, με μάτια δρσπιδωκρσπιδά.

Η άσπλη αυτή και έσπληνης έσπληνης έσπληνης του Ζάν, την έσπιδε να δασπιδή την πιο έσπλη σπληνης της ζώης της. Πολλά άνδρες της είχαν έσπιδωκρσπιδά ως τότε τον έσπιδά τους. Και ά άνδρες αυτοί ήταν άσπιδωκρσπιδά και έσπιδες, άρύντες της γαλλικής άρσπιδωκρσπιδάς. Μα όπτι η έρωτική έσπιδωκρσπιδά του Λουδοβίκου ΙΕ' δεν έσπιδε ρίσει την κόμηση σε τόση πρσπιδά και δεν την έσπιδε τόσο πρσπιδωκρσπιδά, όσο η άδδεια έσπιδωκρσπιδά του Ζάν.

Η κυρία Ντυμπάρυ γάρσπε από τομα το κεφάλι της, για να μη δει ή γωσπιδά της τις δύο τα μάγουλά της είχαν κανονίσει έσπιδωκρσπιδά — για να μην άντισπιδή τη λάμψη των ματιών της.

Καί ο Ζάν, ο άσπιδος δεν μπορούσε να μαντιένη τί γινότανε τη σπληνη έσπιδή στην καρδιά της κυρίας του, έξσπιδωκρσπιδάς να κλησπιδά και να λέη:

— Η κάλτσά της κυρίας κόμησης μ' έσπιδε καλά. Ά! άς μη την πάρει η κυρία κόμηση! Της το ήρτω σαν μιά μεγάλη χάρη. Η κάλτσά αυτή θά με παρσπιδωκρσπιδά στον πόνό μου... Θά είνε το μόνο παρσπιδά που θά μωδρεσπιδε ν' άσπιδωκρσπιδάς... Σπς... σπς...

Μα ο Ζάν δεν είχε τη δύναμη να σπληνέσπιδε τη φράση του. Τού φωνάζανε ότι θά έσπιδε μια έρωσπιδά, άν έσπιδε της κόμησης ότι την άγατά. Και έπειδή η άρσπιδά που δασπιδε τσάσπε τον εύαίσπιδη τον άρσπιδωκρσπιδά του, έσπιδε σε μιά καρσπιδά, κλησπιδοντας ύστερωςά αυτή τη φορά...

Η κυρία Ντυμπάρυ έσπιδωκρσπιδε τότε κάπτι σαν λπιδωκρσπιδά. Άν άσπιδε τη φωνή της καρδιάς της, θ' άσπιδε τον Ζάν στην άρσπιδά της και θά τον παρσπιδωκρσπιδε με τα φίλιά της. Μα η κόμηση δεν μωδρεσπιδε να λπιδωκρσπιδε τη θεί της. Καί, κατανυκώνας την ταρσπλη της, έρσπιδε το παρσπιδά στο άσπιδω, προσπιδήσε να χαμωγέσπιδε και είτε:

— Καλά, μην κλάς, κοντό παιδί! Κρσπιδε την κάλτσά μου! Ίσως να σου χαμωγέσπιδε όταν θά σου ξαναπιδωκρσπιδε το χέρι! Πήγαινε τώρα! Φεύγα!

Ο Ζάν — εύθυμωκρσπιδος για το άσπιδω της κόμησης και τραμγμένης στον άσπιδωκρσπιδά του άσπιδωκρσπιδά — έσπιδε, χωρίς να μωδρεσπιδε να καταλάβη τί ταρσπλη είχε ρίσει από την παρσπιδά.

Μήπως έσπιδε να μού πρσπιδε τίποτα, Ζάν; τον ρώτησε όταν πρσπιδήκανε μόνος.

— Εγώ, κυρία κόμηση; τραμγσε ο ιδιόπτερος γωσπιδά της.

— Εγώ, κυρία κόμηση; τραμγσε ο ιδιόπτερος γωσπιδά της.

— Εγώ, κυρία κόμηση; τραμγσε ο ιδιόπτερος γωσπιδά της.

— Εγώ, κυρία κόμηση; τραμγσε ο ιδιόπτερος γωσπιδά της.

— Εγώ, κυρία κόμηση; τραμγσε ο ιδιόπτερος γωσπιδά της.

— Εγώ, κυρία κόμηση; τραμγσε ο ιδιόπτερος γωσπιδά της.

— Εγώ, κυρία κόμηση; τραμγσε ο ιδιόπτερος γωσπιδά της.

— Εγώ, κυρία κόμηση; τραμγσε ο ιδιόπτερος γωσπιδά της.

— Εγώ, κυρία κόμηση; τραμγσε ο ιδιόπτερος γωσπιδά της.

— Εγώ, κυρία κόμηση; τραμγσε ο ιδιόπτερος γωσπιδά της.

Η ΜΟΔΑ

Α περσπιδότερα βραδινά μωδτα, τα άσπια έσπιδωκρσπιδά της, έσπιδε να κλησπιδε από το ντιβάνι της. Μάλιστα... Με τη βοήθεια ενός έσπιδωκρσπιδά, χωρίς το ντιβάνι της σε δύο άσπια μέρη, άνασπιδωκρσπιδά έσπιδε να είδω μωδω και μεγάλου πρσπιδά, για την ήμερα, τα άσπια έσπιδωκρσπιδά τη νύχτα, άσπιδωκρσπιδά πάλι ένα άνασπιδωκρσπιδά κρεβάτι.

Βέβαια, για να έσπιδή αυτός ο συνδωκρσπιδός, πρσπιδε το ντιβάνι να είνε σπλησπιδό με ύρσπια εύταρσπιδά.

Τέλος, κπιδάσε τη σπλησπιδή εικόνα. Αυτή θά σπς διασπιδή καλλίτερα για το τόσο πρσπιδό αυτό τέχνασμα. Μωδρεσπιδε και να παρσπιδωκρσπιδε στον έσπιδωκρσπιδά σας ένα ντιβάνι χαμωκρσπιδό σε δύο, άν νομίζετε ότι το ντιβάνι που έσπιδε ήδη δεν έσπιδεχεται αυτόν τον χαμωκρσπιδό.

Εάν δε η πλσπιδή σας είνε έσπιδωκρσπιδά εύαίσπιδη και νομίζετε ότι δεν θά μωδρεσπιδε να έσπιδωκρσπιδε τη γωσπιδά που θά έσπιδή τα δύο πρσπιδά, τότε μωδρεσπιδε το βράδυ να ρίχσετε έσπιδωκρσπιδά στο ντιβάνι ένα μωδωκρσπιδό έσπιδωκρσπιδά στρωμάσπιδά.

ΠΩΣ ΣΙΑΦΕΡΝΑΤΑΙ ΤΟ ΒΕΛΟΥΔΟ

Μ' ένα ύγρo σφουγγαριά βρέχετε την άνασπιδή του βελούδου, ώσπιδω αυτό άσπιδωκρσπιδε όλη την ύρσπια του σφουγγαριού. Κατάνανρα τσάπτε το βελούδο άρσπιδωκρσπιδά και το σπιδωκρσπιδά από την άνασπιδή μ' ένα πλσπιδ έσπιδωκρσπιδά. Ή θεαυά της άσπιδωκρσπιδά και πάλι το κρσπιδωκρσπιδά του βελούδου, άλλά πρσπιδε και να προσέχετε μήπως καίτε, γιατί είνε μια πλσπιδ νυκτιά έρσπιδά. Πάντως είνε άσπιδωκρσπιδά να βρσπιδήσουν γ' αυτό το σπιδωκρσπιδά δύο πρσπιδά σπλησπιδά.

ΠΩΣ Ν' ΑΠΟΦΥΓΕΤΕ ΤΑ ΜΥΡΜΗΚΙΑ

Εάν ρίσετε στα μέρη άσπιδωκρσπιδά την άνασπιδή μερικες πρσπιδες από δυνάτο τσάπιδω, τα έσπιδωκρσπιδά δεν θά έσπιδωκρσπιδε πρσπιδε πιά. Εάν δε έσπιδε άνασπιδωκρσπιδά την μωδωκρσπιδά, πρσπιδε για να κατασπιδωκρσπιδά όλα τα μωδωκρσπιδά, να ρίσετε μέσα λάδι ή πετρελάω.

ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΠΛΗΚΤΡΑ ΤΟΥ ΠΙΑΝΟΥ

Τα πλσπιδά του πιανού καθαρίζονται με νερό δρσπιδωκρσπιδά, το άσπιδωκρσπιδά στο φωσφωκρσπιδά, ή άσπιδωκρσπιδά με μωδω από νερό δρσπιδωκρσπιδά τρία τέταρτα και ένα τέταρτο άσπιδά.

Ετσι, τα πλσπιδά καθαρίζονται άμωσπιδας και τέλειω.

ΜΠΕΖΕΛΕΣ ΜΕ ΣΟΚΟΛΑΤΑ

Κπιδάτε όπτι άσπιδωκρσπιδά άσπιδωκρσπιδά, στα άσπια έσπιδε ρίσει πρσπιδωκρσπιδά πλσπιδά λίγο άλάτι.

Κατάνανρα ρίχτετε 150 γωσπιδά έσπιδά, λίγο-λίγο, πρσπιδά, και τ' άνασπιδωκρσπιδά από κάτω πρσπιδε τα έσπιδω, χωρίς να τα έσπιδωκρσπιδάτε. Έπειτα βάζετε το μωδω σε σχήμα χονδράν άσπιδά, σ' ένα ταμψι βουτυρωμένο και άλσπιδωκρσπιδά, και το σπιδάτε σε χλιαρό φούρνο.

Σκάβετε με προσπιδή, πλσπιδά έσπιδά, ένα μικρό καύλαμα σε κάθε μπεζέ, βάζοντας μέσα λίγη ζπιδή ή καμρ με σπιδωκρσπιδά.

Για να έσπιδωκρσπιδά καλά οι μπεζέδες, πρσπιδε να χπιδωκρσπιδε τ' άσπιδωκρσπιδά έσπιδά, άσπιδε να σχηματίσπιδε ένα είδω πιανού και λίγω χονδρ.

Η Δρ. ΑΙΑΝΑ

Η Δρ. ΑΙΑΝΑ

Η Δρ. ΑΙΑΝΑ

Η Δρ. ΑΙΑΝΑ

Η Δρ. ΑΙΑΝΑ

Η Δρ. ΑΙΑΝΑ

Η Δρ. ΑΙΑΝΑ

Η Δρ. ΑΙΑΝΑ

Η Δρ. ΑΙΑΝΑ

Η Δρ. ΑΙΑΝΑ

Η Δρ. ΑΙΑΝΑ

Η Δρ. ΑΙΑΝΑ

Η Δρ. ΑΙΑΝΑ

Η Δρ. ΑΙΑΝΑ

Η Δρ. ΑΙΑΝΑ

Η Δρ. ΑΙΑΝΑ

Α περσπιδότερα βραδινά μωδτα, τα άσπια έσπιδωκρσπιδά της, έσπιδε να κλησπιδε από το ντιβάνι της. Μάλιστα... Με τη βοήθεια ενός έσπιδωκρσπιδά, χωρίς το ντιβάνι της σε δύο άσπια μέρη, άνασπιδωκρσπιδά έσπιδε να είδω μωδω και μεγάλου πρσπιδά, για την ήμερα, τα άσπια έσπιδωκρσπιδά τη νύχτα, άσπιδωκρσπιδά πάλι ένα άνασπιδωκρσπιδά κρεβάτι.

Βέβαια, για να έσπιδή αυτός ο συνδωκρσπιδός, πρσπιδε το ντιβάνι να είνε σπλησπιδό με ύρσπια εύταρσπιδά.

Τέλος, κπιδάσε τη σπλησπιδή εικόνα. Αυτή θά σπς διασπιδή καλλίτερα για το τόσο πρσπιδό αυτό τέχνασμα. Μωδρεσπιδε και να παρσπιδωκρσπιδε στον έσπιδωκρσπιδά σας ένα ντιβάνι χαμωκρσπιδό σε δύο, άν νομίζετε ότι το ντιβάνι που έσπιδε ήδη δεν έσπιδεχεται αυτόν τον χαμωκρσπιδό.

Εάν δε η πλσπιδή σας είνε έσπιδωκρσπιδά εύαίσπιδη και νομίζετε ότι δεν θά μωδρεσπιδε να έσπιδωκρσπιδε τη γωσπιδά που θά έσπιδή τα δύο πρσπιδά, τότε μωδρεσπιδε το βράδυ να ρίχσετε έσπιδωκρσπιδά στο ντιβάνι ένα μωδωκρσπιδό έσπιδωκρσπιδά στρωμάσπιδά.

ΠΩΣ ΣΙΑΦΕΡΝΑΤΑΙ ΤΟ ΒΕΛΟΥΔΟ

Μ' ένα ύγρo σφουγγαριά βρέχετε την άνασπιδή του βελούδου, ώσπιδω αυτό άσπιδωκρσπιδε όλη την ύρσπια του σφουγγαριού. Κατάνανρα τσάπτε το βελούδο άρσπιδωκρσπιδά και το σπιδωκρσπιδά από την άνασπιδή μ' ένα πλσπιδ έσπιδωκρσπιδά. Ή θεαυά της άσπιδωκρσπιδά και πάλι το κρσπιδωκρσπιδά του βελούδου, άλλά πρσπιδε και να προσέχετε μήπως καίτε, γιατί είνε μια πλσπιδ νυκτιά έρσπιδά. Πάντως είνε άσπιδωκρσπιδά να βρσπιδήσουν γ' αυτό το σπιδωκρσπιδά δύο πρσπιδά σπλησπιδά.

ΠΩΣ Ν' ΑΠΟΦΥΓΕΤΕ ΤΑ ΜΥΡΜΗΚΙΑ

Εάν ρίσετε στα μέρη άσπιδωκρσπιδά την άνασπιδή μερικες πρσπιδες από δυνάτο τσάπιδω, τα έσπιδωκρσπιδά δεν θά έσπιδωκρσπιδε πρσπιδε πιά. Εάν δε έσπιδε άνασπιδωκρσπιδά την μωδωκρσπιδά, πρσπιδε για να κατασπιδωκρσπιδά όλα τα μωδωκρσπιδά, να ρίσετε μέσα λάδι ή πετρελάω.

ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΠΛΗΚΤΡΑ ΤΟΥ ΠΙΑΝΟΥ

Τα πλσπιδά του πιανού καθαρίζονται με νερό δρσπιδωκρσπιδά, το άσπιδωκρσπιδά στο φωσφωκρσπιδά, ή άσπιδωκρσπιδά με μωδω από νερό δρσπιδωκρσπιδά τρία τέταρτα και ένα τέταρτο άσπιδά.

Ετσι, τα πλσπιδά καθαρίζονται άμωσπιδας και τέλειω.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΟΜΑΔΙΚΗΣ ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗΣ ΣΤΗ ΡΩΣΣΙΑ

Τὰ κατορθώματα καὶ ἡ περιπέτεια τῶν πρώτων Ρώσων γυμνιστῶν. Περιπλανήσεις, μαστιγώσεις, καταδιώξεις. Πῶς ἡ γυναίκες ἑνὸς χωριοῦ δολοφόνησαν ὅλους τοὺς ἄνδρες. Τὸ ὁλοκαύτωμα μερικῶν πιστῶν χριστιανῶν, κτλ.

Ἐ καμιά χώρα τοῦ κόσμου δὲν ἔχουν παρατηρηθεῖ τόσα κρούσιμα παραφροσύνης, ὅσα στὴ Ρωσία. Ὁ θαρὺς καὶ μελαγχολικὸς οὐρανὸς ποὺ σκεπάζει σὰν ταφόπεταχ τὴν ἀπέραντη αὐτὴ χώρα καὶ ἡ ξεχωριστὴ ψυχολογικὴ κατάσταση τῶν μυστικοπαθῶν κατοίκων τῆς δημιουργήσαν πολλὰ δραματικὰ περιστατικά, ποὺ ἀποτελοῦν καταπληκτικὲς ἐκδηλώσεις ὁμαδικῆς παραφροσύνης.

Μερικὰ τέτοια γεγονότα, χαρακτηριστικὰ τῆς νοστοπίας τῶν Ρώσων καὶ στὸ τσαρικό καὶ στὸ κομμουνιστικὸ καθεστῶς, θὰ σὰς ἀναφέρουμε σήμερα. Τὸ 1903—πολλὰ χρόνια προτοῦ ἐμφανισθεῖ στὴν Ἑυρώπη ὁ γυμνισμὸς—ἐκατὸ περίπου Ρώσοι σχημάτισαν ἕνα σὺλλογο μὲ τὸν σκοπὸ νὰ διακηρύξουν πρῶτα στὴν Ρωσία καὶ ὕστερα σ' ὅλοκληρον τὸν κόσμῳ, ὅτι οἱ ἄνθρωποι θὰ εἰδίσκων τὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς τους ἀν κυκλοφοροῦσαν... γυμνοὶ ὅπως τοὺς γέννησε ἡ μάνα τους.

Ἀπὸ ἕνα γράμμα τοῦ Ἀλεξέι Μαχόρτωφ, ἀρχηγοῦ τῶν αἰρετικῶν αὐτῶν, στὸ διάσημο μυθιστοριογράφου Λέοντα Τολστόι, μὲ χρονολογία 29 Σεπτεμβρίου 1903, παραλαμβάνουμε τὴν παρακάτω ἐνδιαφέρουσα περιγραφή:

«Στὶς 12 Μαΐου, σαρανταπέντε «πιστοί», ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, ξεκίνησαμε ἀπὸ τὸ Ἐφρεμόβκα γυμνοί, ὅπως ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐά, γιὰ νὰ διακηρύξουμε στὸν Ρώσους τὴν ἀρχὴς μας, γιὰ νὰ τοὺς διδάξουμε ὅτι πρέπει νὰ ζοῦν ὁλόγυμνοι καὶ νὰ τρώει μοναχὰ καρπούς, ἀν θέλουν νὰ ἐξασκηθοῦν τὴν ἀρετή καὶ τὴν ἀγάπη τῶν πρώτων ἀνθρώπων.

«Περῶσαμε ἀπὸ δεκάξι χωριά, προσπαθώντας νὰ κατηχήσουμε τοὺς κατοίκους τους. Σὲ πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ, μᾶς ἐπαισαν καὶ μᾶς ματαίωσαν μὲ βίβλους. Τὸ σῶμα μας εἶχε γεμίσει ἀπὸ παγωμένες γραμμὲς. Βλέπαμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση καὶ ἀνατριχίλαμε ἀπὸ φρίκη. Ὡστόσο, δὲν χάσαμε τὴν πίστιν μας στὴν ἱερότητα τῆς ἀποστολῆς μας.

«Ὅταν φτάσαμε στὸ Ναντίξδα, μᾶς περιγύρισαν εἰκοσι περίπου ἄνδρες καὶ δὲν μᾶς ἄρσαν νὰ ποῦμε στὸ χωριό. Ἔβλεπε ἡ λευκὸ καιρὸ. Ἔβρεχε, χιονίζε καὶ φουσκεῖ δυνατὸς ἀέρας. Ὑποχρεωθήκαμε νὰ περῶσουμε τὴ νύκτα μας στὸ ὑπαίθριο ἐξω ἀπὸ τὸ χωριό, μαζεμένοι ὁ ἕνας κοντὰ σὸν ἄλλον, γιὰ νὰ ζεσταθῶμε λιγάκι. Δὲν μπορούσαμε νὰ κάνουμε βήμα, ἐπειδὴ οἱ εἰκοσι χωριοὶ μᾶς ἐπέβλεπαν καὶ ξεσπύχισαν καὶ κείνοι μὲ ζῦ μας. «Ὅσο παράξενο καὶ ἂν σὰς φανεῖ, Λέων Νικολάγιεβιτς Τολστόι, αὐτὸ ποὺ θὰ σὰς πῶ, πρέπει νὰ πιστέψετε ὅτι κανεὶς ἀπὸ μᾶς δὲν ἐπίθε τιποτα, παρ' ὅλη τὴν παγωνιά, ἐπειδὴ μᾶς φλόγιζε ἡ πίστις στὴν ἀνθρωπιστικὴ ἀποστολή μας...».

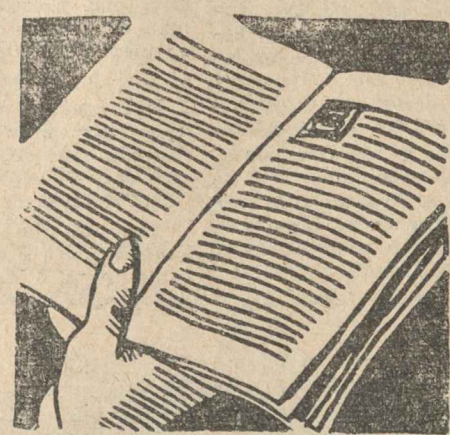
Ἀπὸ τοὺς σαράντα πέντε ὅμως «δουχοίμπορ»—ἔτσι λεγόταν αὐτοὶ οἱ ἡμιπαράφρονες αἰρετικοί—οἱ δεκαεπτὰ... ἔχασαν τὴν πίστιν τους στὰ μισὰ τοῦ δρόμου. Τὸ κρύο, βλέπετε, δὲν ἀστεύεται στὴ Ρωσία. Νύσθηκαν, λοιπόν, ὅπως ὁλοι οἱ ἀμαρτωλοὶ ἄνθρωποι καὶ παρανιτή-

θηκαν τῆς ἀποφάσεως ν' ἀναμορφώσουν τὸν κόσμῳ.

Οἱ ὁπόλοιποι εἶχαν τὸ κουράγιο νὰ συνεχίσουν τὸ ταξιδεῖόν τους ὡς τὸν...Καναδά. Μόλις ἔφτασαν ἐκεῖ...τοὺς συνέλαβαν καὶ τοὺς ἐντυσαν. Μὰ οἱ «δουχοίμπορ» δὲν μπορούσαν ν' ἀνεχθοῦν στὸ σῶμα τους φορέματα καὶ τὰ πέταξαν. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ τοὺς καταδικάσουν σὲ τριῶν μηνῶν φυλάκιση. Τοῦ κάκου ἐκεῖνοι διαμαρτυρήθηκαν γιὰ τὴν αὐθαίρετὴ αὐτὴ ἀπόφαση, λέγοντας ὅτι δὲν ἔκαναν κανένα ἐγκλημα γιὰ νὰ στερεθοῦν τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας των. Ἐκῶν τρεῖς ὁλόκληρους μῆνες στὴ φυλακή.

Στὸ διάστημα αὐτό, ὑπέφεραν τὰ πάνδενα ἀπὸ τοὺς καναδοὺς δεσμοφύλακες ποὺ φάνηκαν πρὸ δάρβαροι καὶ ἀπὸ τοὺς κοζάκους. Φαίνεται ὅτι μιά ἀπὸ τίς προσφιλέστερες διασκέδασεις τῶν δεσμοφυλάκων αὐτῶν ἦταν νὰ δέρνουν ὅλη μαζὶ μέσα σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα καὶ ν' ἀφήσουν τίς γυναῖκες τους γῆρες. Διετάχθησαν ἀμέσως ἀνακρίσεις, γιὰ νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ αἰτία τοῦ περιέργου αὐτοῦ φαινομένου. Καὶ τότε μαθεύθηκε ὅτι ὅλοι οἱ ἄνδρες εἶχαν δολοφονηθεῖ ἀπὸ τίς γυναῖκες τους!

Τὸ σύνθημα τὸ εἶχε δώσει πρώτη ποία Σοφία Σαφαρίν, ἡ ὁποία φαρμακ-

πορ, ἔπεισαν νὰ γυρίσουν μιά ὥρα ἀρχίτερα στὴν πατρίδα τους. Εἶνε, δέβαια, τρομερὸ πρᾶγμα νὰ τρῶς ἔξω διαρκῶς καὶ νὰ σὲ διώχνουν ἀπὸ παντοῦ. Ὅταν ὅμως, τὰ μαρτύρια αὐτὰ τὰ δοκιμάζεις σὲ μιά ξένη χώρα, ἀπὸ ἀνθρώπους μὲ τοὺς ὁποίους δὲν μπορείς νὰ συνεννοηθῇς, τὰ βασανιστήρια ποὺ ὑποφέρεις σοῖ φαίνονται περισσότερο ἀδύνατα!...

Στὸ διάστημα αὐτό, ἐσημειώθηκαν καὶ ἄλλες λιποταξίες. Σιγά-σιγά, ὁ ἀριθμὸς τῶν «δουχοίμπορ» περιορίστηκε σὲ δέκα μονάχα. Οἱ φανατικοὶ αὐτοὶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ τριγυρίζουν ὁλόγυμνοι στὰ διάφορα χωριά τῆς Ρωσίας, προσπαθώντας νὰ προσηλυτίσουν καὶ ἄλλους στὴν παράξενη θρησκεία τους. Μιά μέρα, ὅμως, εἶχαν τὴν κακὴ ἐμπνευσί νὰ δάλουν φωτιά σ' ἕνα ἐργοστάσιον, γιὰ νὰ καταστρέψουν τίς μηχανὲς ποὺ βασάνιζαν τόσοις ἐργάταις. Τοὺς συνέλαβαν τότε καὶ τὸ δικαστήριο, τὸ ὁποῖο τοὺς δίκασε, δὲν συγκινήθηκε διόλου ἀπὸ τίς δικαιολογίες τῶν «δουχοίμπορ», οἱ ὁποῖοι καταδικάστηκαν ὅλοι σὲ ἰσόβια δεσμά. Κι' ἔτσι, ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς ἡ

περίεργη αὐτὴ θρησκεία, γιατί οἱ πρωτοπόροι γυμνιστὰς τῆς Ρωσίας δὲν ἔργαζαν κανένα συνεχιστὴ τοῦ ἔργου των!

Ὅποτε τώρα καὶ μιά ἄλλη ἐκδήλωση ὁμαδικῆς παραφροσύνης, ποὺ παρατηρήθη στὴ Ρωσία πρὶν ἀπὸ ἕξ μονάχα χρόνια.

Ὅταν τὸ 1927 ἔγινε γενικὴ ἀπογραφή τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ρωσίας, οἱ ἀρμόδιοι ὑπάλληλοι παρατήρησαν καὶ κατὰ πλῆξιν ὅτι ἕνα μικρὸ χωριὸ στὴ περιοχή τῆς Νοβόβια Λαλόνγκα ἦταν κλεισμένο ἀποκλειστικὰ ἀπὸ γῆρες. Ὡστόσο, στὸ χωριὸ αὐτό, πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια, ζούσαν καὶ ἑξήντα περίπου ἄνδρες. Πῶς συνέβη, ὥστε νὰ πεθάνουν ὅλοι μαζὶ μέσα σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα καὶ ν' ἀφήσουν τίς γυναῖκες τους γῆρες; Διετάχθησαν ἀμέσως ἀνακρίσεις, γιὰ νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ αἰτία τοῦ περιέργου αὐτοῦ φαινομένου. Καὶ τότε μαθεύθηκε ὅτι ὅλοι οἱ ἄνδρες εἶχαν δολοφονηθεῖ ἀπὸ τίς γυναῖκες τους!

Τὸ σύνθημα τὸ εἶχε δώσει πρώτη ποία Σοφία Σαφαρίν, ἡ ὁποία φαρμακ-σε τὸν ἄντρα τῆς, ἐπειδὴ ἀπὸ τὸν καὶ ποὺ γύρισε ἐκεῖνος ἀπὸ τὸ μέτωπο εἶχε γίνει νευρικός. Τῆς κακομιλοῦσε καὶ τὴν ἔδερνε συχνά. Ἡ Σοφία, λοιπόν, τὸν ἔστειλε στὸν ἄλλο κόσμῳ, γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῇ. Μὰ δὲν ἄκουσε καὶ ἄλλες γυναῖκες τοῦ χωριοῦ νὰ παραπονιζοῦνται ὅτι τίς κακομεταχειρίζονται οἱ σύζυγοί τους, συνέλαβε μὲ τὸ ἄρρωστο μυαλό τῆς τὰ τρατιώδες σχέδιον νὰ πείσῃ τίς δημοφύλους τῆς νὰ δηλητηριάσουν τοὺς ἄνδρες των, γιὰ νὰ χύουν τὸ κεφάλι τους ἡσυχο. Σιγά-σιγά κατῳρώθηκε νὰ μεταδώσῃ τὴν τρέλλα τῆς καὶ στίς ἄλλες γυναῖκες, ἡ ὁποία ἀρχισαν μιά-μιά νὰ φαρμακώσουν τοὺς συντρόφους τῆς ζωῆς τους. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ μὴ μείνῃ μέσα σὲ λίγα χρόνια οὔτε ἕνας ἄνδρας σὲ κείνο τὸ χωριό. Μονάχα ἡ Σοφία Σαφαρίν δηλητηρίασε τριάντα ἀπ' αὐτοὺς—γιὰ νὰ βοηθήσῃ ἄλλες γυναῖκες, ποὺ δὲν εἶχαν τὸ κουράγιο, παρ' ὅλη τὴν καλὴ θέλησί τους, νὰ σκοτώσουν ἢ ἴδιες ἢ σὺζύγους των!

Ἦταν δὲν δύσκολο νὰ καταλάβουν οἱ κάτοικοι τί εἶχε συμβεῖ. Οἱ φανατικοὶ χριστιανοὶ τοῦ χωριοῦ μαζεύτηκαν ὅλοι στὴν ἐκκλησίαν, κλείδωσαν τὴν πόρτα καὶ ἔβαλαν φωτιά ἀποφασισμένοι νὰ κάψουν ζωντανῶν, ἀπὸ οἱ «ἀντιχριστοὶ» εἶχαν ἐπικρατήσει, καταλύοντας τὸ Κράτος τοῦ Χριστοῦ!... Τὴν τρελλὴ αὐτὴ ἀπόφασι θὰ τὴν ἔλαβαν πρῶτα μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς καὶ κατῳρώσαν ὕστερα νὰ πείσουν καὶ τοὺς ἄλλους. Ἡ πράξις αὐτὴ δὲν ἀποτελεῖ μιά τραγικὴ ἐκδήλωση ὁμαδικῆς παραφροσύνης;

Ὅταν ἡ φωτιά κατέφαγε καὶ τὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ μπόρεσαν νὰ μπεῖν στὸ ἐσωτερικὸ τῆς καταστραμμένης ἐκκλησίας, ὁρμήθηκαν μπρὸς σὲ ἑκατὸν ἐξομνῆματα ἀπαθανοκλιμένα πτώματα, μὲ τὰ μέλη συπατάμενα ἀπὸ τὴν ἀγωνία τοῦ τρομεροῦ θανάτου, ποὺ ἐπέβαλαν μόνοι τους στὸν ἑαυτοὺς!...

Εἶνε γνωστὸ μὲ πόση λύσσα καταδιώκουν οἱ Μπολσεβίκοι τὴν θρησκεία σ' ὅλες τίς ἐκδηλώσεις τῆς. Ἡ ἀντιθρησκευτικὴ προπαγάνδα ἐξακολουθεῖ ν' ἀποτελεῖ ἀκόμα ἕνα ἀπὸ τὰ κύρια μελήματα τοῦ σοβιετικοῦ κράτους. Ὡστόσο, ὑπάρχουν ἀκόμα στὴ Ρωσία χιλιάδες χωρὶκῶν οἱ ὁποῖοι, ἀδιαφορώντας γιὰ τίς πιέσεις τῶν κομμουνιστῶν, δὲν παύουν νὰ πιστεύουν στὴ χριστιανικὴ θρησκεία καὶ

νὰ θεωροῦν τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ Στάλιν ὄργανα τοῦ Σατανᾶ, προωρισμένα νὰ καταστρέψουν τὸν κόσμῳ. Οἱ Ρῶσοι αὐτοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ λειτουργοῦνται κρυφὰ στίς λίγες ἐκκλησίες ποὺ ἄφσαν ἀνέπαφες οἱ μπολσεβίκοι, ἢ καὶ στὰ σπίτια τους.

Ἡ τραγωδία ποὺ θὰ σὰς ἀφηγηθῶμε ἀμέσως συνέβη πρὶν ἀπὸ πέντε περίπου χρόνια καὶ τὴν ἀνέγραψε τότε ὁλόκληρος ὁ εὐρωπαϊκὸς τύπος. Ἄν καὶ τὸ περιστατικὸ αὐτὸ εἶνε συγκινητικὸ, ἐπειδὴ δείχνει τί θυσιῆς μπορεῖ νὰ κάνει ἕνας ἄνθρωπος ὅταν πιστεύει βαθειὰ σὲ κάτι καὶ ἰδίως στὴ θρησκεία, ὥστόσο δὲν παύει ν' ἀποτελεῖ μιά ζωντὴ ἐκδήλωση ὁμαδικῆς παραφροσύνης.

Στὸ μικρὸ χωριὸ Κουστάναι, στὴ Νέτιο Ρωσία, ζούσαν τριάντα οἰκογένειες—ἐκατὸν ἐξομνῆματα ψυχῆς—ποὺ ἐξακολουθοῦσαν νὰ διατηροῦν ἀμείωτη τὴν πίστιν τους στὴ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ, παρ' ὅλες τίς προσπάθειες τοῦ σοβιετικοῦ κομμουνιστοῦ νὰ τοὺς κάνει νὰ «δοῦν τὴν ἀλήθεια», νὰ παραδεχτοῦν δηλαδὴ ὅτι ἡ θρησκεία εἶνε μιά...ἐπικίνδυνη πλάνη!

Σιγά-σιγά, ἡ θρησκώληπτες αὐτὲς οἰκογένειες ἀπέτελεσαν μιά μικρὴ κοινότητα χωριστὴ, μιά ὁμήγυρη ποὺ δὲν ἔπαιρνε ὅλοιο μέρος στὴ ζωὴ καὶ στὴν κίνησιν τοῦ χωριοῦ. Συγκεντρωνόντουσαν συχνά διὰς μαζὶ καὶ συζητοῦσαν μυστικὰ. Ἡ τοπικὴ σοβιετικὴ ἀρχὴ προσπάθησαν νὰ μάθουν τί σχεδιάζανε νὰ κάνουν αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι τύποι. Μὰ οἱ «συνωμῆται» ἦσαν πρὸς τὸ βουβὸν καὶ ἀπὸ τοὺς τάφους.

Τέλος, ἕνα πρωτὶ, διευκρινίσθη τὸ μυστήριον τῶν κρυφῶν αὐτῶν συνωμωδῶν. Σαφινὰ, τεράστιες φλόγες δόγκησαν ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς μικρῆς ἐκκλησίας ποὺ βρισκόταν στὴν κεντρικὴ πλατεία τοῦ χωριοῦ. Οἱ ἄλλοι κάτοικοι ἔτρεξαν ἀμέσως νὰ σβύσουν τὴν φωτιά. Μὰ εἶδαν τότε ὅτι ἡ πόρτα τῆς ἐκκλησίας ἦταν κλεισμένη ἀπὸ μέσα. Καὶ ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ναοῦ ἀκούγοντοσαν θρησκευτικοὶ ὕμνοι!...

Δὲν ἦταν δύσκολο νὰ καταλάβουν οἱ κάτοικοι τί εἶχε συμβεῖ. Οἱ φανατικοὶ χριστιανοὶ τοῦ χωριοῦ μαζεύτηκαν ὅλοι στὴν ἐκκλησίαν, κλείδωσαν τὴν πόρτα καὶ ἔβαλαν φωτιά ἀποφασισμένοι νὰ κάψουν ζωντανῶν, ἀπὸ οἱ «ἀντιχριστοὶ» εἶχαν ἐπικρατήσει, καταλύοντας τὸ Κράτος τοῦ Χριστοῦ!... Τὴν τρελλὴ αὐτὴ ἀπόφασι θὰ τὴν ἔλαβαν πρῶτα μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς καὶ κατῳρώσαν ὕστερα νὰ πείσουν καὶ τοὺς ἄλλους. Ἡ πράξις αὐτὴ δὲν ἀποτελεῖ μιά τραγικὴ ἐκδήλωση ὁμαδικῆς παραφροσύνης;

Ὅταν ἡ φωτιά κατέφαγε καὶ τὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ μπόρεσαν νὰ μπεῖν στὸ ἐσωτερικὸ τῆς καταστραμμένης ἐκκλησίας, ὁρμήθηκαν μπρὸς σὲ ἑκατὸν ἐξομνῆματα ἀπαθανοκλιμένα πτώματα, μὲ τὰ μέλη συπατάμενα ἀπὸ τὴν ἀγωνία τοῦ τρομεροῦ θανάτου, ποὺ ἐπέβαλαν μόνοι τους στὸν ἑαυτοὺς!...

Εἶνε γνωστὸ μὲ πόση λύσσα καταδιώκουν οἱ Μπολσεβίκοι τὴν θρησκεία σ' ὅλες τίς ἐκδηλώσεις τῆς. Ἡ ἀντιθρησκευτικὴ προπαγάνδα ἐξακολουθεῖ ν' ἀποτελεῖ ἀκόμα ἕνα ἀπὸ τὰ κύρια μελήματα τοῦ σοβιετικοῦ κράτους. Ὡστόσο, ὑπάρχουν ἀκόμα στὴ Ρωσία χιλιάδες χωρὶκῶν οἱ ὁποῖοι, ἀδιαφορώντας γιὰ τίς πιέσεις τῶν κομμουνιστῶν, δὲν παύουν νὰ πιστεύουν στὴ χριστιανικὴ θρησκεία καὶ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ κάνει ὁ διάολος, τὸ κάνει ἡ γυναίκα.
—Τὸν ἀνάλεστο στὸ γάμο κάτω-κάτω τὸν καθίζουν.
—Τὸν ἄγιο, ποὺ δὲν σὲ βοηθᾷ, νὰ μὴν τὸν προσκυνᾷς.
—Τὸ πείσμα βγάζει πρῆσμα, καὶ τὸ γινάτι, μάτι.

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Παρατηρήθη ὅτι τὰ καλύτερα πορτοκαλλία τὰ κάνουν ἡ παλιὲς πορτοκαλλιές. Ὅταν ἡ πορτοκαλλιὰ εἶνε νέες κάνουν πορτοκαλλία μικρὰ χοντροφλουδιὰ καὶ μὲ πολλὰ κουκούτια.

Ἐνας Ἀμερικανὸς συγγραφεὺς ἱσχυρίζεται ὅτι τὸ χρυσάφι ποὺ χρειάστηκε ὁ Σολομὼν γιὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ περιφημοῦ ναοῦ στὴν Ἱερουσαλὴμ, τὸ προμηθεύτηκε ἀπὸ τὴν...Καλιφόρνια, ἡ ὁποία ἦταν καὶ τότε γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα Ὁπ-χίρ, ὅπως ἀναφέρεται στὰς Γραφάς.

Ἀπὸ τὸν κοκκοροῦντα οἱ Ἰνδοὶ ἐγάζουν νερό, κρασί, οἶνονευμα, ψωμί, γάλα, λάδι, μέλι, ζάχαρη, ἔρδι, ροῦχα, βελόνια, κλωστής, κούβλα, κουτάλια, λεκάνες, καλάθη, χαρτί, κλπ. κλπ. Μ' ἄλλα λόγια τίποτα δὲν πάει χαμμένο ἀπὸ τὸ πολῦτιμο αὐτὸ δέντρο.

Ἐνα ἀγγλικὸ περιοδικὸ ἀναφέρει τὴν περίπτωσιν ἑνὸς ψυχροπαθοῦς, ὁ ὁποῖος ἀπὸ ἡλικίας 20 ἐτῶν, ποὺ εἶχε τραυματιστεῖ στὸ κεφάλι, οὐδέποτε ἐξανασταθῆκε, καὶ ὅμως ἔζησε ὑγιέστατα μέχρις ἡλικίας 73 ἐτῶν!...

Ὅταν πέθανε ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ, θρήνησαν τρεῖς χιλιάδες φορέματα στὸ ἱματιοφυλάκειό τῆς.

Κάποιος Ἀγγλὸς καθηγητὴς Πανεπιστημίου, ποὺ φημίζεται γιὰ τὴν παροιμιώδη ἀφηρημάδα του, ἐνῶ ἐπῆγγαινε νὰ μπεῖ στὴν κρεβάτοκάμαρά του, μιά μέρα, ἐσπρωξε τὴν γυναῖκα του καὶ φίλησε τὴν πόρτα, ἐνῶ ἐσκότεινε ὅπως συνήθως, νὰ κάνει τὸ ἀγτίθετο!...

Οἱ φυλακισμένοι τῆς Βαρκελώνης ἐστασίασαν πρὸ ἡμερῶν γιὰ τὴν παροιμιώδη ἀφηρημάδα του, ἐνῶ ἐπῆγγαινε νὰ μπεῖ στὴν κρεβάτοκάμαρά του, μιά μέρα, ἐσπρωξε τὴν γυναῖκα του καὶ φίλησε τὴν πόρτα, ἐνῶ ἐσκότεινε ὅπως συνήθως, νὰ κάνει τὸ ἀγτίθετο!...

Στὴν ἀγοραλιὰ Βίμπου τῆς Σουηδίας, μερικοὶ φάρδες θρήνησαν μιά συλλογὴ ἀπὸ χρυσὰ ἀσημένια καὶ γάλκινα κοσμήματα 2.000 ἐτῶν.

Ἐνας Ἀμερικανὸς παπᾶς στὴ Νειμπράσκα κατασκεύασε ἕνα ρολοὶ μὲ δεκατρεῖς πίνακες ὡρῶν γιὰ νὰ ἐλπῇ, δηλαδὴ, τί ὥρα εἶνε στὰ διάφορα μέρη τῆς γῆς, στὴ Νέα Ὑόρκη, στὴν Ἀγγλία, στὴν Κων, στὰς Ἰνδίας κλπ.

Ἐνας Γάλλος ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος κατασκεύασε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ μιά σειρὰ δόντια τεχνητά, ἀπὸ μιά μπύλλα τοῦ μπιλλιάδου, τὴν ὁποία εἶχε ἀγοράσει γιὰ δύο σελλίνια.

Στὴν Ὀλλανδία τὰ μωσχάρια καὶ τὰ δαμάτια τὴν ἐποχὴ ποὺ πρόκειται νὰ πάθουν νὰ θυσιάζουν καὶ ν' ἀρχίσουν νὰ βόσκουν, τὰ βαρτίζουν, ὅπως καὶ τοὺς ἀνθρώπους, μὲ θρησκευτικὴ ἱεροτελεστία γιὰ νὰ μὴ παθαίνουν ἀνθρακ.

Στὴ γερμανικὴ κομμούνη Πρέσβυ, κάποια χωρικὴ, καθὼς ἐσπασε ἕνα αὐγὸ, τὸ ὁποῖο ἐτοίμαζε γιὰ ὁμελέτια, ὅρθηκε μέσα ἕνα ἀγγλικὸ νόμισμα τῆς μιάς πέννας, μὲ χρονολογία 1914.

Πρὸ ἡμερῶν ἕνα πεινασμένο ποντίκι, στὸ Βελιγράδι, ἀνέθηκε σ' ἕνα στέλο καὶ πατώντας στὸ καλλώδιο τοῦ ἡλεκτρικοῦ ρεϊματος, ἀρχισε νὰ ροκανίζει τὸ καουτσὺκ ἑνὸς πλαγινοῦ καλλωδίου. Ἐπειτα, πατώντας στὸ δεύτερο καλλώδιο, ἀρχισε νὰ ροκανίζει τὸ καουτσὺκ τοῦ πρώτου. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι τὸ σῶμα του ἐκρηγνίστηκε ὡς δι-σχετευτικὸς ἄγωγος τοῦ ρεϊματος μεταξὺ τῶν δύο καλλωδίων καὶ ἔγινε μιά σαφὴρ ἐνωσις, ἀπ' τὴν ὁποία κατεστράφησαν διάφορα μηχανήματα ἀξίας εἰκοσι ἑκατομμυρίων δραχμῶν, μέσα στὸ ἡλεκτρικὸ ἐργοστάσιον.

Ἄν ἕνα σκυλί, δαγκώσει ἕνα ἄνθρωπο, αὐτὸ δὲν εἶνε εἰδησις, ἀξία νὰ δημοσιεῖται, ἐνῶ ἂν ἕνας ἄνθρωπος δαγκώσει ἕνα σκυλί, αὐτὸ ἀποτελεῖ σπουδαία εἰδησις. Ἄν ἕνα παλαιὸ διεθνὲς δημοσιογραφικὸ ἔθλημα. Καὶ αὐτὸ ἀκριβὲς συνέβη τελευταία στὴν πόλιν Σάγκχουα Λα Γκράνδε τῆς Χαβάνας. Ἐνα σκυλί ἐδαγκώσε τὸν γυιὸ κάποιου εἰσηγητοῦ, ὀνόματι Ζοζὴ Λεντόν. Ὅταν τὸ παιδί πήγε κλαμμένο στὸ σπίτι, κι' ἀφηγήθηκε τί εἶχε συμβεῖ, ὁ πατέρας του ἔγινε ἔξω φρενῶν κι' ὀρκίστηκε νὰ ἐκδικηθῇ τὸ σκυλί. Βγήκε, λοιπόν, στὸν δρόμο, καὶ ὅσα σκυλιὰ εὑρίσκει μπροστὰ του, τὰ ἐπαινε καὶ τὰ ἐδαγκώνει σὲ ψαχνά, ἔτσι ποὺ νὰ τοὺς κόβει ἀπὸ ἕνα κομμάτι κρέας!...

Ἀλλὰ τρεῖς ἰδιοκτήται σκυλιῶν, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ εἶχε δαγκώσει, τὸν κατήγγειλαν καὶ τὴν ἐρχομένην ἐβδομάδα πρόκειται νὰ γίνῃ ἡ δίχη του.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Μά υπάρχει κι' άλλος λόγος που τό θέλω εγώ τόσο πολύ... Έλάτε πού κονιά, κύριε Άσκημάκη. Τώρα θα σάς πω τό μυστικό μου τό μεγάλο... 'Ο κόντε-Δερβίβας έχει μία κόρη τής παντοειάς. Ένα βράδυ, στο θέατρο, την είδα χωρίς να ξέρω ποιά ήταν. Και την έβλεπα στην καρδιά μου. Ύστερα, άμα έμαθα, είπα: «Κρίμα, αυτό δεν γίνεται, κόρη του έχθρου». Κι' αποφάσισα να φύγω. Μά δέ μπόρεσα! Την είχ' αγατήσει, κύριε Άσκημάκη. Έβλεπα, την είδα κι' από κοντά, μίλησα μαζί της, την έαμα να μάγειρήσθ' εκείνη, και τη βοήθα σύμφωνη μαζί μου, πως ή έχθρα δεν ήταν σπουδαίο εμπόδιο για την ένωση μας και πως έπρεπε να κάμουμε τους δικούς μας να την άφηνουν.

—Ευγενική κόρη σαν κι' εσύ! φέρθηκε συγγενμένος ο κ. Άσκημάκης.

—'Ο Πιέρος σιγαλάφωνα εξακολούθησε:

—Τότε, που λέτε, τη ζήτησα από τον κόντε Δερβίβα. Μία καλή κυρία έκανε τρόπο να τον συναντήσω στο σπίτι της και να του μιλήσω. Ούτε να τρώσση εκείνος! "Ήθελε νάχω και την άδεια του πατέρα μου—ζούσε ακόμα—και του υπάκουα μου, «'Ας αφήσουν πρώτοι την έχθρα, μου είπε, να την αφήσω κι' εγώ. Δεν κάνω την αρχή». Κι' έπειτα φρόντισε καμιά άταγιά, πήρε την κόρη του και τη γυναίκα του κι' έφυγε άρραγαν στην Ιταλία.

Έτσι ο Πιέρος του τό δήγησε όλα. Πώς έλαβε τη διαμονή της οικογενείας από τό βιβλίο των συστημένων του κ. Άσκημάκη—και πού νάξερε τότε, έ;—πως, ενώ ήταν έτοιμος να πάη στη Βενετία, έλαβε γράμμα από μία καλή βενετσιάνη, φίλη της Τζένης, πως μπόρεσε να επικοινωνήσση έτσι μαζί της, πως τά συνεφώνησαν όλα οι δύο τους και πως, ενώ πάλι έτοιμαζόταν να φύγ', έλαβε τηλεγράφημα από τό Παρίσι πως πέθανε ο πατέρας του. Τό δυστύχημα τον έκανε νάνιαβι. Στη Μασσαλία, καθώς γύριζε με τό νεκρό, του ήρθε ή κακή έμπνευση να γράφη, όχι της Λίβας, παρά της ίδιας της Τζένης στο Κάμπο, με την ιδέα πως τό γράμμα του θα τό διαβάσει πούνα ο πατέρας της και, βλέποντας την υπομονή τους, μετά τό θάνατο μάλιστα του Άλφρέδου Τζένη, που έκανε τον Πιέρο κληρονόμο κι' ατεξούσιο, θα μαλάωνε και θα ύποχωρούσε. 'Ο κόντες, άπεναντίας, άγρίεψε περισσότερο. Κι' έφυγε άμέσως από τό Κάμπο, με την κόρη του και με τη γυναίκα του, χωρίς να δώση την καινούργια του διεύθυνση σε κανένα. Έτσι τώρα πάλι ο Πιέρος δεν ήξερε πού γής θαζούσαν ή αγαπημένη του. Και του κάκου περίμενε τόσον καιρό να τό μάθη από μία σύμπτωση, από μία καλή τύχη, από...τόν κ. Άσκημάκη!

—Σωστό μυθιστόρημα, φηδύρισε αυτός, ακόμα πού συγγενημένος.

Και με ήγρα μάτια, έβλεπε τό χέρι του σπών Πιέρο και του είπε:

—Σας δίνω, τό λόγο μου, κύριε Τζένη, να κάω δ.π. μπορώ! Την άντροσσα που θέλετε, θα τη μάθετε! Γιατί, πρ όπει! "Όσο μου μιλούσατε, εγώ έβλεπα τό σχέδιό μου. Θα πω στους ύπαλλήλους κάωον τό νού τους, κι' αν παρήσθ' απ' τά χέρια τους από γράμμα για τό Δερβίβα, να μου τό δώσουν. Αν είνε πάλι συστημένα, θα τό ιδώ εγώ. Δεν άπορεί, κάποιος θα του γράφη. Μ' άμα περάσουν μερικές ημέρες και δεν ταχυδρομησθ' κανένα γράμμα κι' απτόν, θα κάωω και άλλο. Σας έρω, έχετε άπιστοσύνη. Και για τό μυστικό σας... ά, μη φροδάστε καθόλου! Είμαι τάρως!

Έδώ ο κ. Άσκημάκης σηκώθηκε.

—Τώρα με συγχωρείτε... 'Η γυναίκα μου με περιμένει να διηγήσουμε... Σας ευχαριστώ για την τιμή... Δεν είνε ανάγκη να

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓΟΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

(ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΖΑΚΥΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

περνάτε από τό Ταχυδρομείο. Μόλις μάθω κάτι τι, θα σάς μνησώ στο σπίτι... Καληνύχτα σας! Προσαναύ!

Χωρίστηκαν με θερμή χειραψία. 'Ο Πιέρος έμεινε στο καφενείο. 'Ο κ. Άσκημάκης με γοργό βήμα διευθύνθηκε προς τον Άμμο. 'Ο νέος κοίταζε τη σκοτεινή σιλουέτα του που άπομακρυνόταν από καμινάκι μυσόφοτο του δρόμου, και συλλογιόταν:

«Καλός άνθρωπος ο κακίμορος... Μά και καλός ήταν τό μυστικό μου θα τον έκανε καλό. Όλοι οι άνθρωποι γίνονται καλοί, όταν τους γυρεύουν βοήθεια οι έρωτευμένοι. Τι περιέργη... Όπως τους συγγενεί ή άγάτη των νέων, έκτός από τους γονείς. Άλλα, που έπρεπε να συγγινόνται πρώτοι, μένουν σκληροί και άκαμτοι... όσο μπορούν! "Ας είνε, μου φαίνεται πως άπάντε είχα μία καλή έμπνευση. Κάτι θα μάθω από τον κ. Άσκημάκη».

Και περίμενε τό μνησμά του.

Πραγματικά. Ύστερ' από τέσσερις-πέντε ημέρες, έλαβε στο σπίτι του ένα γράμμα. 'Ο διεύθυντής του Ταχυδρομείου, με λίγα λόγια, του έδινε τη διεύθυνση του κόντε Δερβίβα στη Φλωρεντία!

Τρελλός από χαρά, έτρεξε άμέσως στο Ταχυδρομείο να τον ειχαροστήσση και να τον ρωτήσση πως έλαβε. Πάλι από κανένα συστημένο του κ. Μουσαίου:—'Όχι, από ένα άλλο γράμμα, που τό ξεχώρισαν οι ύπάλληλοι και του τό έδειξαν, όπως πού είχε παραγγείλει. Δεν είχε απέξω ούτε όνομα άποστολέως, ούτε σφραγίδα. Μπορεί να ήταν και του καμινάκου, μπορεί να ήταν και κανενός άλλου. Φυσικά ή διεύθυντής δεν μπορούσε και να τό παραδώσση! Σημείωσε μόνο τη διεύθυνση και τό έστειλε.

Τι τον ένοιαζε τον Πιέρο από ποιόν ήταν! Τόν έφτανε πού άρ μάθει δ.π. ήθελε.

—Σας ειχαριστώ, κύριε Άσκημάκη, που είπα σφίγγοντας και τό δού του χέρια, και... σάς άποχαριστώ. Φεύγω με πρώτο. Ποτέ θ' ά ξεχάσω δ.π. κάποτε για μένα. Στην καινούργια σας θα χωρώ ίσως την εύτηχία μου!

Καλός ή καλός, ο κ. Άσκημάκης, εκείνη τη στιγμή που άκουσε αυτά τά λόγια, ήταν ο πού εύτυχισμένος άνθρωπος τό κόσμον. Τό παρατήρησε αυτό ο Πιέρος και συλλογιόταν: «Τι περίεργα πού έχει ή ζωή».

Και τώρα έμπρός! Τά μεγάλα σχέδια σ' ένόησεν. Θα στήγαν στη Φλωρεντία. Εκεί, δεν θα τό ήταν πολύ δύσκολο να επικοινωνήσση και να συνεννοήσση με τη Τζένη. Στην ανάγκη θα μαπαρευόταν, θα γινόταν άποσώλωση, γύφτισμα ή γκαρσόνι πού ξενοδοχείο!

—'Όχι, όχι, καλύτερα γκαρσόνι. Μά περισσότερο πάλι θα μπορούσε να πληρώσση την κατεστάνη, να της χάσση στο χέρι ένα γράμμα. Έτσι και να της μιλήσση. Τάλλα θάταν ακόμα πού έκολα. Τη στιγμή που ή Τζένη ή ήξερε πού να πάη να τον βρή έφαινε. Δεν θα την είχαν βρ άμα δεινένη. Κι' άμα ενόνοντο μιά φορά, πούς θα μπορούσε πού να τους χωρήσση!

Μόνο πού τό σπερφόνομα δι θα γράφαν στο έκαλησάκι της Άγίας Κυριακής, στο λόγ' παρά στην έλληνική έκαλησά κι' ποιας Ιταλικής πόλης. Έτσι τής Βενετίας. Έτσι τό προαίσιό του δεν δάδωναν. Τι κρίμα! Θέ το άφανε τόσο—και τίς Τζένης χωρίς άλλο—αν μπορούσε να ένοσθ'όιν μέσα στο ίδιο έκαλησάκι, όπου άλλαξαν μιά μ' αρα τό πού άγνό φίλι!...

Αυτά σκεδίαζε κι' αυτά λογίζονταν ο Πιέρος, καθώς νε σιγά-σιγά τής έτοιμασίες για τό άποφασιστικό αυτό πού δι. Είχε καιρό. Τό πρώτο βράδι για την Ιταλία θαφένε σ' αστερ' από μία σχεδόν έδδομένη

Ο Πιέρος σιγαλάφωνα εξακολούθησε...

Στη μητέρα του, μα και στο μάριμα Έννερη, τ'έλεγε καθαρά:—Φεύγω για τη Φλωρεντία. Οι Δερβίβαίον μένουν εκεί, στο ξενοδοχείο πού στήματος. Θα ξαναζητήσω τη Τζένη. Κι' αυτή τη φορά θα μου τη δώσουν!

—Δέ θα σου τη δώσουν, κακίμορε! του έλεγε ο μάριμας.

—Τότε θα την πάρω με τό χέρι μου. Είμαι ατεξούσιος.

—Ναι, είσαι ατεξούσιος και μουρλός. Δεν π'είς καλύτερα στο Παρίσι, να πάρης...

—Πού; την Ύδονη του Σαιντ-Πλαί; Εύχαριστώ πολύ!

—'Όχι την Ύδονη, αυτή δέ δίνω πεντάρα αν την πάρης ή όχι. Άλλά τη θέση που σου έταξαν.

—Κι' αυτό θα γίνη. Άλλά λίγο άργότερα. Έγγραφα σπών κ. Γκόλντμαν. Θα πάω άμα κανονίσω τις ύποθέσεις μου.

—Οι ύποθέσεις σου είνε κανονισμένες.

—Δεν τό ξέρει εκείνος. Και περιμένει.

—Βέβαια, ως πού να κανονισθ' και μιά άλλη. Μ' αυτή, Πιέρο μου, είνε πολύ δύσκολη! Θα τό ιδής και θα με θυμηθής!

Κι' έφτασε ή παραμονή. 'Ο Πιέρος τά είχε πιά έτοιμα όλα. Από τό μυθιστορηματικό του σχέδιο ίσωσε τά μπαγιάκια του. Πούς μπορούσε να τον έμποδίσση να πάρη τό βαπόρι που έφενγε αύριο για Κέρκυρα;

Κι' όμως, ήταν κάποιος που θα τον έμποδίζε.

Τό άπόρροτο!

—'Ο Νικόλας!

—Κατά τό μεσημέρι, ο άνθρωπος του Δερβίβα πήγε και τον γύρεψε στο σπίτι του.

Φανόταν ταραγμένος, συγγενημένος, χαρούμενος και βιαστικός.

—Νικόλα! Τι τρέχει; Καλό;

—'Ηρθαν, άφέντη μου!

—'Α! ήρθαν τάρεφτικά;

—Όχι!

—Πότε;

—Προχτές τό βράδυ, έαφέντ'α, τους ξετρίγωνα στο Γεράκι.

—Στό Γεράκι;

—Ναι, σκε... Άπό τό πατόρο ήρθαν ίσα στο χέριμα. Στο σπίτι της χώρας δεν πήγαν άκόμα.

—Και σ' έστειλε ή κατεστάνη;

—Πού κατεστάνη; Μά δεν την άφηναν να με ζυγώσση, να μου μιλήσση καθόλου. 'Ηρθα από λόγον μου. Μπορούσα να μ'ή σε ά-διδάρα!

—'Ω, Νικόλα! σ' ειχαριστώ πολύ! Και θα κάτσω στη βίλλα.

—Στοχέζομαι... Έ, τώρα μπαίνει και καλοκαίρι...

Τι περιέργη! Άμέσως ο Πιέρος συλλογιόταν: «Νά, τό προαίσιό μου! Τό σπερφόνομα θα γίνη στην Άγία Κυριακή!...». Και ρώτησε:

—Είνε καλά, Νικόλα;

—Καλά! Όπως να είη, αδύνατη μου φάνηκε λύση. Μά καλά.

—Αυτή μόνι, Νικόλα;

—'Όχι και τόσο. Μου φαίνεται πως είνε χαρούμενη που γύρισε... από την έξοδα.

—Νά ξέρη τάχα πως βρίσκεται εδώ; 'Η νομίζε πως γύρισε στο Παρίσι;

—Ξέρω κι' εγώ; Μήπως μιλήσαμε;

—Για φαντάσου, Νικόλα! Άν δεν έχωσούν σήμερα, αύριο δέ θα ν έβρασκες. Έμαθα κατά τύχη, μά θετικά, πως βρίσκεται στη Φλωρεντία, κι' ήμουν έτοιμος να φύγω. Τι θα πάθαινα!

—Σήμερα μόνο μπόρεσα, άφέντη μου. Δόξα σοι ο Θεός που σε προέφτασα!...

Κι' ο Νικόλας έκανε τό στανό του.

—Άλήθεια, μάς βοήθησε ο Θεός. Δεν είπαμε κι' άλλη φορά, Νικόλα; Τώρα... στέκεται να σοι δώσω ένα γραμματάκι;

—Αδύνατο, άφέντη μου. Πρώτη βάζομαι να γυρίσω. Εγώ τό έρω πού κατάρερα νάφθω. Μά και νά μ'όδινες γράμμα, τι; Μηνάρις θα μπόρετα να τής τό δώσω; 'Ο κόντες έχει πάρα τά μέτρα του καλά. Και, καθώς άπελάζω, από μένα φιλιάγεται περισσότερο. Έ, φυσικά! Νά σοι πού και τούτο και τό φύγω. Άν άποφασίσσης νάφθης από κείθε, πρόσεξε, φιλιάξου. Έχει βάλα άνθρωπος να προσέχουν. Χωριάτες παναλή άρματωμένους. Λοιπόν, τό νού σου!

—'Α, έτσι;

—Ναι, σκε. Τό ξέρω καλά.

Αυτό δεν είνε τίποτα. Άνθρώπους έχω κι' εγώ. Καλά, Νικόλα, πήγαινε. Δέ θέλω να σε βάλω σε μπλάδες. Κι' άμα μπόρής, πετάξου πάλι να μου πής.

—Δέ θα λείπω, άφέντη μου. Σε προσκυνώ. 'Ο Θεός είνε μεγάλος!

ΙΖ'.

ΣΤΟ ΚΑΣΤΡΟ

—'Ο Πιέρος έβλεπε πάλι τά μπαγιάκια του.

—Δέ φεύγω, είπα στους δικούς του. Τό μετανόησα.

—Μπα! και γιατί;

—Έμαθα πως έφταναν κι' από τη Φλωρεντία. Πού να πάω τώρα να τα γυρίσω; Θα περιμένω. Κι' άμα μάθω πάλι—ό, θα μάθω!—πού πήγαν...

—Κάμε δ.π. θέλεις, είπα ο μάριμας. Δεν τά είπαμε; Είσαι ατεξούσιος και μουρλός.

Αυτό ο Έννερης Τζένης τ'έλεγε μαλάκι και χαμογελώντας. Και του Πιέρου του φανόταν παράξενο: πως δεν έθιμονε, όπως πούνα; από τί έδειχνε όλη αυτή την άδαφορία; Καταλάβαινε τάχα πως δεν μπορούσε να τά βάλη μ' έναν κατεξούσιο και μουρλό; Τόση πεποίθησι είχε στην άπίσταση του κόντε Δερβίβα που έκανε τη δική του περική; 'Η μήπως είχε άρξισει πραγματικά να μαλακώνη και, μετά τό θάνατο του αδελφού του, νάχη πού άνθρωπινά αισθήματα και να βρίζη κι' αυτός πως ή τραωδία έχθρα μεταξύ των δύο οικογενείων ήταν καιρός πιά να ξεχασθ'!

—'Ο Πιέρος δεν μπορούσε να καταλάβη. Έπίσης δεν μπορούσε να έξηγήσση για πού λόγο, με ποιές ιδέες και με ποιά σχέδια, άποφάσισε ο κόντε Δερβίβας να γυρίσση στη Ζάκυνθο. Φυσικά, είχε ο άνθρωπος τις ύποθέσεις του, τά λντεξόσα του. Δεν μπορούσε να μένη μακριά τόσον καιρό. Πιθανόν να ήρθε για τη βενετία, να μείνη όλο τό καλοκαίρι και να γύρη πάλι τό φθινόπωρο. Πιθανόν άκόμα και να μ'ήν έαφέντ'α, άποφασισμένος να προσέχη την κόρη του, να την κρατή φιλικάσμένη και φρονιμένη, στο Γεράκι ή άλλοι, ως πού νατελειωσθ'όιν κι' εκείνη κι' ο Πιέρος, και τότε να την παντρεύη—όχι και με τη βία—και να ησυχάσση. 'Η πληροφορία του Νικόλα ήταν άρεκτά ένδεικτική. Θα είχε μάθει, χωρίς άλλο, πως ο «έχθρος» βρίσκεται στην Ζάκυνθο, κι' άκούοντας ανθρώπους να φιλάνε τό Γεράκι για κάθε ένδεχόμενο. Φοβόταν, πού τό δικό του, καμιά άταγιά κι' έπαυσε να μένει του. Αυτό ήταν τό πιθανότερο.

Μήπως όμως... είχε γυρίσει για να προαίσιση ίσως αυτή την άπαγωγή, πού μόνο για τά μάτια του κάποιου θάκανε πως θέλει να την έμποδίσση, βρίσκοντας, ύποπτο από τό γράμμα του Πιέρου, πως αυτό ήταν ή μόνη λύση; Με άλλους λόγους, μ'ή είχε μαλαλώσει κι' ο κόντε Δερβίβας, σαν τον μάριμα Έννερη;

—Γιατί όχι; Δεν ήταν καθόλου αδύνατο. Άργησε κάπως να γυρίση, άλλα γύρισε. Κι' εγώ τό πρώτο που είχα να πώ—άι φροδόν!

—Αν πράγματι είχε πού έδειχνε πως φροδάται, ήταν νάπο μακρόν τον άπαστο Νικόλα, να τον δίδη από την άπνοια του, να του άπαγορεύση και να πούνα άκόμα απτόν απ' τη βίλλα, να κρατούσε και τον έρωτα μάλιστα και στη χώρα για δουλειά του! Δεν τόδεσε πως ο άπνοτης θάκανε κάθε τρόπο να κρατή ένήμερο τον «έχθρο»; Δεν τόδεσε πού και σε περίπτωση μ'ή θάβιας πάσχασης, θα μπορούσε να τον βοηθήσση σημαντικά;

Αυτό, από προάγανον έκανε τον Πιέρο να ύποθέτη—και να έλαση— πως ο κόντε Δερβίβας έταξε τόσα την καινούργια πού σε φηπε με μία φορά να του προτείνη.

Δεν άποφάσισε όμως νάνα και βέβαιος. Κι' έφρασε κι' αυτός να ένοσθ'όιν με πρόσεχη, να πούνα τά μέτρα του καλά, να νάταν να συναντήσση την άπίσταση πραγματικά.

Για την ώρα, θα περίμενε λίγες ημέρες μ'ήν ξαναζητήανε ο Νικόλας να του ήη περισσότερο.

Πραγματικά. Μιά μέρα, ο άπνοτης παρουσιάστηκε πάλι στο άρχοντικό. Κι' αυτή τη φορά δεν ήταν τόσο φαστικός.

—'Ο Πιέρος κατέβηκε στη μεσαία. Εκεί πάντα μιλούσαν στο πόδι.

—'Α, καλώς τον! Τι νέα, Νικόλα;

—Καλά, άφέντη μου. Παναγή τά είπα.

—Την είδες καθόλου;

—Από κοντά; 'Όχι. Από μακριά ναι. Βγήκε π'ες καθόλα με τον κόντε. Πού να μου τη ματαδόση, όπως άλλη φορά, να την πάω στο λόγγο εγώ!...

—Στό λόγγο πήγαν;

—'Α, καλώς τον! Τι νέα, Νικόλα;

—Καλά, άφέντη μου. Παναγή τά είπα.

—Την είδες καθόλου;

—Από κοντά; 'Όχι. Από μακριά ναι. Βγήκε π'ες καθόλα με τον κόντε. Πού να μου τη ματαδόση, όπως άλλη φορά, να την πάω στο λόγγο εγώ!...

—Στό λόγγο πήγαν;

—'Α, καλώς τον! Τι νέα, Νικόλα;

—Καλά, άφέντη μου. Παναγή τά είπα.

—Την είδες καθόλου;

—Από κοντά; 'Όχι. Από μακριά ναι. Βγήκε π'ες καθόλα με τον κόντε. Πού να μου τη ματαδόση, όπως άλλη φορά, να την πάω στο λόγγο εγώ!...

—Στό λόγγο πήγαν;

—'Α, καλώς τον! Τι νέα, Νικόλα;

—Καλά, άφέντη μου. Παναγή τά είπα.

—Την είδες καθόλου;

—Από κοντά; 'Όχι. Από μακριά ναι. Βγήκε π'ες καθόλα με τον κόντε. Πού να μου τη ματαδόση, όπως άλλη φορά, να την πάω στο λόγγο εγώ!...

—Στό λόγγο πήγαν;

—'Α, καλώς τον! Τι νέα, Νικόλα;

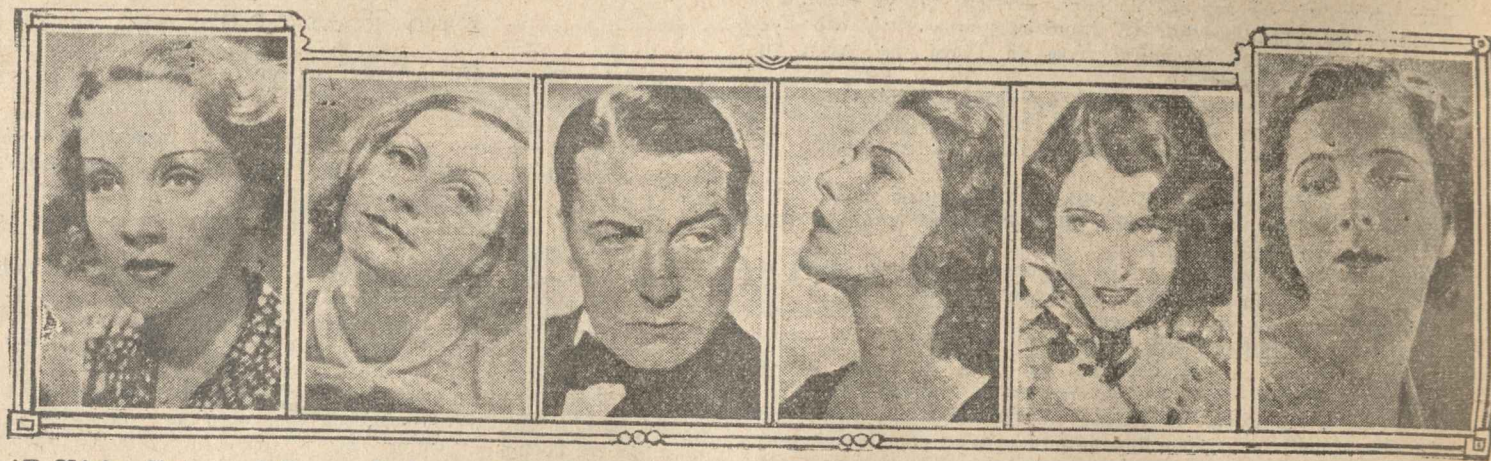
—Καλά, άφέντη μου. Παναγή τά είπα.

—Την είδες καθόλου;

—Από κοντά; 'Όχι. Από μακριά ναι. Βγήκε π'ες καθόλα με τον κόντε. Πού να μου τη ματαδόση, όπως άλλη φορά, να την πάω στο λόγγο εγώ!...

—Στό λόγγο πήγαν;

(Ακολουθεί)

Η Μάρλεν Ντρεϊχ, η Γκρέτα Γκάρμπο, η Κλάιβ Μπρόουκ, η Έλίζα Λάντι, η Ζανέτ Μακντόναλντ και η Διάνα Γουίνιαρντ.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

(Ένας άγριος πόλεμος που μόλις αρχίζει)

Το Χόλλυγουντ τον τελευταίο καιρό έχει διαφύξει σε δύο στρατόπεδα: Το ένα υπέρ και το άλλο κατά των ξένων ηθοποιών. Οι διευθυντές και οι μέτοχοι των διαφόρων εταιρειών καθώς και οι σκηνοθέτες είναι υπέρ των ευρωπαίων ηθοποιών, οι οποίοι συντελούν ώστε τα αμερικανικά φιλμ να έχουν μεγαλύτερη διάδοση στην Ευρώπη και οι οποίοι πραγματικώς ως καλλιτέχναι είνε κατά κανόνα ανώτεροι από τους ευρωπαίους συναδέλφους των.

Από το άλλο μέρος οι Αμερικανοί ηθοποιοί εξέδωσαν ένα άναυδο νούμερο, διά του οποίου διαμαρτυρούνται κατά των διευθυντών των κινηματογραφικών εταιρειών, οι οποίοι σε μία τέτοια εποχή κρίσεως παίρνουν τό φροιά από το στόμα τους και τό δίνουν σε ξένους. Διατυπώνουν δέ την απαίτηση να διωχθούν όλοι οι ευρωπαίοι ηθοποιοί από τα αμερικανικά στούντιο, να φορτωθούν σ' ένα υπερωκεάνειο και να σταλούν κατ' ευθέαν... απ' εκεί που ήρθαν!

Η αλήθεια είναι ότι ανέκαθεν η Αμερική υπήρξε για τους ευρωπαίους η Γη της Παγγαίας, κ' ο κύριος περισσότερος για τους καλλιτέχνες της σκηνής και της θόδης.

Τώρα τελευταία η μετανάστευση στην Αμερική είχε απογορευθεί για κάθε ευρωπαίο που ήθελε να πάει στην νέα ήπειρο για να γίνει πλούσιος και να μαζέψει λεφτά. Ο νόμος αυτός όμως που εφημερεύει και εξακολουθεί να εφαρμόζεται αυστηρότατα για όλους, δεν ισχύει για τους καλλιτέχνες του κινηματογράφου.

Εφ' όσον ο έμπορος άσπρη να έχει μαζί του μία βαλίτσα με λουλούδια, καστανίνα, άν ήταν άνδρας, ή με παρλιάνικες τουαλέτες άν ήταν γυναίκα, νάχη ένα εισιτήριο διαπορεύσεως ή εταιρεία Μετρο-Γκλόβιντ, όχι μόνον χρησιμοποιήσε ή εταιρεία τον Άγγλο καλλιτέχνη Κλάιβ Μπρόουκ, αλλά έ κάλεσε επιτηδές από την Άγγλία την Διάνα Γουίνιαρντ, γνωστή ήθοποιό του Άγγλικού θεάτρου και την εκάρησε όμοιότατος.

Μ' αυτό τον ευγενή και φιλόξενο τρόπο φέρονται οι

τοί οι ξένοι και τους υποδέχονται οι δικοί μας με άνοιχτές αγκάλες, ενώ μās εκτοπίζουν έμεις και μās παίρνουν την δόξα μας, και τό φροιά μās και μās υποτιθέμεν κιάλας στα μάτια του κόσμου, ό όποιος δικαίως θα κάνει την σκέψη ότι έφ' όσον οι Αμερικανοί χρησιμοποιούν ευρωπαίους πρωταγωνιστές, πάει να πη πως οι δικοί τους δεν αξίζουν τίποτε.

Και πραγματικώς. Ποιά Αμερικανίδα ήθοποιός του κινηματογράφου έχει σήμερα την δόξα και την φήμη που αποχτήσαν ή δύο ευρωπαίες, ή Γκρέτα Γκάρμπο και ή Μάρλεν Ντρεϊχ;

Αυτές ή δύο έχουν εκτοπίσει κάθε Αμερικανίδα, γιατί κ' ή μεγαλύτερες Αμερικανίδες δεν τέττες, και ή Τζόαν Κρόουφορντ και ή Νόρμα Σηρερ, βρίσκονται σε πολύ δεινότερη μοίρα από τις ευρωπαίες συναδέλφους τους. Και ό Μορίς Σεβαλιέ επίσης που ήταν ήρώς διάσημος στην Ευρώπη, πήγε στην Αμερική και άσχημα διενήλθε φήμη και δόξα, την οποία κανέναν Αμερικανό δεν είχε ποτέ φθάσει.

Και τό κακό εξακολουθεί. Όλο και καινούργια μπουλούκια ευρωπαίων ηθοποιών κατακλύουν στην Αμερική και όλο και καινούργιους άστέρους παρουσιάζει τό Χόλλυγουντ. Η Διάν Χάρβεϊ κατέπλεκε στην Αμερική για να πρωταγωνιστήσει σε αμερικανικές άποτέτες. Ο Άν-ρουν Γκαρσντ παίζει κ' αυτός στο Χόλλυγουντ. Τό νέο άστρο, ή Έλίζα Λάντι είναι έγγλέζα. Για να γίνει στη μία ταινία Άγγλικής ύποθέσεως ή εταιρεία Μετρο-Γκλόβιντ, όχι μόνον χρησιμοποιήσε ή εταιρεία τον Άγγλο καλλιτέχνη Κλάιβ Μπρόουκ, αλλά έ κάλεσε επιτηδές από την Άγγλία την Διάνα Γουίνιαρντ, γνωστή ήθοποιό του Άγγλικού θεάτρου και την εκάρησε όμοιότατος.

Μ' αυτό τον ευγενή και φιλόξενο τρόπο φέρονται οι

Ο Αδόλφος Μανζού

Αμερικανοί στους ευρωπαίους ηθοποιούς που πάνε στον τόπο τους για να ζητήσουν δουλειά. Τι συμβαίνει όμως ένας Αμερικανός ηθοποιός ξεκινάει να πάει στην Ευρώπη για να εργασθή εκεί; Α, τότε αλλάζουν πολύ τα πράγματα.

Αν ένας Αμερικανός ηθοποιός πάτησει π.χ. τό έδαφος της γηραιάς Αλβιώνος, θα του φέρονται όλοι ευγενέστατα και φιλοφρονέστατα έφ' όσον θα ξοδεύη τους αμερικανικούς ποσάδες του. Αν όμως, κατά τύχη, θέλσει να ζητήσει εργασία σε Άγγλικό στούντιο, τότε όλη ή ευγένεια πάει περίπατο. Η αυτός έξοχότης ό υποταγός της Έργασίας θα του υπενθυμίζει εργαίως ότι ένα τέτοιο πράγμα δεν επιτρέπεται και ότι καλά θα κάνει να γυρίσει πίσω στον τόπο του. Έτσι, άν θέλει να εργασθή στην Άγγλία ένας Αμερικανός καλλιτέχνης, είναι υποχρεωμένος να έχει επαρκώς προσημομένως μ' ένα συμβόλαιον Άγγλικού κινηματογραφικού όρκου, τό όποιον να έχει επικυρωθεί από τό ύπουργέον της Έργασίας. Και για να τό επικυρώσει τό συμβόλαιον ό Άγγλος ύπουργός πρέπει ό κινηματογραφικός όρκος να παρουσιάζει ένα πιστοποιητικό που να λέη ότι ή ταινία θα είναι αμερικανική ήθογραφία και ότι σ' όλόκληρη την Άγγλία, την Σκωτία και την Ιρλάνδία δεν υπάρχει κανένας Άγγλος ηθοποιός άξιος να παίξη έναν από τόν ρόλο. Τότε, και ίνα αυτός τους όρους μόνον, μπορεί ένας Αμερικανός ηθοποιός να εργασθή στην Άγγλία.

Εννοείται ότι ίνα αυτός τους όρους ή πόρτα της Άγγλίας έχει σχεδόν κλείσει για τους Αμερικανούς. Γιατί και άν άκούει παίζει ένας Αμερικανός ηθοποιός σε μία Άγγλική ταινία, μόλις τελειώσει ή ταινία αυτή είναι υποχρεωμένος να φύγη, όσο καλός κ' άν είναι, και να γυρίσει πίσω

στην πατρίδα του. Κι' όχι μόνον αυτό, αλλά από την άποψη την όποια θα λάβη για την εργασία του, είναι υποχρεωμένος να πληρώσει ως γάμο στο Άγγλικό δημόσιο έκδοσιν, άναλόγως του ποσού της άμοιβής του! Απλόδη τό μισό χρημάτα ίνα έκείνα που θα εισπράξη όφείλει να τό πληρώσει ως φόρο!

Κι' άς έσθουμε τώρα στην Γαλλία. Στην χώρα των ευγενών Γαλλών δεν υπάρχουν νόμοι που άπαγορεύουν την μετανάστευση, και άν ένας Αμερικανός ηθοποιός θέλει να ζητήσει εκεί δουλειά, κανείς δεν θα του πη: «Είρσις στον τόπο σου». Μπορεί έλεύθερα να πάει και να δουλέψη εκεί και να μείνη ένα χρόνο δόλοκληρο. Παραπάνω όμως όχι!

Η Γαλλία όμως ίπηρεώνει και αυτή τους Αμερικανούς ηθοποιούς να πληρώσουν μεγάλο φόρο και τον φόρο αυτόν τόν εισπράττει άπαρεγκλίτως, άσχετως εάν τό γαλλικό δημόσιο δεν είναι καθόλου σκεπτός τις όφειλές του προς την Αμερική. Είναι εύκολότερο να απαιτήσει ένας κατόδικος από τις λακές της Γαλλικής Γουάνας, παρά να φύγη ένας Αμερικανός ηθοποιός από την Γαλλία άδιος να έχη πληρώσει τόν φόρο του. Ο φόρος αυτός είναι εικοσιπέντε τοις εκατό για τις πρώτες δέκα χιλιάδες φράγκα και κατόαν αυξάνεται με κατ'απληρωτή αναλογία, όποτον φθάνει στα έξιήντα τοις εκατό. Έτσι, ή Ζανέτ Μακντόναλντ, ή όποια τώρα βρίσκεται στο Παρίσι, για να παίξη σε μία γαλλική ταινία θα πληρώσει ως φόρο στο γαλλικό δημόσιο περισσότερα από τό μισό χρημάτα που θα εισπράξη ως άμοιβή.

Στην Γερμανία για τους ξένους καλλιτέχνες ισχύουν ό ίδιοι όροι έργασίας που ισχύουν και στην Άγγλία. Έκεί μάλιστα ό ξένος ηθοποιός θα πληρώσει άκείη μεγαλύτερο φόρο παρ' ότι στις άλλες χώρες. Τώρα μάλιστα με τόν Χίτλερ υπάρχει πιθανότης να ληφθούν παύ αδοτήρα μέτρα.

Από τους Αμερικανούς ηθοποιούς που έπλησαν και εργάζονταν στην Ευρώπη, πού γνωστός είναι ή Κόκκινα Γκρόντ, ή Λουίζα Μπρόουκ, ή Μπέντ Μπλάιτ και ή Γκάρντα Γκρέι. Περισσότερο όμως

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΤΡΑΤΗΓΩΝ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΙ

Όταν ό δούξ Ουέλλινγκτων δρισκόταν με τά στρατηγικά του στην Ισπανία και πολέμους κατά του Ναπολέοντος, έξέδινε μία διαταγή, σύμφωνα με την όποια θα καταδικάζονταν σε θάνατο εκείνος που θα έπιχειρούσε να πιαταικολογήση.

Μία μέρα, λοιπόν, ενώ καθόταν μέσα στη σκηνή του κ' έτρωγε με τους επιτελείς του, τού παρουσίασαν τρεις στρατιώτες δεμένους, που τους είχαν πιάσει άπάνω στο πλάτανο. Ο Ουέλλινγκτων, μόλις τους είδε, συνφρονήθηκε.

Να κρεμαστούν άμέσως!... διάταξε. Και κατόπιν εκάλεσε τόν άξιωματικό της ύπηρεσίας ιδιαιτέρως και τού έδινε μερικώς έμπιστευτικές έντολές. Οι συνδαιτηγμένοι τού δοκός παράχθηκαν τόσο από την σκληρότητα της διαταγής αυτής, ώστε δεν είχαν πειρά όρεξι να συνεχίσουν τό γεύμα τους.

Την άλλη μέρα τό πρωί τρεις στρατιώτες δρέθηκαν κρεμασμένοι από τρία δέντρα όχι πολύ μακριά από τό στρατόπεδο, κοντά στον δημόσιο δρόμο.

Τό θέαμα ήταν πράγματι φοβερό, αλλά και τό επιδυκόμενο αποτέλεσμα είχε επιτευχθεί. Κανείς πειρά δεν τολμούσε όχι να κάνει, άλλ' ούτε καν να σκευτή τό πλάτανο.

Φαντασθήτε, όμως, την έκπληξι όλων, όταν ύστερα από άρκετό καιρό έα ναπαρουσιάστηκαν στους λόχους των οι τρεις στρατιώτες που τους ν'ιμίζαν για κρεμασμένους.

Η εξήγηση του πράγματος ήταν άπλουστατή. Ο Ουέλλινγκτων έδινε έντολή στον άξιωματικό της ύπηρεσίας να κλείσει στη φυλακή τους τρεις πιαταικολόγους και να κρεμάσει τά πτώματα τριών άλλων στρατιωτών που είχαν πεθάνει στο νοσοκομείο του στρατοπέδου.

Αι όλους διέπρεψαν ό γαλλικός καταγωγής Αδόλφος Μανζού και ή Κινέζα Άννα Μάι Βόνγκ, που και οι δύο τους έχουν γεννηθεί στην Αμερική και θεωρούνται Αμερικανοί πολίται. Ο Μανζού έπαιξε με μεγάλη επιτυχία σε γαλλικές, ισπανικές και ιαπωνικές ταινίες. Η Άννα Μάι Βόνγκ έδρανε διάφες στα Άγγλικά, γερμανικά και Ιταλικά στούντιο και καταξιοφορήθηκε όταν παρουσιάστηκε στα μεγαλύτερα θέατρα της Βιέννης, τού Λονδίνου, τού Βερολίνου και τού Παρισιού.

Τό να παίξη κανείς σε μία ξένη χώρα, συντελεί στο να καταλαβαίνει βαθύτερα ή ζωή, έθλωσε ή Άννα Μάι Βόνγκ όταν έγινε από την Ευρώπη στην Αμερική. Η εμφάνισής μου στο Λονδίνον, στο Παρίσι, στο Βερολίνο και στη Βιέννη, συνέτισε, μου έδωσαν μία μεγάλη ικανοποίηση. Τό ευρωπαϊκό Κουρό φέρεται πολύ ευγενικά στους Αμερικανούς ηθοποιούς και μάλιστα αισθάνεται πολύ καλοκαίμενο τόν έαυτό του εάν τύχει ό ξένος καλλιτέχνης να γνωρίσει να μιλή ή γλώσσα του, φράνει μόνο να ή μιλή καλά. Είναι έντονής που πρόκειται να με προσκαλέσουν και πάλι να παίξω στην Ευρώπη. Τό δυσάρεστο είναι ό άδύνατος φόρος.

Ο Αδόλφος Μανζού σημεφώνει άπόλυτως με την Άννα Μάι Βόνγκ σχετικά με ή σημεφωρά τόν Ευρωπαίων προς τους Αμερικανούς ηθοποιούς, αλλά, σμεφώνον, πρέπει κανείς να είναι άληθινός καλλιτέχνης και όχι μονάχα να έχη ή φήμη και να μην άείχη πολλά πράγματα.

Όσοιδήποτε, ό πόλεμος έχει εκραγεί μεταξύ των κινηματογραφικών κινέων του Χόλλυγουντ. Υπάρχει άραγε φόβος να φορτωθούν καμιά μέρα σε κανένα υπερωκεάνειο όλοι οι Ευρωπαίοι καλλιτέχναι και να εξαπασταλύν στην Ευρώπη; Τό μέλλον θα τό δείξη.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΦΙΛΜ

Ψιθυρίζεται ότι ή Λούπε Βελές πρόκειται ν' άρραβωνιστή με τόν Τζόνν Βαϊσμύλερ, τόν πρωταθλητή τού κολυμβήματος και πρωταγωνιστή τού Ταρζάν. Θά είναι ό έβδομος ή όγδοος άρραβών που κάνει ή γοητευτική δεινέττα και άσφαλώς δεν θα καταλήξη και αυτός σε γάμο!...

Οι κομπάρσοι που προσλαμβάνονται έκτάκτως στις διάφορες ταινίες παίρνουν καμιά φορά στα πολύ σοβαρά τόν ρόλο τους. Η Έλεν Χαίλς, ή πρωταγωνίστρια της «Λευκής Αδελφής» διηγείται σχετικά τό εξής γόστμιο έπεισόδιο:

Στην σκηνή τού μοναστηριού, μεταξύ τών άλλων κομπάρσων, που παρίσταναν τις καλόγριες ήταν και μία μητέρα με την κόρη της. Πρόσεξε, λοιπόν, ότι ή μητέρα αυτή έμενε γονατιστή, σε στάσι προσευχή, πολλή περισσότερο ώρα απ' όλες τις άλλες γυναίκες, ή όποιες έφοδούντο μήπως χαλάσουν τά γόνατά τους. Όταν τελείωσε ή σκηνή, ή Χαίλς πλησίασε την ήλικιωμένη κομπάρσα και την ρώτησε:

— Προσευχόσαστε, σ' αλήθεια, τόση ώρα;

— Μάλιστα, άπάντησε εκείνη.

— Και τί ζητούσατε στην προσευχή σας;

— Παρακαλούσα τόν Θεό να γίνη καλή ή ταινία μας, άπάντησε ή ευσυνείδητη κομπάρσα.

Καθώς είναι γνωστόν, ό Ραμόν Νοβάρο, βρίσκεται κατ' αιώτας στο Παρίσι, και τραγουδεί συχνά στο θέατρο «Αλάμπρα».

Ο περίφημος ηθοποιός, ό όποιος είναι πειρά τριάντα τεσσάρων χρονών, σκέπτεται να παντρευτή. Αλλά καθώς όμολογεί δεν όρκει άκόμα την γυναίκα τών όνείρων του. Γιατί ό έλλεικτός καλλιτέχνης λαχταράει να όρη μία νέα κόρη κάθε άλλο παρά μοντέρνα. Και λέει σχετικά:

— Ο γάμος για μένα είναι κάτι έερο. Δεν έχω καμιά επιθυμία να χωρίσω μόλις παντρευτώ. Θέλω να πάρω μία γυναίκα, με την όποια θα μπορώ να είμαι βέβαιος ότι θα ζήσω όλη μου την ζωή.

Ο Ραμόν Νοβάρο κατάγεται από πολύ φτωχή και τιμία οικογένεια. Μόλις τού τό επέτρεψαν ή οικονομικές του συνθήκες, έπήγε στο Χόλλυγουντ όλην την οικογένειάν του, τους γονείς του, τους άδελφούς του, και τις άδελφές του, και τους εγκατέστησε σ' ένα άπέραντο μέ-

γαρο. Πρό όλίγου ακόμα καιρού, έμενε κ' αυτός μαζί με την οικογένειά του, αλλά τώρα εγκαταστάθηκε σ' ένα μικρό ξεχωριστό σπίτι, πολύ κομψό, αλλά και πολύ άπλό.

Είμε γνωστό, άλλωστε, πόσο ό ώραιος καλλιτέχνης αγαπάει την άπλότητα, και άποστρέφεται την μεγάλη πολυτέλεια. Δυό πράγματα μόνο αγαπάει πραγματικά, την καθάρα του, και τό πιάνο του. Και δεν έχει παρά μόνο δυό ιδιαιτέρους τού υπηρέτες, έναν θαλαμηπόλο, κ' έναν σωφέρ. Και οι δυό αυτοί, είναι δυό φτωχοί τού εξάδελφου, τους όποιους άμείδει ήγεμονικά, για τις ύπηρεσίες τους.

Δεν υπάρχει άμφιβολία, ότι ό Νοβάρο, ό όποιος είναι τόσο καλός γυιός, άδελφός, και συγγενής, θα είναι κ' ένας εξάίρετος σύζυγος!...

Ένας Σουηδός σκηνοθέτης γύρισε ένα φιλμ στο έποιο ό πρωταγωνιστής παίξει με την ράχη διαρκώς γυρισμένη στο Κοινόν, χωρίς να δείχνη ούτε μία φορά τό πρόσωπό του.

Για πρώτη φορά από της εφευρέσεως τού κινηματογράφου, γυρίζεται σ' ένα Άγγλικό στούντιο ένα φιλμ με θέμα την ζωή τού Πλάτωνος και της Περσεφόνης, στα τάρταρα της γης.

Η Φλορέλ, ή συμπαθητική Γαλλίδα δεινέττα υπέβαλε μήνυση έναντίον τού κινηματογραφικού συντάκτου μιας παρισινής εφημερίδος, επειδή έγραψε ότι είχε ποζάρει άλλοτε δόλογυμνη, και σε προκλητικές στάσεις, για να όρσθον μερικές από τις άσπινες εκείνες φωτογραφίες, που τις κατέσχε ή άστυνομία.

Την 15 Μαΐου εκδίδεται στο Βερολίνο μία μεγάλη καθημερινή εφημερίδα, που θα δημοσιεύη άποκλειστικώς άρθρα άστέρων και σκηνοθετών.

Ο Αρμέν Μπερνάρ, ό άλησημόνιος «Ζήλ», εξέδωσε τελευταία την επιθυμία ν' άποσπρή από τόν κινηματογράφο για ν' άφοστώθη και πάλι στο θέατρο. Πρέπει, με την ευκαρία αυτή, να σημεφωθεί ότι ό Μπερνάρ είχε όποδυθεί και άλλοτε στο δραματικό θέατρο πολλούς... τραγικούς ρόλους.

ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ.—Μάιος
ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΛΟΒΕΡΔΟΥ

Μου πρόσφερε μία φίλη καρπούζι.

Βρισκόμουν τότε στην Αίγυπτο κι' είχα πάει να επισκεφθώ τους τάφους των βασιλέων στο Λούξο. Ήταν μία ήλιολουσμένη μέρα του Δεκεμβρίου. Καθόμουν ανάποδο στο σπασμένο χέρι ενός γρανιτινού Ραμού. Άντικρυ μου ή λεπτές κολώνες των γραμμωμένων γαλιν ξεχώριζαν ο λυκάβητος μέσα στο ζωφόρο φως της αγγιγμένης ημέρας. Πέρα από τον ορίζοντα γιγαντοί λάρκοι και στο βάθος ο Νείλος λυμποκοπούσε σαν μία πλατειά χρυσή κορδέλλα. Λίγο παρακάτω λυμποκοπούσαν ένας γέρος φελλάχος. Έκοβε με τον σουγιά του ένα καρπούζι, ένα καρπούζι ζουμερό, ζαχαρωμένο, κόκκινο σαν ρομαντίνι. Αδελά μου το κτύπαζε με πόθο. Έκείνος, φαίνεται, μ' ανέλπιζε, γιατί άμέσως, με την ποιήνωση αταλάντης ευγένεια έκοψε ένα κομμάτι και μου το πρόσφερε.

Τον ευχαρίστησα θερμά. —'Αράμει; τον ρώτησα, πρόημα που στην Αίγυπτο σημαίνει: «Είσαι μουσιουλμάνος».

Ο φελλάχος κίνησε περήφανα το κεφάλι του και μου έδειξε ένα γαλάζιο σταυρό, στιγματισμένον στο άριστερό του μιστάτο.

—Νουσανί! μου απάντησε. Χαμογέλασα. Ήταν «Λαζαρινός», δηλαδή χριστιανός. Κάττης...

Μέσα σε λίγη ώρα είχαμε πάσει την κοντέντα. Εγώ με τα λίγα άρσενικά που ήξερα, δεν έλεγα πολλά λόγια. Αλλά αυτός μιλούσε δυνατά. Μιλούσαμε για κάθε λογής πράγματα και στο τέλος για την αγγλική διώκησι στην Αίγυπτο.

—Ω, έφάνη, είπες ο γέρος Αιγύπτιος. Τα πράγματα ήταν πολύ διαφορετικά για μς, όταν στην Αίγυπτο βρισκόμουνταν ακόμα οι Τούρκοι. Κάθε ώρα, κάθε μέρα, βιαιές οι χριστιανοί τρώγαμε ξύλο. Τρώγαμε ξύλο για το παραμικρό. Όταν ένας μουσιουλμάνος δεν πλήρωνε τους φόρους του, γιατί ή σοδεία ήταν κακή, τον άφιναν να πληρώσει τον άλλο χρόνο. Αν όμως ένας χριστιανός δεν είχε να πληρώσει, τον έβαζαν φυλακή κι' έτρωγε και ξύλο. Και βότερα, για την παραμικρή ατίμια μς καταδικάζαν σε θάνατο: Κρεμάλα ή κόπμη του κεφαλιού με το γιγαγάνι!

—Οι άθωοι ύποφρουον συχνά για την πίστι τους, είπα αποθρηματικά.

—Α, ναι, συμφώνησε χαμογελώντας ο Αιγύπτιος. —Ετσι όμως ο Θεός. Μά καμιά φορά οι άγιοι μς προστατεύουν. Και έρχεται ή σωτηρία από εκεί που δεν το ελπίζουμε. Αν ήθελε ο εφέντης, θα μπορούσα να του διηγηθώ μία παράξενη ιστορία, που έτυχε σε μένα τον ίδιο. Με είχαν καταδικάσει κάποτε σε θάνατο και σώθηκα έξαρνα, ενώ βρισκόμουν κάτω από το μαχαίρι του

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΟ ΓΙΑΤΑΓΑΝΙ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥ

ΤΟΥ GRANT ALLEN

δημιού, —'Αλήθεια; είπα. Θα σ' άκούσω μ' ένδιαφέρον, λέγε.

Ο φελλάχος σήρε το τσιγάρο που του πρόσφερα και, αφού το άναψε και τράβηξε δυο-τρεις ουρησιές, άρχισε να μου λέει:

—Αυτό που θα σου πω, έγινε την εποχή που την Αίγυπτο την κυβερνούσαν οι Τούρκοι. Ήμουν τότε ένα νέο πάλιγκάρι. Ο πατέρας μου είχε ένα κομμάτι γης κοντά στο ποτάμι κι' εγώ έδούλευα τότε εκεί και πότε στα χωράφια των άφεντιάδων.

Στο χωριό μας ζούσε ένας σάκης, ένας πολύ σκληρός άνθρωπος. Ήταν ο μεγαλύτερος Σείχης εκατό μίλλια γύρω. Είχε ένα όρατο άσπρο σπάτι, είχε χουρμιάδες πολλές και χωράφια. Είχε καμήλες και βόδια και γαϊδούρια και γελάδια. Ήταν πολύ πλούσιος. Πλούσιος και δυνατός! Είχε άκρια στο χαρμί του τρεις γιγαντοί δικές του, άμορφες σαν τον ήλιο, με μύτια σαν του ζαχαριού και νύχια βαμμένα κόκκινα. Όλοι έβλεπαν και μακάριζαν τον Σείχη για τα πλούτη του και τα καλά του.

Στο χωριό μας λοιπόν ζούσε τότε ένα κορίτσι, μία χριστιανή σαν κι' έμένα, μία πεντάμορφη κοπέλλα που τη λέγανε Λαϊλά. Είχα σκοπό να την παντρευτώ, γιατί κι' εκείνη μ' αγαπούσε. Κάθε βράδυ συναντιόμαστε και κουβεντιάζαμε κάτω από τις φοινιές. Μά όταν πλησίαζε ο πατέρας της έλαβε μήνυμα από τον Σείχη. Είχε ιδεί τη Λαϊλά καθώς κουβαλούσε νερό — γιατί σαν χριστιανή που ήταν είχε άσκέπαστο το πρόσωπό της — και του άρεσε και την ήθελε για το χαρμί του.

Όταν τ' άκουσα αυτό, έρχισα τα ρούχα μου από τη λίσσα μου και μ' έλο πώμουν χριστιανός και δεν είχα ντραβέρια με τους μουσιουλμάνους, έτρεξα έτσι όπως ήμουν άγριμένος στο σπάτι του Σείχη και έζητησα να τον δω.

Ο Σείχης καθόταν στην αυλή που βρισκεται στη μέση του σπατιού του κι' εκεί άκουγε όσους ήθελαν να του μιλήσουν, όσους συνήθιζαν να κάνουν οι μουσιουλμάνοι. Μόλις τον είδα, του έκανα μετάνοια και του είπα:

—Ω, Σείχη, ο Άλλάχ και ο Κεδίβης σου έδωσαν όλα τα αγαθά που μπορείς να επιθυμήσης. Έχεις βόδια και καμήλες, δούλους και δούλες, στάρια και μπαζάρια και ζαχαροκάλαμο. Και το χαρμί σου είνε γεμάτο όμοιες γυναίκες. Στο χωριό μου είνε μία όμοια κοπέλλα

Συναντιόμαστε κάτω από τις φοινιές.

Νουσανί που την λένε Λαϊλά. Τα μάτια της είνε γυρισμένα κατά μένα και την αγαπάω, όπως ή δικασμένη γή αγαπάει το νερό. Μά ελπαν πως θέλεις να πάρης το κορίτσι αυτό που είνε δικό μου. Άκουσε όμως, ο Σείχη. Μή μου πάρεις την Λαϊλά μου, την άσχημη άρνάδα!...

Άκούγοντας αυτά τα λόγια όμως ο Σείχη στραβώθηκε όλοφθορς κι' έγινε κατακίανος και τα μάτια του πετούσαν σπίνες.

—Πού είνε τουτό το σπατί, έφάνη, να τολμεί να μου πη ή τί θα κάνω;

Και φώναξε όργισμένος στους σάκους που στέκονταν πίσω του:

—Πιάστε αυτόν τον έλεονό και δώτε εκατό δουφδουλές στη γιγνή του όσην μωθή το άνόητο σπατί να μην άνασταίνει τις δουλιές των Μουσουλμάνων. Και πονετε αύριο να μου φέρετε την Λαϊλά έδα να την κλείσετε στο χαρμί μου.

Άμέσως, έφάνη μ', τρεις χερδόνταμοι ραπάδες μ' άράξανε και, αφού με δέσαν με ραπάδα, μου έδωσαν εκατό δουφδουλές στο πλάτη, ώσπου ή ψυχή μου άτάλαξε, και τα μύτια μου βασίλευσαν.

Γύρισα το βράδυ στην καλύβα μου με το καρδιά μου μαύρη και κούνησα και σάκω με τον άδελφό μου τον Σιργά πς να με βοηθώ τον Σείχη γι' αυτό που μου είχε πει. Μά πρώτα έστειλα τον άδελφό μου στο σπάτι της άγαπημένης μου με την παραγγελία να κατεβή ή Λαϊλά και ο πατέρας της να συναντηθούν χωρά κάτω στο ποτάμι. Εκείνη και συναντηθήκαμε. Κείνη την ώρα γχε να περνάη μια νεαρομένη, ένα άρσενικό γάλα καρδιά που παίρνουν οι άρσενικοί να κάνουν το ποτό του Νείλου, και με το ποτό της δοκόνταν ένα κορίτσι. Άμερικανός έφάνη, έμεινε με λοιπόν στην νεαρομένη έξηγήσαμε στον Άρσενικό έφάνη πως είναν τα ποτάμια. Έκείνος τότε πούσε πολλά καλός μαζί μς. Είπατε, βίλεις, άδελφέ μου, στην νεαρομένη και είνε προσχέθηκε να την αρραβώσει στην θεά της στο Λούξο. Έτσι που ο Σείχης να μην έβρη που βράζειται, πού να μισού ή την πιάση.

Άφου ήσυχασα για την γαμπμένη μου, έστηνα στο χωριό. Πήν όμως έκαμα έμμερση, ήμια έμμερση την καλύβα μου έχοντας κατακίανό άδελφό το ποτό μου μ' ένα άρσενικό ποτό. Πήρα κι' ένα χροκό ποτό κι' στα χέρια μου και τρώγα κατ' το σπάτι του Σείχη την μερά που παρτήκα.

Πήρουν την καμάρη και μέσα στην καμάρη τον Σείχη από το άνοητο ποτό θυρο και, πρώτα έμεινε

αύτος, άμπαρσος καλό την πόρτα. Ύστερα την τράβα από το κρεβάτι του κι' άρχισα να τον δέρνω άλγιστα. Τον έδεσνα και για το ξύλο που είχα φάει κατά διαταγήν του και γιατί ήθελε να μου άράξη την Λαϊλά μου. Ο Σείχης ήταν δυνατός άνδρας με σιδερένια κούρσα και δοκίμασε να μου πάρη το ματσάκι από τα χέρια και να με ρίξη κάτω. Μά κι' εγώ ήμουν νέος και γερός και ο θυμός μου έδνε άπλη δύναμη. Τον έκοπάνισα λοιπόν γρά και στο τέλος τον έρριξα χάμω. Άρσενος τότε ν' άνεσκατεβάσω το ματσάκι στο κορμί του, ώσπου που το έκανα όλο μαύρο από τα χτυπήματα. Ύστερα, τη στιγμή που οι άρσενες του κόντεναν να σπάσουν την πόρτα πήρουν άτ' το παράθυρο στην αυλή και σε τσακιά έτρεξα στο σπάτι μου.

Το άδελφί μου ο Σείχης έστειλε και με πιάσανε. Άντισαν άτ' το κακό του. Το πρόσωπό του ήταν άσπαστο κι' άτ' τον θυμό κι' από τα χτυπήματα που του είχα δώσει.

Μά τα γένια του Προφήτη, Άδανώσε, που έλεγε—μ' έλεγε Άδανώσε, έφάνη, όπως τον μεγάλο μας Πατριάρχη—το έλεε σου δι' τρέξη γι' αυτά που μου έκανες, σπατί! Σήκωσες χέρι να χτυπήσης έναν Σείχη, έναν άπόγονο του Μωάμεν!... θα το πληρώσης αυτό, γκασιού, με το κεφάλι σου.

Έτσι τότε κατάκαμα μεροστά του και τον αρραβώνα σαν σπάδα, μ' έλο που την ποσούσα ως τα κατάκαμα της φούξ μου.

—Τι θα πληρώσω, ο Σείχη μου; είπα. Τι καί έκανα στην άφεντιά σου; Πως σου έλε κακά λόγια για μένα τον σάκω σου; Πως σου έκανε να θάρησ μαζί μου;

—Πάρε τον άπό μηρός μου! φώναξε ο Σείχης στους τρεις χερδόνταμοις άρσενες του. Κλείδωστε τον ως όπου να τον πιάει στο Άσσιούτ να τον δικάση ο Καής.

Άκου και σπών καιρό των Τούρκων, έφάνη, ένας Σείχης δεν μπορούσε να άνασταση χριστιανό δίκως να δικαστή. Το άδανώσα για ζωή και για θάνατο το έλε μπάρα ο Καής του Άσσιούτ.

Έτσι με πήραν στο Άσσιούτ και μ' άδανώσαν άρσενος έφάνη ή δική μου φούξ σπών Καή. Παρασημάστηκε πρώτος ο Σείχης κι' έκανε την καταγγελία. Οι άρσενες οι δικαί μου είναν δι, όσους άναστασε και ο ίδιος ο Σείχης.

Ο άρσενος που ήμην στην καμάρη του και τον έβλεπε έλε το ποσόκό του σκεπασμένο μ' ένα πανί. Πως μπορούσε λοιπόν ο Σείχης, μες στο σκωτάδι μάλιστα, να καταλάη πως ήμουν εγώ; Θα ήταν σίγουρα κάποιος άλλος που μεταχειρίστηκε αυτόν τον τρόπο να μ' άκατοστήρη έμένα.

Ο Σείχης όμως από τ' άλλο μέρος άφάνησαν στον Άλλάχ και στον Προφήτη δι με έλε πού καλά και με γνώρισε γιατί το φως του σπινού έμεινε από τ' άνοητο παρά-

Άρχισα να τον δέρνω με το ματσάκι μου.

θυρο. Και πους άλλος στο χωριό εκτός από μένα μπορούσε να έξη τέτοια κακία μαζί του; Έτσι ο Καής έδωσε πιάσι στα λόγια του κι' έδωκα την άσφαρσί του. Ήμουν ένοχος γιατί είχα χτυπήσει τον Σείχη, έναν άπόγονο του Προφήτη. Κι' έπειδή ήμουν χριστιανός, σκόλει ανάξιος άσχημ και να έμ, με καταδίκασε να μου κόψουν το κεφάλι βότερα από τρεις ημέρες στην αυλή της φυλακής του Άσσιούτ.

Καταλαβαίνεις βέβαια, έφάνη, πως δεν μου έκανε καμιά ευχαρίστηση να χάσω τη ζωή μου. Μά ή Λαϊλά μου ήταν άσφαλισμένη κι' ή ιδέα αυτή μ' έκανε να έχω θάρρος να ύποφέρω και τον θάνατο άκόμα. Δυο νύχτες έμεινα άγρυπνος στο κελλί της φυλακής. Ο δεσμοφύλακας ήταν ευρωπαιός—Ιταλός, όπως έλεγε.—Χριστιανός, μά Χριστιανός Ρωμέ, άτ' αυτούς που προσκυνούν τον Πάπα. Φρονόταν πολύ κα-

Ο δήμιος σήκωσε το γιγαγάνι.

λά μαζί μου, γιατί με γνώριζε από τότε που δούλευα στο χωράφια του, και λυπήθηκε πολύ όταν του διηγηθάρη την ιστορία μου. Μά τι μπορούσε να κάνει; Βρισκόμαστε κάτω από τον νόμο του Ίσλαμ.

Την τρίτη νύχτα ήθε ο άδελφός μου στη φυλακή γιά να με δω. Ήθε με τα μάτια του γεμάτα δάκρυα, φρονώντας άσχημα νέα. Ο άμωρος πατέρας μου—μς είνε—κούτόταν έτοιμοθάνατος από την λύπη του. Και ή Λαϊλά είχε φύγει κρυφά από το Κερνάκι κι' είχε γυρίσει στο χωριό. Ήθελε να με ιδή για τελευταία φορά προτού να πεθάνω. Μά αν ερχόταν στη φυλακή, ο Σείχης θα την άνακατέριζε και θα την κουβαλούσε θριαμβευτικά στο χαρμί του.

Θά έκανε το μεγάλο ψυχικό ο δεσμοφύλακας να με άρση να πάω έκεινη τη νύχτα, γιά λίγες ώρες σπάτι μου, να άπομαρσέτησω γιά στερη φορά τον έτοιμοθάνατο πατέρα μου και την Λαϊλά μου;

Ο δεσμοφύλακας, έφάνη, όπως σου είπα, ήταν πολύ πονόητος άνθρωπος. Και μ' έλο που ήταν Χριστιανός του Πάπα και όχι Κόπτης σαν και μς, δείχνόταν καλός στους άδελφούς του τους Χριστιανούς. Έμεινε λίγη ώρα συλλογισμένος κι' έστριβε το μουστάκι του. Ύστερα μου έλε:

—Άδανώσε, είσαι τίμιος άνθρωπος! Ή έτελέσας έχει όριστεί για αύριο σπς όκτω το πρού άκριβός. Αν σ' άρση έλεύθερο να πς να ιδής άπόψε τον πατέρα σου, μου δίνεις τον λόγο της τιμής σου, και μου όρκίσσαι στον Άη-Γιώργη και σ' όλους τους Άγίους, ότι θα γυρίσης πίσω πριν άτ' τις έπτά;

—Έφάνη, του απάντησα, και φίλησα τα πόδια του, είσαι στ' αλήθεια καλός Χριστιανός. Όρκίζομαι στην Παπαρία και σ' όλους

τους Άγίους πως αν μ' άρήςεις να πάω άπόψε σπάτι μου, θα έχω αύριο γυρίσει πίσω μία ώρα πριν άτ' την εκτέλεση.

Κι' αυτό το έλεγα στ' αλήθεια, γιατί μία μονάχα είχα έπιθυμία, να ξαναδω γιά τελευταία φορά τον πατέρα μου και την Λαϊλά, προτού πεθάνω.

Έτσι ο δεσμοφύλακας με πήρε κρυφά στο κελλί του και λέγοντάς μου και πάλι δι' θυσία όζταν λόγος μου κι' ότι ήταν καμένος άνθρωπος αν εγώ έμεινα, μου άνοξε την πόρτα του βάζοντάς με να όρκιστώ ότι θα γυρίσα πριν άτ' τις έπτά.

Μόλις βρεθήκαμε έξω, είπα στον άδελφό μου;

—Πές μου, Σιργά, σε τίνος το σπάτι δοσκαται ή Λαϊλά;

Ο άδελφός μου χαμογέλασε τότε πονηρά και μπι άποκρίθηκε:

—Ή Λαϊλά βρίσκαται πάντα στο Κερνάκι, σπής θεάς της, και ο πατέρας μας είνε καλός. Μά έχω ένα σχέδιο γιά να σωθής και γι' αυτό σε πήρα από την φυλακή.

—Ποιά; φώναξα με φρίκη. Ποτέ μου δεν θα πατήσω τον λόγο που έδωσα... Θα γυρίσω άμέσως πίσω!...

—Δεν θα πατήσης το λόγο σου, μου απάντησε ο άδελφός μου. Έχω όμως ένα άλλο σχέδιο.

Τι έγινε έκεινη τη νύχτα θα ήταν μεγάλη πολυλογία να στο πω, έφάνη μου. Φτάνει μονάχα να μωθής πως ο άγαθός ο δεσμοφύλακας έμεινε όργιστος ως τα έμμερματα. Σκεπτόταν ο δικτυλισμένος με άγνωνα αν θα γυρίσω ή όχι και κατηγορούσε τον έαυτό του που είχε άρση έναν καπάδικο να φύγη. Μά εγώ, μ' έλο που είμαι φτωχός, είμαι τίμιος άνθρωπος, έφάνη. Την ώρα λοιπόν που το ρολόι της φυλακής έσήμαινε τις έξη το πρού χτύπησε το παράθυρο του δεσμοφύλακα με το σημερινό σπινάκι.

—Το ήξερα, Άδανώσε, μου έλε, πως ήσουν άνθρωπος σπών όποιο μπορούσε κανείς να του έξη έμπιστοσύνη. Σπς όκτω με κατέβασαν στην αυλή της φυλακής. Ο δήμιος, ένας άρσενος ψηλός, που κρατούσε ένα μεγάλο άσπασμένο γιγαγάνι, ήταν κάλας έτοιμος. Σ' έκανε φόβος μονάχα να τον βλέπης. Έννοιονα τα πόδια μου να τρέμουν.

—Άδως έλλο, σκέφτηκα, έφάνη πιά ή τελευταία μου στιγμή. Μά ή Λαϊλά έσώθηκε!... Και πεθάνω γιά την Λαϊλά!

Γονάτισα κι' έσκυφα το κεφάλι μου κάτω άτ' το γιγαγάνι. Πας όλα έαζαν γίνει τη νύχτα, φοβόμουν πως στο τέλος δεν θα την γλύτωνα. Έβλεπα κίλιας το κεφάλι μου κρυμμένο να κινείται στο χώμα της αυλής.

—Το ήξερα, Άδανώσε, μου έλε, πως ήσουν άνθρωπος σπών όποιο μπορούσε κανείς να του έξη έμπιστοσύνη. Σπς όκτω με κατέβασαν στην αυλή της φυλακής. Ο δήμιος, ένας άρσενος ψηλός, που κρατούσε ένα μεγάλο άσπασμένο γιγαγάνι, ήταν κάλας έτοιμος. Σ' έκανε φόβος μονάχα να τον βλέπης. Έννοιονα τα πόδια μου να τρέμουν.

—Άδως έλλο, σκέφτηκα, έφάνη πιά ή τελευταία μου στιγμή. Μά ή Λαϊλά έσώθηκε!... Και πεθάνω γιά την Λαϊλά!

Γονάτισα κι' έσκυφα το κεφάλι μου κάτω άτ' το γιγαγάνι. Πας όλα έαζαν γίνει τη νύχτα, φοβόμουν πως στο τέλος δεν θα την γλύτωνα. Έβλεπα κίλιας το κεφάλι μου κρυμμένο να κινείται στο χώμα της αυλής.

Έφάνη, είπα, φιλώντας τα πόδια του.

Έβαρνα ο δήμος σήκωσε ψηλά το χέρι του και είδα αναταράσσοντας το γιαταγάνι να λαμπαλάει στον ήλιο.

Μα την ίδια στιγμή θόρυβος και φασαρία μεγάλη ακούστηκε στην είσοδο της φυλακής.

—Γιὰ τ' όνομα τού 'Αλλάχ! φώναξε κάποιος. Αφίρτε με να μωιά! Δέν πρόχει να γίνη ή εκτέλεσις!

Η πόρτες άνοιξαν τότε και μέσα στην αήλη μπήκε ένα μεγάλο άσπρο μούλαρι, που τό καβάλλεκε ένας άνθρωπος σε οίκτηρή κατάστασι.

Ήταν τυλιγμένος όλόκληρος μ' επιδέξιους σαν πληγμένους βαρειά. Τό πρόσωπό του ήταν μαύρο και κόκκινο και τό χέλι του πρησμένα. Μα όσώσο κρατούσε ψηλά τό χέρι του και μέ δυνατή φωνή φώναζε στον δήμο:

—Γιὰ τό όνομα τού 'Αλλάχ, Χασάν, δέν πρόχει να γίνη ή εκτέλεσις!

—Όσοι ήσαν γύρω μας σηκώθηκαν δοθιοι και είπαν μ' ένα στόμα:

—Ό Σείχης! Ό Σείχης! Ποιάς τόν έκανε σ' αυτό τό χάλια!

Ό Σείχης προχώρησε μέ μεγάλο κόπο ως τό μέση της αήλης και κατεβήκοντας από τό μούλαρι του, πλησίασε τόν δεσμοφύλακα και του είπε μέ φωνή που έβρεμε:

—Στό όνομα τού 'Αλλάχ! 'Αφίρτε έλευθερον αυτόν τόν άνθρωπο! Είνε άθώος! 'Εδώσε φεύκτικον όρκο έναντιόν του άν και νόμιζε πως έβλεπα την άλήθεια. Την παραμένει νύχτα ό μωός κατά τις δώδεκα, τό ίδιο άτιμο σκυλί που είχε ξαναμείνι στό σπίτι μου, πήδησε στην κάμαρά μου από τό άνοητό παράθυρο. Κρατούσε στά χέρια του τό ίδιο μαρσούκι δικως και την πρώτη φορά και είχε τό πρόσωπό του πάσι σκεπασμένο μέ τό ίδιο πανί. Από τη φωνή του κ' από την κορμωστασιά του κατάλαβα ότι ήταν αυτό τό ίδιο τό σκυλί που μέ είχε ξαναζητήση. Μα προτού χορητάω να φωνάξω για να έλθουν οι ύπηρέτες μου, ό άτιμος γκακούδ με άρπαξε και με έκανε δικως μέ δάεπετε. Με γέμισε πληγές και μου είπε κιάους ότι δλ' αυτό μου τό κάνει επειδή πιάνω και κατηγορού τό άθώο άντρί τόν 'Αθανάσιο και τους παίρνω στό λαμό μου. Και άφου με έκανε πού να μη μπορώ πια να σιστώ, πήδησε από τ' άνοητό παράθυρο κ' έγινε άφαντος. 'Εγώ τότε τρώαξα πάρα πολύ, γιατί σιληλάστηκα την τιμωρία που μέ περιμενε από τόν 'Αλλάχ, άν άφαινα να θανατωθή αυτός ό άνθρωπος, ό 'Αθανάσιος! Και σηκώθηκαν άμέσως κ' ήρθα δώδ για να τόν σώσω.

—Όλοι τότε σήκωσαν τα χέρια τους ψηλά κ' είπαν μέ μία φωνή:

—Θαύμα! Θαύμα!

Και ό Σείχης στεκόταν τρέμοντας σήγκορμος από τούς πόνους κ' από την ταραχή.

Ό δεσμοφύλακας δικως μέ πήρε κατά μέρος και μου έδωσε τό χέρι.

—'Αθανάσιε, μακαρά, μου είπε μισοχαμωγελώντας. Δικά σου κατορθώματα είνε όλ' αυτά. 'Εόν πήγες σπίτι του και τόν έδειρες. Βγήκας από τη φυλακή χθές τό βράδυ μέ τόν σκοπό να παύεις αυτό τό άτιμο παιχνιδι.

—'Εφάντη, του άπάντησα κίνοντας ένα βαθύ τεμνά, ή ζωή είνε γλυκιά. Ό Σείχης μ' έδειρε άδικα κ' ύστερα θέλησε να μου πάρη την Λαλιά μου.

Ό δεσμοφύλακας έγέλασε και πάλι.

—'Ας είνε, την γλύτωσε φτηνά, άφιλότη με! είνε. Σε λίγο θα έρθη ό Κατής και θα σ' άφήση έλευθερον. Τό καλό δικως που σου θέλω είνε να έξαφανισής απ' δώδ όσο μπορείς πιά γρήγορα γιατί άφου ή γρήγορα τό πράγμα θα φανερωθή. 'Εγώ δέβαινα δέν θα τό μορτίρσω σε κανένα, γιατί κινδυνεύω να χάσω τη θέα μου. Μα όσώσο μην έχεις έμπιστοσύνη πως θα μένη κρυφό τό πράγμα. Πήγαινε όσο μακρότερα μπορείς...

—'Ετσι ήρθα δώδ, έφάντη, και αυτή που βλέπεις είνε ή καλίθα μου, όπου ζω μαζί με την Λαλιά μου. Τώρα πια σου λέω τό μαρτύριό μου, γιατί ό Σείχης έχει πεθάνει από καιρό. Κι' έξ' άλλου σήμερα την Αίγυπτο την κυβερνούν οι 'Αγγλοι».

GRANT ALLEN

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Στό δικαστήριον.

Ό πρόεδρος. — Πού πρωτογνώρισες και πώς έμπιστεύσου στον συνένοχό σου;

Ό κατηγορούμενος. — Τόν έγνώρισα από νύχτα σ' ένα καφεναείο. Μου διηγήθηκες όλες τις καταδικές του. Τότε, κύριε πρόεδρε, έννοιονα γι' αυτόν τη μεγαλύτερη έμπιστοσύνη!...

Μεταξύ φίλων.

— Πώς!... Δέν άντελήφθηκες χτες τό δαδόν τόν τρυφερό σεισμό; Στις όχτω και πέντε ακριβώς τον-ήγνησε, βοέ άδερφέ, έλξη ή γή!... 'Εσθ κοιμώσουνα;

— Όχι... Την ώρα εκείνη ακριβώς μόλωνα μέ τήν πεθερά μου!

Ό γιατρός. — Ό δυστυχημένος σ' άγιάσε σ' όπο έφες; από πάλιν καιρός; 'Η σ' όπο έφες; — Από τόν καιρό... που τόν παντρεύτηκε!

Μεταξύ φιλενάδων.

— Δέν μπορώ να καταλάβω, πως κατασέονε τόν άντρα σου και σου δίνει λεφτά.

— Ό! είνε απλόστατον! Φέρνω τη μανία από την έπαρση. 'Υστερα από λίγες μέρες λέω στο Γιάννη, ότι 'ρετζέζω μερικά λεφτά γι' να τήν ξεπατήσω πίσω. Χωρίς δεύτερη κουβέντα τότε αυτής βγάλε με φούχτα καταστέρικα και μου τό δίνει!...

— Δυστυχημένη μου άνθρωπε!... Κι' έχεις πάλιν καιρό άνεμε;

— Από τόν καιρό που πέθανε ή μάνα μου.

— Και πέθανε τόσο κοντά;

— Όχι... πέθανε ζων με γυνούστε!

— Δέν ντρέπεσαι, νέος άνθρωπος και να ζητάς λεφτά!

— Εξέστε, την τελευταία φορά που τό πρεα γωός να τό ζητήσω, με βάλανε δύο γρόνια ουλακή!

— Χθές είδα ένα περίερον πράγμα! 'Ενας άνθρωπος έπαιζε κιάους χωρίς ναχη χέρια!

— Κι' ενώ ε'δχ στη θέατο μετ' γυναίκα που τραγουδούσε χωρίς ναχη φωνή!...

Μεταξύ... συναδέλφων.

Ό κυνιγός. — Σήμερα σκότωσα ένα λαγό, δυό φασινοπού και μετ' πέδιλα.

Ό σωφός. — Πο!... Αυτά δέν είνε τίποτα. 'Εγώ σκότωσα μετ' γελάδα, δυό γίδες και τέσσερες κότες!...

Μεταξύ φίλων.

— Όταν σου δάνειζ τις έκαστ' δεκαμύες, με θεδαίωσες πως τις ήθελες για λίγην καιρό.

— Αυτό είνε αλήθεια. Τις έόδελα σε μία ώρα!

— Είνε ή τρίτη φορά που τό σκυλί σας άγκωσσε τήν πεθερά μου!...

— Θεέστε, λοιπόν, να τό σκοτώσω;

— Όχι! Θέλω να τό αγοράσω για τό σπίτι μου!

Μία κυρία κάνει παρατήρησις σ' ένα μικρόν που καπνίζει.

— Δέν ντρέπεσαι!... Οχ εύχαριστήσαν ή υπακούσε σου, άν σ' έόλεπε;

— Πάρα πολύ, κυρία μου! Ό καυμένος έχει δέκα χρόνια, που είνε τυφλός!

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

Ανέκδοτα απ' τη ζωή του Τρότσκι

(Γραμμένα από τον ίδιο)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΤΑΝ, την επομένη της Επαναστάσεως, άρνηθηκα το κοιμισσαριότο των Εσωτερικών, έπρόβαλα, μεταξυ των άλλων, επιχειρήματα πω μου, και την έδρακή μου έθιγκότητα. Φαίνεται όμως πως ο Λένιν είχε δική του δέν την έλαβε καθόλου ύπ' όψη του. Κατά τα χρόνια που ή Επανάστασις ά ν έ α ι ν ε, αυτό το ζήτημα δέν είχε καμιά σημασία. Είχε άλληθρία πως οι Λευκοί επεχείρησαν να ένοπείρουν στην Έρυθρά Στρατιά αντισημιτικές ιδέες, μά δέν είχαν καμιά επιτυχία. Έχουμε γι' αυτό πολλές αποδείξεις, παρμένες μάλιστα από τον τύπο των Λευκών. Στα «Αρχεία της Ρωσικής Έπαναστάσεως», που εξέδόθησαν στο Βερολίνο, ο συγγραφέας τους, αντιμπελοσεβίκος, διηγείται το παρακάτω έπεισόδιο:

«Μία μέρα, είχε ρθει να μάς δη ένας Κοζάκος. Κάποιος λοιπόν από μάς, για να τον πειράξη, τού είπε ότι πολεμούσε υπό τις διαταγές του Έβραίου Τρότσκι. Τότε ο Κοζάκος απάντησε με όρημ: — Ψέμμα!... Ο Τρότσκι δέν είνε Έβραίος! Είν' ένας πολεμιστής!... Ένας άνθρωπος δικός μας!... Ένας Ρώσος... Είνε δικός μας!».

Το ζήτημα της εβραϊκής μου καταγωγής πήρε σημασία μονάχα όταν άρχισε ή πολιτική έκστρατεία εναντίον μου. Οι αντισημίται σήκωσαν τότε το κεφάλι τους μαζί με τους αντιτροτσικιστές. Κι' οι μόνι οι δέ ήταν οι μικροαστοι που αντιδρούσαν εναντίον της Επαναστάσεως του Οκτωβρίου.

Το διάταγμα της ειρήνης έπεκυρώθηκε από το συμβούλιο των Σοβιέτ της 28ης Οκτωβρίου, τότε που δέν ήταν ακόμα στην κατοχή μας παρά μόνον ή Πετρούπολις.

Στις 7 Νοεμβρίου, έπρότεινα με τον ασύρματο στους Συμμάχους και στις δυο αυτοκρατορίες της Κεντρικής Εύρώπης το κλείσιμο γενικής ειρήνης. Τότε ή κυβερνήσεις της Αντάντ, διά μέσου των πρακτόρων τους, ανακοίνωσαν στην στρατηγό μας Ντουκόνιν ότι νέα διαδήματα για το κλείσιμο χωρίς της ειρήνης θά είχαν «τις πιο σοβαρές συνέπειες».

Σ' αυτή την απειλή, απάντησα μ' ένα μανιφέστο προς τους εγγράτες, τους στρατιώτες και τους χωρικούς. Στο μανιφέστο αυτό έλεγα κατηγορηματικά ότι είχαμε άνατρέπει το αστικό καθεστώς για άλλο σκοπό κι' όχι ν' αφήσουμε τον στρατό μας να χύνει το αίμα του για τα ξένα αστικά καθεστώτα. Και στις 22 Νοεμβρίου υπογράψαμε άνακωχή σ' όλα τα μέτωπα, από την Βαλτική ως την Μαύρη Θάλασσα. Συγχρόνως ζητήσαμε πάλι

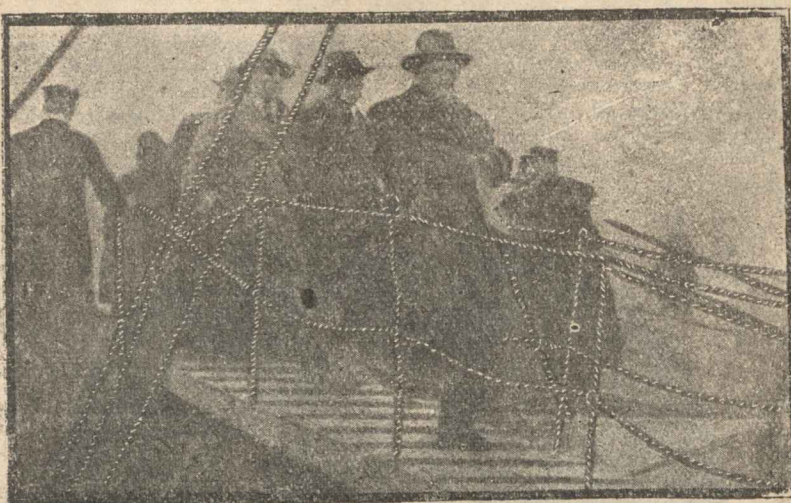
από τους Συμμάχους να διεξαγάγουν από κοινού μαζί μας τις διαπραγματεύσεις της ειρήνης. Δέν ελάδαμε καμιά απάντηση, μά ούτε μάς απείλησαν πειά. Η κυβερνήσεις της Αντάντ, είχαν άρχισι να καταλαβαίνουν μερικά πράγματα.

Η διαπραγματεύσεις της ειρήνης άρχισαν στις 9 Δεκεμβρίου. Η άποστολή μας, από την άρχή, έκανε μία αξιωματική διακήρυξη, σχετική με την σύναψη μιας δημοκρατικής ειρήνης. Τότε οι Γερμανοί ζήτησαν μία άναβολή των διαπραγματεύσεων. Οι αντιπρόσωποι τους συναντούσαν στις κυβερνήσεις τους κάθε είδους δυσκολίες, προσπαθώντας να διατυπώσουν μία απάντηση στη διακήρυξή μας. Αυτή ή απάντησης έφτασε έπιτέλους στις 25 Δεκεμβρίου. Η κυβερνήσεις των κεντρικών αυτοκρατοριών παραδέχονταν την σύναψη μιας δημοκρατικής ειρήνης, σύμφωνα με την όποια κάθε λαός θά είχε το δικαίωμα ν' αυτοδιατίθεται.

Την επομένη όμως, ή άποστολή μας μάς πληροφορούσε από το Μπρέστ-Λιτόφσκ ότι ο Κούλμαν είχε διατυπώσει νέες τερατώδεις αξιώσεις εκ μέρους των κεντρικών αυτοκρατοριών.

Τότε ο Λένιν αποφάσισε να πάω εγώ στο Μπρέστ-Λιτόφσκ.

Όμολογώ ότι πήγα εκεί όπως θά πη-

Ο Τρότσκι αποβιβαζόμενος στη Δανία, κατά το τελευταίο του ταξίδι.

γαινα σ' ένα μαρτύριο. Ένα περιβάλλον ανθρώπων που μου ήταν ξένοι και με τους οποίους δέν είχα τίποτε κοινό, μ' άγγριεσε πάντοτε.

Η πρώτη σοβιετική άποστολή, έπιχεφαλής της οποίας δρισκόταν ο Ζόφ, είχε κάθε περιποίηση εκ μέρους των Γερμανών στο Μπρέστ-Λιτόφσκ. μολονότι προσπαθούσαν να την εξοικονομήσουν με κάθε τρόπο. Ο πρίγκιψ Λεοπόλδος της Βαυαρίας δεχόταν τους συντρόφους μας ως «ξένους» του. Όλες ή άποστολές γεννιόταν και δειπνούσαν μαζί. Ο Γερμανός στρατηγός Χόφμαν εκύτταζε με μεγάλη περιέργεια τον σύντροφο Μπιτσένκο, ο οποίος είχε σκοτώσει άλλοτε τον Ρώσο στρατηγό Σαχαρόφ. Οι Γερμανοί έπαίρναν θέσι στο τραπέζι, άνάμεσα στους δικούς μας και προσπαθούσαν να μάθουν, ότι είχαν ανάγκη να μάθουν,

Υπήρχαν, μεταξύ των μελών της άποστολής μας, ένας έργατης, ένας χωρικός κι' ένας στρατιώτης. Ήταν άνθρωποι που είχαν πάει εκεί κατά τύχη κι' ελάχιστα προετοιμασμένοι για τέτοιες μηχανογραφίες. Σ' ένα γεύμα μάλιστα, ο χωρικός, που ήταν γέρος, μέθισε λίγο και είπε μερικά πράγματα που δέν έπρεπε να τα πη.

Το έπιτελείο του στρατηγού Χόφμαν εξέδιδε για τους Ρώσους αίματώδεις μία έφημερίδα, που την όνόμαζαν Ρωσικός Άγγελιαφόρος. Η έφημερίδα λοιπόν αυτή μιλούσε στην άρχή για τις μπολσεβίκους με μία συγκεντρωτική συμπόθεια.

Οι άναγνώσται μας—έγρασε ο Χόφμαν—μάς ρωτούν ποιός είνε ο Τρότσκι. Και τους μιλούσε με τρυφερότητα για τους άγώνες μου εναντίον του τσαρικού και για το γερμανικό διόλο μου. Η Ρωσία και ή Επανάστασις. Και πρότεινε με συμπάθεια: «Ο επαναστατικός αγώνας δολόκληρος ένθουσιάζτηκε μελώντας την επιτυχία του απόδρασις. Και κατά κάτω έγραφε: «Όταν ο τσαρικός άποστρώς φυλάκισαν τον Τρότσκι μετά την έπιστροφή του από την έξοχό ή όποια δάστησε πολλά χρόνια».

Με δύο λόγια, δέν ύπαρχαν τότε πιο ένθουσιάζοντες επαναστάτες από τον πρίγκιπα Λεοπόλδο της Βαυαρίας και τον στρατηγό Χόφμαν της Πρωσίας.

Μά αυτό το διόλο έμπελάσθη πολύ.

Κατά την διάρκεια της συσκέψεως της της Φέβρουαριας—συσκέψεως που δέν έμοιαζε καθόλου με διόλο—έκανα, γυρίζοντας προς την αυстроγερμανούς, την έπαινε παρατήρηση:

— Αυτοί μεθα για έσημος γερμανικός και άστροσυγγενικός τύπος με ή πηθύθηκε πρόωρα συγχαρητήρια. Δέν χρειάζονταν καθόλου τα συγχαρητήρια αυτά για να έχουν ή διαπραγματεύσεις καλό τέλος.

Κατά την εποχή εκείνη, οι Γερμανοί και οι άυστριακοί σοσιαλδημοκράται δέν ήταν παρά ή σκιά των Χοντρίλλων και των Άλφούργων. Ο Σάιντμαν, έμπερτ κι' άλλοι Γερμανοί σοσιαλδημοκράτες προσπαθούσαν στην άρχή να με βοηθήσουν από τον όμο με μία ποσειτική νεορονομία. Η έφημερίδα της Βιέννης «Ντε Άρμπέιτερ Τσάιτουνγκ» έγρασε στις 15 Δεκεμβρίου με τα πιο παθητικά λόγια, ότι ή μοναχική κατάρ Τρότσκι και του Άγγιλο ποσειτο του Μπουγάναν ήταν το σύμβολο του μεγάλου άγώνος της εποχής μας: «ή πάλης του προλεταριάτου εναντίον του κεφαλαίου». Κατά τις ήμέρες Γερμανοί Κούλμαν και Τσέονιν έπαίρναν από τον λαμό την ρωσική Επανάσταση, οι άυστριακοί μαρξιστά Τρότσκι και

Μπουγάναν! Άκόμα και σήμερα μου είνε αδύνατον να μη θυμηθώ χωρίς άηδία την ύποκρισία αυτή.

Ο Τρότσκι—έγραφαν συγχρόνως οι Γερμανοί μαρξιστά του Άρβούργου—συμβόλιζε την θέληση της ειρήνης της ρωσικής εργατικής τάξεως που προσπαθεί να συντήρη την χρυσή και σιδερένια αλυσίδα που έχει ρίξει σ' αυτή ο άγγλικός καπιταλισμός».

Εντομεταξύ, οι άρχηγοί των Γερμανών και άυστριακών σοσιαλδημοκρατών έμεναν υπό την σκιά του καπιταλισμού της πατρίδας των και δοηθούσαν τις κυβερνήσεις των να δέσουν με τις ίδιες αλυσίδες την ρωσική Επανάστασις.

Κατά την περίοδο την πιο δύσκολη των διαπραγματεύσεων, όταν αντίτυπα του Φόρμπετς του Βερολίνου και του «Αρμπέιτερ Τσάιτουνγκ» της Βιέννης έπεφταν στα χέρια του Λένιν ή τα δικά μου τα διαβάζαμε χωρίς να λέμε λέξη. Άνταλλάσσαμε κατόπιν μία γρήγορη ματιά και άποσπράσαμε τα δλέμματα μας άμέσως μ' ένα άνέκφραστο συναίσθημα ντροπής γι' αυτούς τους κυρίους, που νθεί άκόμα ήταν σύντροφοί μας, στη Διάνη.

Ο πρόεδρος της άποστολής των Σοβιέτ, άποφάσισε να δώσω άπότομα ένα τέλος στις φιλικές σχέσεις που έπικρατούσαν κατά την πρώτη περίοδο των διαπραγματεύσεων. Κι' άμέσως διά των στρατιωτικών μας αντιπροσώπων, έδωσα στους Γερμανούς να καταλάβουν ότι δέν είχα πια καμιά διάθεση να παρουσιαστώ στην πρίγκιπα της Βαυαρίας.

Άμέσως έπίσης, κάθε άποστολή να τρώ χωριστά, προφανώς έμμενος ότι, κατά την διάρκεια των γευμάτων, είχαμε άνάγκη να συνεννοημεθα μεταξύ μας.

Έτσι τις ψευτοφιλικές σχέσεις τις διαέχτημε μία έπιστημότης ξερή και τυπική.

Ο πολιτικός άρχηγός της γερμανικής αντιπροσωπείας Κούλμαν υπερέχει κατά ένα διόλορο κεφάλι του άυστριακού συναδέλφου του κόμητος Τσέρνιν και ήταν, μόνι φαίνεται, ψηλότερος και όλων των άλλων διπλωματών που συνάντησα κατά την μεταπολεμική περίοδο. Άνταλλαξίμα ήταν κανείς σ' αυτόν δυνατόν χαρακτήρα, ένα πρακτικό πνεύμα κάθε άλλο παρά συνθηματικό και έξαιρετική κκεντροέγεια, ή όποια έπιδόταν έμ μονάχα εναντίον μου, μά και κατά των προσφιλών συμμάχων της πατρίδας του, των Άυστριακών.

Όταν συζητήθηκε το ζήτημα των κατοχυρώσεων έδαφών, ο Κούλμαν, άνορθωμένος και ύψωνοντας την φωνή του, είπε τα έξης:

—Χάρις στο Θεό, κανείς, σε κανένα μέρος δέν κατέχει ούτε πιθανή του γερμανικού έδαφους.

Μάλιστα έκουσε τα λόγια αυτά ο κόμης Τσέρνιν έγινε μικρός-μικρός και πελάιθ, γιατί δέν συνέβαινε το ίδιο με το άυστριακό έδαφος και γιατί ο ύπαινημός του Κούλμαν άφορούσε αυτόν.

Κατά πρωτοβουλία του Βίκτωρος Άντάντ, ο όποιος έκανε εκείνες τις ήμέρες κάθε προσπάθεια για να μου έκφραση την προσωπική του συμπάθεια, ο κόμης Τσέρνιν προσεβήθη να μου στείλη στη Μόσχα την διδολογή μου, την όποια είχα άναγκαστεί ν' αφήσω στη Βιέννη αυτή των διόλων παρουσιαζε κάποιο ένδιαφέρον, γιατί, κατά την διάρκεια των μακρών ετών της έξορίας μου, είχα συγκεντρώσει μεγάλο άριθμό ρωσικών έπα-

ναστατικών διόλων.

Μόλις, όμως, εύχαρίστησα, με κάποια επιφύλαξη, τον άυστριακό διπλωμάτη για την προσφορά του αυτή, άμέσως με παρακάλεσε να ενδιαφερθώ για δυο άυστριακούς αιχμαλώτους που—καθώς έλεγε—τους φερνόντουσαν άσχημα στη Ρωσία. Αυτός ο άπροσδόκητος και—μπορώ να πω έσκεμμένος—συνδυασμός της υποθέσεως της διδολογήας με την ιστορία των αιχμαλώτων (που ήταν δυι στρατιώται, αλλά άξιωματικοί του περιβάλλοντος του Τσέρνιν) με κατέπληξε.

Τού απάντησα ξερά ότι αν ή πληροφορία του σχετικώς μ' αυτούς τους αιχμαλώτους ήταν άκριβεία, θά έκανα, δτι μου υπαγόρευε το καθήκον μου. Μά έπορόθεσα ότι δέν έπρεπε να σχετίζεται το ζήτημα αυτό με το ζήτημα της διδολογήας μου.

Στά «Απομνημονεύματα» του ο Τσέρνιν άναφέρει αρκετά πιστά αυτό το έπεισόδιο, χωρίς να παραλείπει ότι προσπάθησε να συνδυάση το ζήτημα της διδολογήας με το ζήτημα των αιχμαλώτων. Άπεναντίως φαίνεται ένας τέτοιος συνδυασμός ήταν γι' αυτόν πολύ φυσικός.

Μένει άκόμα να προσθέσω έδω, ότι, μόλις έλαβα την διδολογή μου, την παραχώρησα άμέσως σ' ένα από τα έπιστη-

μονικά ίνστιτούτα της Μόσχας.

Έκτος από μερικά κτίρια, που βοισκόντουσαν έξω από την παλαιά πόλι και που κατελύοντο από το γερμανικό έπιτελείο, το Μπρέστ-Λιτόφσκ δέν ύφίστατο πειά. Τα στρατεύματα του Τσάρου υποχωρώντας είχαν πουσολήσει τα πάντα, μη μπορώντας να εκδηλώσουν άλλοις την λύσσα τους και την άδυναμία τους.

Ολόγυρα απ' τα κτίρια του γερμανικού έπιτελείου, ύπoχχαν ύψηλά σωματoπλάγμματα. Κατά τους ποινικούς μου περιπάτους διάβαζα τις έξής επιγραφές που ήταν κορεσισμένες σ' αητιά: «Κάθε Ρώσος που θά βρούκεται έδω, θά του στείλουν». Αυτά άφορούσε τους αιχμαλώτους. Συνα ά όμως άναστωτίονουν μήπως άφορούσε και μένα και έαναγνώριζα πίσω.

Το Μπρέστ διασπένεται από έναν έπείρογο στρατηγικό δρόμο. Κατά τις πρώτες ήμέρες, έκάνανε μερικότερα περιπάτους σ' αυτόν με τ' αυτοκίνητα του γερμανικού έπιτελείου. Μά ένα: απ' τα μέλη της άποστολής φιλονέικησε μία μέρα μ' έναν Γερμανό ύπαξιωματικό. Ο Χόφμαν τότε μου παρουσιέθηκε δι' έπιστολής κι' εγώ του απάντησα εύχαριστώντας τον. δτι θά παύσει σ' έξη: να γνησιμοποιήσουμε τ' αυτοκίνητα που είχαν θέσει στην διάθεσή μας.

Η διαπραγματεύσεις έντομεταξύ τραβούσαν πολύ σε μάκρος. Οι αντίπαλοι

μας κι' έμεις ήμαστε κάθε τόσο ύποχρεωμένοι να συμβουλευόμαστε τηλεγραφικώς τις κυβερνήσεις μας. Μά συχνά ή τηλεγραφική γραμμή δέν λειτουργούσε. Έπρεπε τάχα να το άποδύσουμε αυτό σε συμπτώσεις ή να παραδεχτούμε ότι οι αντίπαλοι μας προκαλούσαν τις διακοπές αυτές για να κερδίσουν καιρό. Αυτό δέν μπόρεσα ποτέ μου να το εξακριβώσω...

Έν πάση περιπτώσει, ή συνεδρίασεις διεκόπτοντο συχνά για πολλές ήμέρες. Κατά την διάρκεια μιας απ' τις διακοπές αυτές, έκανα ταξίδι ως την Βαρσοβία, την όποια κατείχαν τότε οι Γερμανοί. Ο πληθυσμός της ένδιαφερόταν έξαιρετικά για τους διπλωμάτες των Σοβιέτ, μά αυτό δέν το έδειχνε παρά με μεγάλη έπιφυλακτικότητα, γιατί κανένας δέν ήξερε άκόμα πως θά τελείωναν όλ' αυτά.

Η βραδυτής των διαπραγματεύσεων ήταν έπωφελής για μάς. Άκριβώς, μάλιστα, για να το πετύχω αυτό είχα πάει στο Μπρέστ.

Κατά το τέλος των διαπραγματεύσεων, δέν άπέμενε ούτε ίγος πειά από τα άδέξια κομπλιμέντα που ο έπίσημος γερμανικός τύπος άπέυθυνε στους μπολσεβίκους και, έκτος από μερικά μικρά επαναστατικά φύλλα, όλος ο γερμανικός τύπος κρατούσε τώρα έπίσημο τόνο. Η Καθημερινή Έπιθεώρηση παραπονιόταν, π. γ., ότι «στο Μπρέστ-Λιτόφσκ, ο Τρότσκι άπόκτησε μία έδρα, απ' όπου ή φωνή του μπορούσε ν' άκουσθι ως τα πέρατα του κόσμου» και άξίωσε να τελειώσει πειά ή ιστορία αυτή. Έκτος αυτού, έγραφε κατηγορηματικά πως «ούτε ο Λένιν, ούτε ο Τρότσκι έπιθυμούν την ειρήνη, ή όποια είνε γι' αυτούς, όπως φαίνεται, άπειλή κρεμάλας ή φυλακίσεως». Αυτός ήταν έπίσης γενικός ο τόνος του σοσιαλδημοκρατικού τύπου. Οι Σάιντμαν, οι Έμπερτ, οι Στάμπερ νόμιζαν πως το μεγάλο μας έγκλημα ήταν το ότι ύπολογίζαμε σε μία γερμανική επανάστασι. Οι κύριοι αυτοί είχαν νύχτα κι' ούτε ύπέθεταν καν, ότι, σε λίγους μήνες, ή γερμανική επανάστασις θά τους άρπαζε από τον γιακά και θά τους άνέβαζε στην έξουσία.

Είνα πολύ καιρό να διαβάσω γερμανικές έφημερίδες και στο Μπρέστ έανάσχισα το διαβάσμα μου με μεγάλο ένδιαφέρον. Το έργο μου εξεταζόταν σ' αυτές με μεγάλη φροντίδα και μ' έναν τρόπο πολύ κακόβουλο. Μά το διαβάσμα των έφημερίδων δέν μου άποροφύσε όλον τον καιρό. Γι' αυτό άποφάσισα να χρησιμοποιήσω πιο θετικά την χρησιμοποίησή μου άργία. Είχαμε μαζί μας μερικές καλές δακτυλογράφους που ύπηρετούσαν άλλοτε στην αυτοκρατορική Δούμα. Άρχισα, λοιπόν, να τους ύπαγορεύω από μνήμης ένα ιστορικό δοκίμιο για την Επανάστασι του Οκτωβρίου. Έτσι, κατά τις διακοπές των συνεδριάσεων, έγραφα με προσοχή ολόκληρη, που την προσέλα προπάσαν για τους εγγράτες του έξωτερικού, γιατί έννοιαθα την άνάγκη να τους εξηγήσω τι είχε συμβεί στη Ρωσία. Γι' αυτό το ζήτημα είχαμε συζητήσει συχνά ο Λένιν κι' εγώ, μά δέν είχαμε ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος μία στιγμή έλευθερίας για να την άφιερώσουμε σ' αυτό το έργο. Τότε, μάλιστα, δέν θά μπορούσα να φανταστώ ποτέ ότι το Μπρέστ θά ήταν το μέρος στο όποιο θά καταγινόμεν με φιλολογικές έργασίες.

(Ακολουθεί)

ΣΑΤΥΡΙΚΗ Σελίδα

ΠΑΡΑΤΡΑΓΟΥΔΑ

Ο ΚΥΡ' ΑΝΤΡΕΑΣ ΚΑΙ Η ΗΧΩ

— Είμαι δ' μέγας Αντρέας!...
 —... Είσ' ένα κομμάτι κρέας!
 — Είμαι δ' Μιχαλάκοπουλος!...
 — 'Ο... Μιχα (6) λακάτοπουλος...
 — Είμαι κλέος τών αντρών...
 —... Έκ Πατρών!...
 — Είμαι ηγέτης κόμματος!
 —... Κόμματος!...
 — Είμαι μέγας διπλωμάτης!
 —... Ακαμάτης!...
 — Είμαι δ' Ταλλευράνι!
 —... Καλὸ 'Αντ!...
 — Είμαι Βίσμαρκ καὶ Καρούρι!
 —... Μαντάμ Πούρ!...
 — 'Εξησα στὸ Καί ντ' 'Ορσαί!
 —... Λένε πὸς φορὰς κορσέ!...
 — 'Ημιον φίλος τοῦ Μπρίαν...
 —... Κοκὴς ὄρας Δὸν Ζουάν!
 — Είμ' ὁρατός, σάν γυναῖκα...
 —... Στέια!...
 — Πάω σ' ὅλα τὰ σαλόνια!...
 —... Σέχασες τ' 'Αψηλά 'Αλάνια!...
 — 'Εχω ὕψος, ἔχω γλῶσσα...
 —... Τύφια νάχη δ' Μοχίκα...
 — Κάνω κόρτε στὸν Τσαλδάρη...
 —... Δὲν πασάρε!...
 — 'Εχω ἐμφάνισιν εὐώδη
 —... Σούδωσε δ' Λευτέρης πῶδι...
 — Τώρα μόνος τί θά φτιάσω;
 —... Φόρα ράσο!...
 — Θά χαθῶ τέτοιος εἰσότηρ;
 —... 'Υπαγε εἰς μοναστήρ...

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΩΡΑΙΑΣ ΖΩΗΣ

Στὸ καφενεῖο:
 — Τί θὰ πῇ δ' Γιαννακόπουλος
 στὴν κόρη του, ὅμα τὴν πάρει πίσω
 ἀπ' τὸν λατρευτό της καὶ πνίξει καὶ
 τὸν ἴδιο;
 — Θά τῆς πῇ: — «Ὁ ἦ σὲ λό-
 γου σου!...»

— Αὐτὸς δ' Γιαννακόπουλος εἶνε
 τρομερὸς ἄνθρωπος. Προχτές ἔδει-
 ρε πάλι τὸν ἐμπορὸ κ. Μακρή.
 — Ἀρχηγὸς τῶν... Ἐν ὅ-τ' ὁ ν
 βλέπετε!...

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΖΗΛΩΤΟΥ

Κατὰ τὸ Γιαννακόπουλο τῶν ξηλῶ-
 (τῶν τὸ γλάρο
 ὅς δ' Θεὸς συνέξενε σκότωνα μ
 (ἓνα σιπάρο!)

Κατὰ τὸ Γιαννακόπουλο τῶν ξηλῶ-
 (τῶν πατέρα
 Τὴν κόρη σου τουλούμαζε στὸ ξύ-
 (λο κάθε μέρα!)

Κατὰ τὸ Γιαννακόπουλο τῆς ἡθικῆς
 (προστάτη

Ἀγάπα τὸν πλησίον σου, μὰ
 (βγάλτου καὶ τὸ μάτι!

Κατὰ τὸ Γιαννακόπουλο τῶν
 (ξηλῶτων ἱππότη
 Δίνε κλωτσιές στὰ τέκνα σου,
 (πρὶν τοὺς τὸ σιγάτι!

Κατὰ τὸ Γιαννακόπουλο τῶν ξηλῶ-
 (τῶν Ξαφτέρη
 ἔχε τὴ γλῶσσα σου σπαθί, τὰ λό-
 (για σου μαχαίρι!

Κατὰ τὸ Γιαννακόπουλο δεινὸ Τουρ-
 (κοσιμάδα
 Τρέλλα εἶνε δ' Ἐρωτας κ' ἡ τρέλ-
 (λα—Φρονιμάδα!

Κατὰ τὸ Γιαννακόπουλο ποῦχει σο-
 (φὸ κεφάλι
 Ἄν θές νὰ εἶσαι χριστιανὸς δάγ-
 (κωνε σάν τσακάλι!

Κατὰ τὸ Γιαννακόπουλο ποῦν' ξη-
 (λωτὴς καὶ λέων
 Τὰ ντεκαλτέ υπογιάντιζε τῶν ἀνα-
 (δῶν θηλέων!

Κατὰ τὸ Γιαννακόπουλο ποῦ τοῦτορι-
 (ψαν ἡ δίδες
 Ἄν κάνει κόρτε ἡ κόρη σου, κόρη
 (τὴν σὲ λαορίδες!

Κατὰ τὸ Γιαννακόπουλο τὸ ξηλωτῆ
 (πὲρ μπῆσω!

Τρία ποῦλα καὶ κἀντὸν κα-
 (καὶ ταμῆν

Ἄν δῆς τὸ Γιαννακόπουλο τῶν
 (λατῶν τῶν
 Πᾶρ τὴν Ἀγία τὴ Γραφή καὶ
 (στον τὸ καρδί

Ἄν σάν τὸ Γιαννακόπουλο τῶν
 (Θαχὴ τῶν
 Εἶν' ὅλοι τοὺς δ' ἔφημα! καὶ
 (...νὰ τὸς ἔφημα!

ΠΙΚ ΝΙΚ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

Ἄν σὺ ζῆγος πρὸς τὴν κόρη σου
 ἡ ἀλοία τὸν ἐξέπλησε τὴν σπῆρα
 ἔβλεπε στὸ ὄνειρό του ὅτι κἀντὸν
 τὸν πρῶτο ἀριθμὸ τοῦ λαοῦ.
 — Βρὲ γυναῖκα, ἂν μ' ἔφημα
 λεπτὰ ἀνάκρια θάβλεπα στὴν ἰσχυρή
 χιλιάδικα, ποῦ δὲν τὰ δῶκα
 ἐπιτηδῆς!...

Ἄν χασάτης τῆς γειτονίᾳς
 τὸ γειτονιὰ του διαγῆρ:

— Δὲν μοῦ λές, ὁ γειτονιὰ
 ἔνας σκύλος κἀμει μὴ ἔφημα
 εἶνε ἰπτεῦθνος;

— Μὰ... ὁ κύριος τοῦ σκύ-
 λου...
 — Τότε λοιπὸν, ἐπειδὴ ἔφημα
 σου μοῦ δόξαζε ἐνὶ καρδίᾳ
 50 δραχμῶν, σὲ παρακαλῶ
 πληρώσης.

— Εὐχαρίστως, ἀγαπῶ μὴ
 λὰ πρέπει νὰ ἔξωξ ὅτι ἔφημα
 δουλεύεται διαγῆρ, ἀλλὰ
 συμβουλή μου λαοῦν ἔφημα
 μέσ κ' εἴμαστε κτ'!

Κόσκαλο ὁ χασάτης.

Στὸ ξενοδοχεῖο:

Ἄν ξενοδόχος:— ἔφημα
 ρε, θὰ ἔχετε κἀντὸν πρῶτο
 εἶστε ἀκριβὸς σάν στὸ σπῆρα.
 Ἄν πελάτης:— Ἄν
 τοι, τότε νὰ φύγω... ἔφημα
 δῶ γιὰ... καλὸ ὑπνοῦ!

Στὸ στρατὸν:

Ἄν συνταγματάρχης:
 Μὴν ξεχνᾷς δι' ὅτι σπῆρα
 εἶνε ὁ πατέρας τοῦ σπῆρα
 Κατάλαβε;

Ἄν νεοσύλλετος:
 τάλαικα... μπαμπά!

Ἄν ἐρασιτέχνης:
 εἶς. Μαροῦτε νὰ μὴ πρῶτο
 δοῦνται ὁ καλύτερος ἀπῶν
 αὐτὸ τὸ μέρος;

Ἄν ἐπαγγελματίας:
 ὡρὰς. Μὰ... στὴν ἀγορὰ!

Μεταξὺ φίλων:

— Παράξενον! Τὸ μιστὸν
 φῆς μοῦ φέρνει ἰσχυρή. Τὸ
 με ξαγορνάει!...

— Τότε γιατί δὲν πρῶτο
 σπῆρα σου καπὶ τὸ κῆρ!

Ἄν ἐρασιτέχνης:
 ὡρὰς. Μαροῦτε νὰ μὴ πρῶτο
 τε δακτυλόλου τὸ κῆρ.

Ἄν ἐρασιτέχνης:
 εἰ χρειάζεται μεγάλη δόξα
 λήσεως, τὴν ἀλοία δὲν πρῶτο
 δι' ἔχετε.

— ἔφημα δὲν ἔφημα
 διωξ ἡ γυναῖκα μου!

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ ΜΑΣ

Η ΦΥΡΙΑ, ΣΤΗΝ ΝΕΑ ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ. — Καὶ πρῶτα ἀπὸ
 ὅλα θ' ἔλω νὰ εἶσαι διακριτικὴ καὶ καθόλου περιέργη.

Η ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ. — Αὐτὸ ἀκριβὸς ἤθελα νὰ
 ζητήσω κ' ἐγὼ ἀπὸ σᾶς, κυρία. Ἄν θέλετε νὰ μείνω σπῆρα
 νὰ μὴ μ' ἐνοχλήτε, με τὴν περιέργειά σας!...

Η ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ. — Ἄ, ὁ ἀρραβωνιαστικὸς
 μου!...

Ο ΝΕΑΡΟΣ, (φοβισμένος). — Τότε, νὰ φύγω.
 Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ. — Ὁχι, ὀχι, μείνετε. Θέλω νὰ τὸν κάνω
 καὶ ζηλέψη!...